

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Terçer període

Sèrie P - Número 35

Dimecres, 18 de desembre de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 25, segona reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997

Preguntes

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 (Continuació)

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts.

1. Dictamen de la Comissió d'Economia Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 (Tram. 200-00020/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

GESTIÓ I CONTROL DEL PRESSUPOST

— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 36)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal, juntament amb les esmenes núm. 37 a 42.

2220

— Esmenes del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 37 a 39)

Defensades abans (esmena núm. 1).

— Esmenes del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 40 a 42)

Defensades abans (esmena núm. 1) i després (esmenes núm. 43 i 91).

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 43 a 88)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca, juntament amb les esmenes núm. 40 a 42.

2222

— Esmenes del G. Mixt (núm. 89 i 90)

Torn a favor: Sr. Morera i Tanyà.

2225

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 91 a 138)

Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo, juntament amb les esmenes núm. 40 a 42 i 139 a 142. Tot seguit, retira les esmenes núm. 119, 120 i 138.

2225

— Esmenes del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 139 i 140)

Defensades abans (esmena núm. 91).

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 141 i 142)

Defensades abans (esmena núm. 91).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé i Pladellorens, el qual proposa esmenes transaccionals a les esmenes núm. 4 i 6.

2227

El Sr. Carnicer i Vidal (S) intervé per retirar les esmenes núm. 4 i 6 a favor d'esmenes transaccionals.

2230

FUNCIO PÚBLICA I PERSONAL

— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 8)

Torn a favor: Sr. Mir i Bagó.

2231

— Esmenes del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 9 a 16)

Torn a favor: Sr. Rañé i Blasco (S).

2232

També defensades després (esmenes núm. 17 i 26).

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 17 a 24)

Torn a favor: Sr. Ridao i Martín, juntament amb les esmenes núm. 9 a 16.

2233

— Esmena del G. Mixt (núm. 25)

Torn a favor: Sr. Morera i Tanyà.

2235

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 26 a 38)

Torn a favor: Sr. Guillot i Miravet, juntament amb les esmenes núm. 9 a 16.

2235

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé i Pladellorens.

2237

El Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) intervé per retirar l'esmena núm. 97.

2240

— Gestió i control del pressupost

Votació de les esmenes núm. 37 a 42, 139 i 140: rebutjades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

2240

Votació de les esmenes núm. 4, 6 i 17: aprovades per unanimitat.

2240

Votació de les esmenes núm. 1 a 3, 5, 7 a 16 i 18 a 36: rebutjades per 49 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

2240

Votació de l'esmena núm. 77: aprovada per 101 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

2240

Votació de les esmenes núm. 86 i 88: rebutjades per 18 vots a favor, 62 en contra i 29 abstencions.

2240

Votació de les esmenes núm. 43 a 76, 78 a 86: rebutjades per 47 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

2240

<i>Votació de les esmenes núm. 89 i 90:</i> rebutjades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	2240
<i>Votació de les esmenes núm. 91 a 96, 98 a 118, 121 a 137, 141 i 142:</i> rebutjades per 47 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	2241
— Funció pública i personal	
<i>El Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) i el Sr. Ridao i Martín (ERC) intervenen per retirar les esmenes núm. 26 i 17 respectivament.</i>	2241
<i>Votació de les esmenes núm. 9 a 16:</i> rebutjades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	2241
<i>Votació de les esmenes núm. 1 a 8:</i> rebutjades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	2241
<i>Votació de les esmenes núm. 18 a 24:</i> rebutjades per 48 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.	2241
<i>Votació de l'esmena núm. 25:</i> rebutjades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	2241
<i>Votació de les esmenes núm. 27 a 39:</i> rebutjades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	2241
CORPORACIONS LOCALS	
— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 7)	
<i>Defensades després (esmena núm. 28).</i>	
— Esmenes del G. Socialista (núm. 8 a 12)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Mir i Bagó, juntament amb les esmenes núm. 13 a 28, 31, 42 i 57.	2241
— Esmenes del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 13 a 28)	
<i>Defensades abans (esmena núm. 8) i després (esmenes núm. 29 i 48).</i>	
<i>Torn a favor de les esmenes núm. 1 a 7:</i> Sr. Ferran i Serafini.	2243
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 29 i 30)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Benach i Pascual, juntament amb les esmenes núm. 13 a 28, 31 i 42. Tot seguit anuncia la retirada de les esmenes núm. 32 a 34, i defensa les esmenes núm. 35 a 41 i 43.	2244
— Esmena del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 31)	
<i>Defensada abans (esmenes núm. 8 i 29) i després (esmena núm. 48).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 32 a 34)	
<i>Retirades abans (esmena núm. 29).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 35 a 41)	
<i>Defensades abans (esmena núm. 29).</i>	
— Esmena del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 42)	
<i>Defensada abans (esmenes núm. 8 i 29) i després (esmena núm. 48).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 43)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 29).</i>	
— Esmenes del G. Mixt (núm. 44 a 47)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Morera i Tanyà.	2246
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 48 a 56)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro, juntament amb les esmenes núm. 13 a 28, 31, 42 i 57. Tot seguit anuncia la retirada de les esmenes núm. 50 a 53.	2247
— Esmena del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 57)	
<i>Defensada abans (esmenes núm. 8, 29 i 48).</i>	
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Escudé i Pladellorens.	2249
<i>Votació de les esmenes núm. 13 a 28, 31, 42 i 57:</i> rebutjades per 51 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.	2253
<i>Votació de les esmenes núm. 1 a 12:</i> rebutjades per 51 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.	2253
<i>Votació de les esmenes núm. 29 -30, 35 a 41 i 43:</i> rebutjades per 52 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	2253
<i>Votació de les esmenes núm. 44 a 47:</i> rebutjades per 52 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	2253
<i>Votació de les esmenes núm. 48, 49 i 54 a 56:</i> rebutjades per 52 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	2253

La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts.

2. Preguntes (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Pregunta al president de la Generalitat sobre un canvi en la dinàmica negociadora amb el Govern de l'Estat per a fer un front comú del conjunt dels partits catalans (Tram. 317-00147/05)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (M).

2253

Resposta: president de la Generalitat.

2253

Repregunta: Sr. Tugues i Boliart (M).

2254

Segona resposta: president de la Generalitat.

2254

Pregunta al president de la Generalitat sobre les reiterades interrupcions del subministrament elèctric a Catalunya (Tram. 317-00151/05)

Formulació: Sr. Portabella i Calvete (ERC).

2254

Resposta: president de la Generalitat.

2255

Repregunta: Sr. Portabella i Calvete (ERC).

2255

Segona resposta: president de la Generalitat.

2255

Pregunta al president de la Generalitat sobre la relació que hi ha entre la pèrdua de qualitat dels serveis públics i les exempcions fiscals (Tram. 317-00154/05)

Formulació: Sr. Ribó i Massó (IC-EV).

2256

Resposta: president de la Generalitat.

2256

Repregunta: Sr. Ribó i Massó (IC-EV).

2256

Segona resposta: president de la Generalitat.

2256

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures preses per a solucionar l'aturada del subministrament elèctric que el dia 7 de desembre de 1996 va afectar la comarca de la Cerdanya (Tram. 317-00156/05)

Formulació: Sr. Curto i Casadó (P).

2257

Resposta: president de la Generalitat.

2257

Repregunta: Sr. Curto i Casadó (P).

2257

Segona resposta: president de la Generalitat.

2258

Pregunta al president de la Generalitat sobre la negociació amb els sindicats per a millorar les prestacions establertes pel Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció (PIRMI) (Tram. 317-00160/05)

Formulació: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).

2258

Resposta: president de la Generalitat.

2258

Rèplica: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).

2259

Pregunta al president de la Generalitat sobre les característiques de l'operació financera que dona suport a les inversions de la Junta de Sanejament (Tram. 317-00163/05)

Formulació: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).

2259

Resposta: president de la Generalitat.

2259

Repregunta: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).

2259

Segona resposta: president de la Generalitat.

2260

Pregunta al Consell Executiu sobre els tràmits administratius necessaris per fer que en l'annex de la Llei 38/1988, de demarcació i planta judicial, els municipis d'Alpens, Lluçà, Prats de Lluçanès i Sant Martí d'Albars (Osona) siguin adscrits al registre de la propietat de Vic (Tram. 310-00203/05)

Formulació: Sr. Castellnou i Alberch (CiU).

2260

Resposta: consellera de Justícia.

2261

El Sr. Castellnou i Alberch (CiU) intervé per agraïments.

2261

Preguntes al Consell Executiu sobre els objectius a assolir amb la reordenació de les competències dels consells comarcals (Tram. 310-00212/05) i sobre el cost previst per a la reordenació de competències dels consells comarcals (Tram. 310-00213/05)

Formulació: Sr. Fabregat i Vidal (P).

2261

Resposta: conseller de Governació. 2261
Repregunta: Sr. Fabregat i Vidal (P). 2262
Segona resposta: conseller de Governació. 2262

— Pregunta al Consell Executiu sobre la notificació personal als interessats de la resolució relativa a les alegacions presentades per ciutadans al projecte d'enllaç de la carretera N-152 amb la N-151, a Ripoll (Tram. 310-00160/05)

Formulació: Sr. Piella i Vilaregut (S). 2263
Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 2263
Repregunta: Sr. Piella i Vilaregut (S). 2263
Segona resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 2264

— Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals la Direcció General de la Infància es taspassa al Departament de Justícia (Tram. 310-00146/05)

El president n'anuncia la retirada. 2264

— Pregunta al Consell Executiu sobre si es preveu l'adscripció de l'empresa Adigsa al Departament de Política Territorial i Obres Públiques (Tram. 310-00147/05)

Formulació: Sr. Manuel Nadal i Farreras (S). 2264
Resposta: conseller de Benestar Social. 2264
Repregunta: Sr. Manuel Nadal i Farreras (S). 2264
Segona resposta: conseller de Benestar Social. 2265

— Pregunta al Consell Executiu sobre la voluntat de col·laboració del Departament de Cultura amb les bandes i les escoles de música (Tram. 310-00155/05)

Formulació: Sr. Gil i Agné (S). 2265
Resposta: conseller de Cultura. 2265
Rèplica: Sr. Gil i Agné (S). 2266

— Pregunta al Consell Executiu sobre la denúncia feta pels sindicats representatius del personal al servei de l'Administració de justícia a Catalunya relativa a la manca de cobertura de les vacants existents (Tram. 310-00156/05)

El president n'anuncia la retirada. 2266

— Pregunta al Consell Executiu sobre el procediment seguit per la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en relació amb la manca de cobertura de les vacants de personal al servei de l'Administració de justícia (Tram. 310-00157/05)

El president n'anuncia la retirada. 2266

— Pregunta al Consell Executiu sobre les declaracions de la ministra de Medi Ambient en relació amb la falta de dotació pressupostària per a les obres d'infraestructura del pantà de Rialb i el canal Segarra - Garrigues (Tram. 310-00161/05)

El president n'anuncia la retirada. 2267

— Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures a prendre per a enllestir el projecte de desembocadura del riu Francolí a Tarragona (Tram. 310-00228/05) i sobre en quina situació es troba l'elaboració del projecte de desembocadura del riu Francolí a Tarragona (Tram. 310-00229/05)

Formulació: Sr. Luna i Vivas (P). 2267
Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 2267
Repregunta: Sr. Luna i Vivas (P). 2268
Segona resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 2268

— **3. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997** (Tram. 200-00020/05) (Continuació.)

POLÍTICA ECONÒMICA (TREBALL, AGRICULTURA, INDÚSTRIA, COMERÇ I TURISME, ECONOMIA I FINANCES)

— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 7)

Torn a favor: Sr. Sans i Pairutó, juntament amb les esmenes núm. 8 a 17. 2268

Torn a favor: Sr. Rañé i Blasco, juntament amb les esmenes núm. 8 a 17. 2269

— Esmenes del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 8 a 17)

<i>Defensades abans (esmena núm. 1) i després (esmenes núm. 18, 45 i 47).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 18 a 34)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa, juntament amb les esmenes núm. 8 a 17 i 36 a 38.	2271
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 35)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ferrer i Gironès.	2273
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 36 a 38)	
<i>Defensades abans (esmena núm. 18).</i>	
— Esmenes del G. Mixt (núm. 39 a 42)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Morera i Tanyà.	2274
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 43)	
<i>Defensada després (esmena núm. 47).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 44)	
<i>Retirada després (esmena núm. 47).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 45)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Gimeno i Sanz, juntament amb les esmenes núm. 8 i 11.	2275
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 46)	
<i>Retirada després (esmena núm. 47).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 47 i 48)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo, juntament amb les esmenes núm. 9, 10, 12 i 17.	
Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núm. 44 i 46.	2276
— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 49)	
<i>Retirada.</i>	
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	2278
<i>Votació de les esmenes núm. 8 a 17:</i> rebutjades per 45 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	2281
<i>Votació de les esmenes núm. 1 a 7:</i> rebutjades per 45 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	2281
<i>Votació de les esmenes núm. 18 a 38:</i> rebutjades per 45 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	2281
<i>Votació de les esmenes núm. 39 a 42:</i> rebutjades per 45 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	2281
<i>Votació de les esmenes núm. 43, 45, 47 i 48:</i> rebutjades per 45 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	2281
POLÍTICA TERRITORIAL	
— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 12)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Oliart i Pons.	2281
<i>Torn a favor:</i> Sr. Gil i Agné.	2282
<i>Torn a favor:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras, juntament amb les esmenes núm. 14 a 33.	2284
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 13)	
<i>Retirada.</i>	
— Esmenes del G. Socialista (núm. 14 a 26)	
<i>Defensades abans (esmena núm. 1)</i>	
— Esmenes del G. Socialista, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 27 a 33)	
<i>Defensades abans (esmena núm. 1) i després (esmenes núm. 34 i 48)</i>	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 34 a 47)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Portabella i Calvete, juntament amb les esmenes núm. 27 a 47.	2284
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 48 a 67)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver, juntament amb les esmenes núm. 27 a 33.	2285
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU), que anuncia la presentació d'una esmena transaccional a les esmenes núm. 15, 34 i 61.	2288
<i>El secretari segon llegeix l'esmena transaccional.</i>	2290
<i>Votació de les esmenes núm. 27 a 33:</i> rebutjades per 42 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.	2291
<i>Votació de l'esmena transaccional:</i> aprovada per unanimitat.	2291
<i>Votació de l'esmena núm. 22:</i> rebutjada per 32 vots a favor, 61 en contra i 14 abstencions.	2291
<i>Votació de les esmenes núm. 1 a 12, 14, 16 a 21 i 23 a 26:</i> rebutjades per 42 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.	2291
<i>Votació de les esmenes núm. 34, 35 i 37 a 47:</i> rebutjada per 42 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.	2291

Votació de les esmenes núm. 48 a 60 i 62 a 67: rebutjades per 41 vots a favor, 65 en contra i 1 abstenció.

2291

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i set minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 25.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997

El dissetè punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 1997 i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

Utilitzarem, per a la numeració de les esmenes, les corresponents al Dictamen. La votació de l'article primer, com és habitual, es deixa per al final, per si hi ha possibles modificacions al pressupost. Recordo a les senyores diputades i als senyors diputats que l'ordenació del debat aprovada en la Junta de Portaveus preveu el debat en deu agrupacions; els temps també han sigut fixats, i les votacions es faran en acabar cada bloc, agrupant-les per blocs i per grups parlamentaris. El text articulat –ja ho he dit– es votarà al final de tot.

Iniciem, doncs, el debat amb la primera agrupació, que correspon a la gestió i control del pressupost. Per intervenir per defensar les seves esmenes, té la paraula el Grup Socialista, i en el seu nom pren la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, iniciem aquest torn de debat de les esmenes a l'articulat amb aquesta nova sistemàtica que ens han donat per ordenar-les, i segurament unes primeres paraules haurien de ser en relació amb aquest nou mètode sobre les esmenes a l'articulat, que entre tots plegats crec que hauríem d'intentar que fos un mètode que ens permetés posar sobre la taula aquells temes més importants, aquells temes que globalment inspiren cada un d'aquests nous blocs de discussió pressupostària, l'esquema dels quals, segurament, caldria situar entre les esmenes a la totalitat, entre les esmenes globals i les esmenes estrictament puntuals sobre cada un dels temes. Segurament no seria bo per al debat que caiguéssim en qualsevol dels dos extrems: reprendre la discussió pressupostària de nou amb les esmenes a la globalitat, o caure en les esmenes puntuals, detallistes, de cada un dels temes. En cada un d'aquests blocs, d'aquests deu blocs amb què la Mesa ha decidit ordenar el conjunt d'esmenes a l'articulat, hi ha unes línies de força, uns elements comuns que ens han de permetre, doncs, destriar aquells elements puntuals, però

no detallistes, en relació amb el debat pressupostari. Segurament que, si som tots capaços de sortir-nos-en en aquest sentit, anirà o afavorirà l'èxit o no d'aquesta nova iniciativa.

En tot cas, i entrant en les esmenes del Grup Socialista, i també, evidentment, d'aquelles esmenes que formen part de les esmenes que hem presentat conjuntament amb Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana que estan en aquest bloc –i en aquest sentit sempre intervindran els ponents del Grup Socialista per al conjunt–, les que formen part del grup de gestió i control del pressupost tenen essencialment també unes certes línies de força en aquest sentit.

Una primera d'elles està relacionada amb tota la problemàtica del control de les despeses. És conegut a bastament, perquè s'ha debatut molt aquests dies, que un dels problemes que preocupa més aquest Parlament és el descontrol de les despeses de la Generalitat per part del Govern i essencialment, segurament, el descontrol de les despeses corrents. Quins són els mecanismes pels quals es produeix aquest descontrol? Hi ha tres mecanismes: el dels crèdits ampliables; el del traspàs de despeses d'un any per l'altre, i el mecanisme que les empreses i entitats autònomes puguin considerar les aportacions de capital com a quantitats a compte per compensar pèrdues. Les nostres esmenes van en el sentit de limitar l'ús que es pugui fer d'aquests mecanismes.

En el cas dels crèdits ampliables –crec que se n'ha parlat a bastament–, hi podríem trobar partides de les despeses corresponents a les quotes de la Seguretat Social, de les despeses de farmàcia, de les despeses d'interessos bancaris, dels concerts sanitaris, de determinades partides de la Conselleria d'Economia i Finances que ja en el pressupost inicial són partides que estan infradotades i que, per tant, el Govern, en el moment de confeccionar el pressupost, ja compta que, aquestes partides, les ha de fer ampliables no perquè necessàriament o no perquè el seu concepte ho exigeixi, sinó perquè és un mecanisme per poder quadrar el pressupost, un mecanisme que fa que –com s'ha avaluat en algun altre moment– ja hi hagi d'entrada un dèficit, una manca de dotació pressupostària en algunes partides que es pot avaluar entre els 50 i els 60.000 milions de pessetes en el pressupost que estem discutint.

En tot cas, dir que també hi ha una esmena del Grup Socialista que el que intenta és paliar els efectes dels crèdits ampliables. I els diem que, quan hi hagi un crèdit ampliable, que, en tot cas, ho compensin, i que, quan hi hagi una alta, compensin una baixa, i s'equilibrin, a més a més, entre despeses corrents i despeses de capital. I, a més a més, és una esmena que intenta també equilibrar la crítica fàcil que es pot produir de vegades des del Grup del Govern, del Grup que dona suport al Govern, de dir que també els grups polítics estem fent ús de les partides ampliables per plantejar algunes de les nostres alternatives. Això és cert, però a més a més també amb una esmena que reclamem que el conjunt de partides..., que l'ús dels crèdits ampliables que es faci quedi equilibrat sempre amb altres baixes, equilibrant el conjunt d'altres i baixes en despeses ordinàries i en despeses de capital.

Tampoc voldria allargar-me massa en el tema de l'ús que es fa de traspassar despeses d'un any per l'altre. L'última dada, en la resposta del Govern a una pregunta d'aquest diputat, va ser que l'any 1996 s'han imputat 130.000 milions de pessetes corresponents a l'any 1995. I al 97 quants en passarem de l'any 1996? També hi ha un conjunt d'esmenes que intenten reduir la incidència d'això i, en tot cas, que la incorporació de crèdits d'un any per l'altre no superi l'1%.

I, finalment, un element que fins i tot, diríem, escapa a la lògica de qualsevol concepte econòmic: no es pot, les empreses no poden utilitzar les aportacions de capital per cobrir pèrdues. Això és un disbarat des de qualsevol punt de vista i, en qualsevol cas, és una distorsió del que preveu el mateix.

Per tant, un primer bloc d'esmenes, de les que ha presentat el Grup Socialista en aquest tema, van encaminades a controlar el creixement de les despeses corrents i, en concret, l'ús de les despeses que el Govern fa de determinats mecanismes perquè això pugui ser així mateix.

Un segon bloc va amb relació al tema de l'endeutament. I el tema de l'endeutament, miri, només caldria llegir l'Informe de la Sindicatura de Comptes corresponent a 1994, que ahir vam aprovar, i veure com la mateixa Sindicatura està dient i està clamant la necessitat que es canviï la regulació sobre el tema del refinançament de crèdits de curt i llarg termini. La mateixa Sindicatura, en el seu informe, diu: «Amb la normativa actual, i amb l'ús que el Govern fa d'aquesta normativa, no hi ha límit per al tema de l'endeutament». Jo entenc que aquesta pot ser una posició còmoda per al Govern, dir: «No tenim límit, ens podem endeutar fins allà on considerem convenient», però evidentment ni aquest Parlament hi està d'acord ni l'esperit ni l'esperit de la norma, l'esperit en aquest cas del pressupost, és un esperit que tendeixi o que permeti que l'endeutament pugui ser il·limitat. Per tant, hem presentat un conjunt d'esmenes dient: «Escolti, quan es produeixi refinançament, que el refinançament tingui en compte quin és el crèdit que es refinança, quines són les condicions, i que el refinançament es produeixi en el mateix sentit»; és a dir, si estem refinançant una operació a curt refinancem-la amb una altra a curt, i si estem amb una operació a llarg podem refinançar-la amb una operació a llarg. I, si volen refinançar curt a llarg, parlem-ne, però parlem-ne públicament, parlem-ne explícitament, i vinguem a aquest Parlament, i busquem una norma i busquem una solució que permeti sortir al Govern de l'atzucac econòmic en què està. Però fem-ho públicament, fem-ho amb publicitat, perquè és el que la situació requereix.

I, en tot cas, també limitar l'endeutament a curt: entenem que un 7% és suficient, és innecessari aquest 12. Que en tot cas, recordem-ho, aquest 12 sorgeix perquè en l'any 1993 el Govern es va passar –tenia previst un 7 i no en va tenir prou, es va passar, va necessitar un 10 o un 11%. Manera de resoldre el tema? No, la manera no era controlar les despeses, la manera no era reduir la morositat, la manera no era veure com es podia resoldre la qüestió, sinó que va ser una manera més senzilla, per part del Govern: no, incrementem els límits, que

ens puguem endeutar més, en termes de pòlisses de tresoreria, de crèdits de tresoreria, i així, doncs, ja tirarem endavant. Per tant, entenem que això no és lògic. L'endeutament és un dels temes més preocupants de la situació econòmica de la Generalitat; per tant, també un conjunt d'esmenes nostres van encaminades a controlar el tema de l'endeutament i a buscar quina és la solució més adient. I, en tot cas, també el tema de la publicitat i de la transparència sobre aquesta qüestió és important.

Un altre conjunt d'esmenes van relacionades amb el tema de la morositat. Aquesta manca de previsió en les despeses i una certa alegria en el moment de preveure els ingressos fa que constantment el Govern vagi tancant els seus comptes amb una situació cada cop més preocupant des del punt de vista de la morositat, en què no hi ha prou ingressos per fer front a les despeses que tenen previstes, i això es trasllada als proveïdors de la Generalitat, que en aquest moment ja se'ls deu més de 700.000 milions de pessetes. Aquí, evidentment, hi ha dos tipus d'elements: un element de control de la despesa, que nosaltres ja hem preparat algunes altres esmenes, i un element de..., bé, que quan la Generalitat incorri en elements de morositat, que no «externalitzi» les seves despeses, que no «externalitzi» cap a tercers aquests problemes, sinó que faci front a la seva responsabilitat i que, per tant, pagui els interessos corresponents en funció de les diferents entitats, empreses, que subministren la Generalitat.

El Projecte de llei ens proposa, en un altre sentit, en un altre camí, que incrementem les taxes d'un 8%, és a dir, que hi hagi un automatisme que, en totes aquelles taxes que tenen preus fixos, s'incrementi el preu d'un 8%. Nosaltres no entenem per què, i esperem que la majoria ens ho expliqui. No entenem per què, quan el pressupost, o sigui, quan l'IPC, quan l'índex de preus, pujarà un 2,6%, quan estem parlant del 97, on entrarà en vigor el nou sistema de finançament i, per tant, produeix un..., no volem dir un escreix, no volem dir que la cosa vagi totalment sobrada, però produirà un increment dels ingressos de la Generalitat, per damunt fins i tot de les previsions que inicialment es podien fer, no entenem per què en aquest moment, que es donen unes circumstàncies econòmiques relativament favorables per als ingressos de la Generalitat, encara sigui necessari incrementar un 8% les taxes. És a dir, que la pressió fiscal a Catalunya s'incrementarà d'un 8% quan l'increment de preus només serà del 2,6%, segons les taxes oficials; tindrem una pressió fiscal que s'incrementarà tres vegades més que el que s'incrementen els preus. Ens sembla una mesura totalment desproporcionada i, per tant, proposem que l'increment de les taxes, l'increment de la pressió fiscal, sigui del 2,6%, que és el previst en els pressupostos.

I, finalment, un darrer grup d'esmenes fan relació a quelcom que per nosaltres és molt important, que és la reivindicació del paper d'aquest Parlament. El paper d'aquest Parlament té, entre altres missions..., evidentment té la de fer lleis, però té la del control i el seguiment del Govern, i el control i el seguiment del Govern només es pot efectuar a partir que aquest Parlament tingui la informació suficient. I nosaltres entenem que

2222

aquest Parlament no té la informació suficient, i la que té la té tard, és a dir, amb uns retards importants, que fins i tot en algun moment el mateix Govern incompleix les previsions que hi ha i no les envia en el moment que correspon. Nosaltres no ens creiem, per exemple, allò, doncs, que la informació trimestral que el Govern envia sobre l'execució dels pressupostos, en aquest moment encara estiguem treballant amb les dades del mes de juny; ens sembla que hi ha informació més actualitzada i aquest Parlament hauria de tenir la informació més actualitzada en cada moment per fer el control i el seguiment de l'activitat del Govern. I per això hi ha una esmena, l'esmena que porta el número 29 en l'ordenació que s'ha fet per grups, que és una esmena que intenta sistematitzar la informació que nosaltres considerem necessària que el Govern trameixi al Parlament amb relació a les tasques econòmiques i, per tant, amb relació al tema de l'execució pressupostària, perquè aquest Parlament pugui fer el seguiment adient de l'activitat econòmica del Govern.

Per tant, el tema de la informació és un tema important. És un tema en què el nostre Grup no es cansarà de reclamar contínuament informació perquè el Parlament pugui controlar el Govern i, a més a més, perquè és necessari per a la transparència de la mateixa activitat del Govern. L'època dels secretismes, doncs, ja s'ha acabat. La globalització, els nous mètodes, les noves tecnologies, ens permeten a tots seguir pràcticament el dia a dia de les diferents circumstàncies; i és totalment absurd que el Govern es continuï tancant en el secretisme amb què actua des del punt de vista econòmic per poder treure unes avantatges que, a la llarga, la veritat és que també en tenim molts dubtes, que puguin ser interessants. No els faré el detall de l'esmena: vostès, senyores i senyors diputats, la poden veure, la majoria la coneix, és una esmena, a més a més, semblant a la que vam fer l'any passat, amb la qual recopillem en un sol grup tot el conjunt d'esmenes que el nostre Grup ha presentat.

Hi ha una esmena específica amb relació al tema que els vaig plantejar ahir, el problema del compte general, el problema de la publicitat del compte general i el problema de la necessitat que aquest Parlament pugui disposar de la informació necessària i adient per poder aprovar..., debateix i aprova el compte general. Amb l'informe de la Sindicatura no vull dir que no n'hi hagi prou; l'Informe de la Sindicatura és important, és condició necessària, com ens recordava ahir el senyor Codina, però segurament no és condició suficient. Condició necessària perquè un organisme de què s'ha dotat aquest Parlament per poder fer aquest control està bé, però no és condició suficient en la mesura que nosaltres, si aprovem un document, també l'hem de conèixer, independentment que demanem l'assessoria sobre el que considerem adient, però aquest Parlament l'ha de conèixer.

I, finalment, també un conjunt d'esmenes sobre el tema de les subvencions. És un altre d'aquests elements obscurantistes a què ens té acostumats el Govern de Convergència i Unió. Nosaltres en fem..., hi ha bastants..., hi ha sis o set esmenes sobre el tema de subvencions, i el que demanem és que hi hagi més transparència, que

hi hagi més claredat en les adjudicacions, en el control, en el coneixement d'aquestes adjudicacions.

Com veuen, senyores i senyors diputats, tot un conjunt d'esmenes que tenen un fil comú, que és la necessitat de controlar millor l'activitat del Govern en el camp econòmic, de coneixement per aquesta cambra i, per tant, també, de l'impuls posterior que puguem fer.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor diputat Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, passaré a defensar conjuntament les esmenes de la 37 a la 88, corresponents a qüestions que afecten pròpiament la gestió i control de pressupost general. I, per simplificar i evidenciar de forma més clara el sentit del conjunt d'aquestes esmenes, les he agrupat en cinc grans blocs, que tenen a veure, primer, amb les demores en els pagaments de l'Administració a altres entitats; segon, una sèrie de mesures per millorar el control d'execució pressupostària del Govern; després, també, el rigor en el mateix aspecte; en quart lloc, algunes qüestions de filosofia, que no participem de la filosofia d'alguns articles del pressupost, i finalment una aportació, diguem-ne original, en tot cas, a l'austeritat que imposa Maastricht.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En primer lloc, esmenes per evitar les demores. De fet són les números 40, 41, 42, i també la 59, la 61 i la 63. Són esmenes que, a través de noves disposicions addicionals, pretenen que l'incompliment de terminis de pagament previstos en els convenis de traspàs de recursos de la Generalitat cap a les corporacions locals generin ingressos de demora, així com les transferències específiques a corporacions locals i entitats sense afany de lucre que no s'hagin fet efectives en un termini d'un any, també les subvencions que es demorin més d'un any i, finalment, l'incompliment de terminis en el pagament a proveïdors. Crec que la motivació d'aquestes esmenes és òbvia: la morositat creixent de la Generalitat, i de les administracions públiques en general, és alta, i provoca que molts serveis que depenen de les corporacions locals en surtin afectats i disminueixin la qualitat. O bé provoquen que entitats com associacions de pares, per exemple, rebin amb retard subvencions per a menjadors o per a transport i hagin de fer mans i mànigues per sortir-se'n. O finalment també la morositat que afecta els petits i mitjans empresaris que venen béns o serveis a l'Administració i que tarden a cobrar; això, en molts casos, quan no hi ha capacitat de finançament, significa dificultats reals per a aquests empresaris, i en molts casos la renúncia també a relacionar-se amb l'Administració, en benefici d'altres grans grups que, de fet, actuen com a financeres, i en qualsevol cas hi ha un camuflatge dels interessos inflats de

demora en les mateixes factures de les diverses obres i serveis.

La finalitat, doncs, d'aquestes esmenes seria evidenciar, fer transparent i ajustar, el sobrecost que per a la Generalitat, és a dir, per als ciutadans, significa el sistemàtic retard en el pagament.

També en aquest bloc, l'esmena 59, referida a l'article 11, per tal que de forma més específica i prioritària, quan l'Administració no faci efectiva en el termini establert una subvenció a una entitat d'iniciativa social, que és un cas, diguem-ne, de prioritització, hagi d'abonar, almenys en aquest cas, els interessos de demora.

I, finalment, també, en les esmenes 62 i 63, de l'article 15, l'apartat 2, es pretén que els ajuntaments que executin anticipadament obres escolars, biblioteques o centres esportius siguin finançats per la Generalitat, amb els interessos corresponents. També que es garanteixi puntualment l'amortització de crèdits contrets per les universitats amb autorització de l'Administració, segons l'esmena 64, que fa referència a l'article 16, apartat 2.

Això seria el primer bloc. Un altre bloc seria l'augment del rigor en l'execució dels pressupostos, on hi ha diversos aspectes pel que fa a modificacions pressupostàries, com es preveu amb l'esmena 49, de cara a garantir que l'increment del conjunt de despeses corrents es compensi amb minoracions d'aquest mateix capítol, per evitar el que acaba passant sempre amb les liquidacions, que és una constant minorització de les inversions i un augment de la despesa corrent.

Unes esmenes –53, 54, 55 i 56– que afecten l'apartat 5 de l'article 11, on es pretén suprimir la facultat de qualsevol conseller de concedir directament subvencions que no sigui possible promoure a concurrència pública: això donaria una discrecionalitat que no és bona companya de l'austeritat i del rigor a l'hora d'executar qualsevol pressupost. O en qualsevol cas es posen també una sèrie de limitacions a aquestes esmenes, i controls, a aquesta discrecionalitat, matisant en quins casos d'urgència justificada s'admetria disminuir la quantitat, també, per la qual el Govern ho ha d'autoritzar, i afegint un informe que expliciti els motius per què s'autoritza aquesta subvenció.

A l'article 33, a l'apartat 1, referit a avals, hi ha una sèrie..., un bloc d'esmenes –69, 70, 71, 72, 73, 74–, per la qual es limita el nombre d'avalis que pot prestar la Generalitat, precisament de cara a evitar l'endeutament de les empreses amb participació pública, que és una forma com una altra de centrifugar deute cap a territoris amb menys control sobre la gestió. En aquest sentit, es proposa eliminar els avals a Tabasa, Túnel del Cadí –o, almenys, que no es puguin instrumentar el 97 els no formalitzats el 96–, també a GISA –d'una quantitat enorme: 19.000 milions de pessetes– i Televisió de Catalunya –perquè, en aquest cas, aquest any és un clar exemple de centrifugació, on una partida l'any passat estava a transferències i aquest any la trobem en els avals. Finalment, es demana que sigui el Parlament que reguli els casos en què l'aval pot ser o no solidari.

L'esmena 75, a l'article 34, sobre endeutament, a l'apartat d'endeutament, també en la línia de rigor, amb la qual es vol evitar inflar encara més aquest endeutament, podent instrumentar-se durant el 97 el no formalitzat el 96.

I a l'esmena 76, de l'article 34, apartat 15, perquè sigui necessari que la Comissió d'Economia i Finances del Parlament conegui els projectes d'inversió d'organismes autònoms no financers i entitats públiques que es proposin finançar amb les operacions d'endeutament. En definitiva, doncs, una sèrie de mesures en els capítols d'avalis i en els capítols d'endeutament per augmentar el rigor i el compliment precís del pressupost.

Hi hauria tot un altre bloc, que no m'hi entretindré, que seria més, potser, diguem-ne, complex anar detallant una per una; són esmenes que fan referència a la millora del control parlamentari sobre qualsevol canvi o qualsevol element de moviment que hi hagi en el pressupost. Les esmenes 44, 45, 46, 47, 48, 50, 51, 52, 57, 60, 61, 65, 66, 67, 68, 77, 78 i 80 són esmenes que hem presentat, algunes, conjuntament amb els altres grups d'esquerres, d'altres en solitari, de cara, precisament, a millorar el control del Parlament que es presentin informes trimestralment, que en determinades ocasions sigui la Comissió d'Economia i Finances la que, diguem-ne, prengui nota d'una sèrie de canvis o d'una sèrie d'accions dintre del cos dels pressupostos i, finalment, com a detall per ampliar més una proposició no de llei que se'n va aprovar en la Comissió d'Economia, en el tema de presentar en format informàtic els pressupostos, també hi afegim que l'informe de l'evolució del dèficit, com l'estat d'execució del pressupost, també siguin tramesos al Parlament per escrit i en format electrònic. Sembla que era una cosa d'una certa obvietat, complementar un acord que ja s'ha fet en aquest Parlament, en relació amb els pressupostos generals, complementar-lo també que en la liquidació i en el tema de l'estat del dèficit sigui sobre suport informàtic, de manera que es pugui fàcilment treballar amb dades acumulades per ordinador. Per tant, no m'entretinc més en aquests elements genèrics de control.

Un quart punt serien, ja, qüestions més de filosofia, en alguns apartats del pressupost. Per exemple, a l'esmena 58, a l'article 11 bis, concretament proposem un canvi de filosofia en la relació que hi ha de la Generalitat amb les entitats d'iniciativa social, que s'acabi una mica amb la mentalitat de subvenció per passar a un model que sigui de concert, és a dir, promoure que tot aquest element, la relació Generalitat - entitats d'iniciativa social, es faci a través de concerts, és a dir, d'un sistema de cooperació i no d'assistencialisme; primar la cooperació per sobre de l'assistencialisme, concretament, precisament, en aquestes entitats de tipus d'iniciativa social. És un concepte, em sembla, una mica més modern, diguem-ne, d'entendre la relació entre administracions i entitats civils.

Un altre element seria, una mica, rebaixar la febre privatitzadora que sembla que s'ha colat també en aquests pressupostos. Per exemple, l'esmena 82, a la disposició addicional desena, en què es vol que l'alienació d'immobles no necessaris tingui un límit de discrecionalitat en els 2.000 milions de valor pericial, on

es proposa que aquests expedients d'alienació siguin informats al Parlament, els superiors als 2.000 milions de pessetes, segons l'esmena 85, que es pretén que siguin aprovats pel Govern i ratificats pel Govern, i en l'esmena 83, disposició addicional desena, apartat 2, es vol que, almenys les accions del Centre Informàtic, de Regsa, de GISA i de Sistema d'Emergències Mèdiques no estiguin inclosos en la possibilitat d'alienació de títols, fins a perdre'n la posició majoritària o arribar a l'extinció.

Una altra esmena, més contundent que aquesta, és la que intenta que no es perdin les posicions majoritàries en aquestes empreses públiques amb participació pública; una mica no anar en la línia a què últimament sembla que s'està anant, de vendre la casa i anar a lloguer. Per tant, doncs, en aquesta filosofia privatitzadora, no saltres no hi estaríem d'acord, i, per tant, faríem les esmenes per, almenys, moderar-la, abaixar una mica aquesta febre de privatització.

I finalment, l'element, diguem-ne, d'una certa originalitat, almenys per part nostra, que seria el cinquè bloc, en què fem una aposta per veure si aquest Govern té voluntat realment d'aplicar la famosa austeritat que predica en altres camps, en inversió en infraestructures i en inversió social, i que s'ho apliqui ell mateix. Seria la proposta de tres esmenes de supressió de sengles instituts, d'aquests que en algun altre moment, en debats en aquesta cambra, he qualificat de «pantalla». La supressió de l'Institut Català d'Estudis de la Mediterrània, la supressió de l'Incanop, la supressió de l'Incavol. Per raons diverses, no totes són les mateixes raons.

Els dos primers, l'Institut Català d'Estudis de la Mediterrània, si mirem, repassem breument el pressupost, per què es proposa? Hem passat del 96 al 97; de fet, pràcticament, no ha variat: el 84% del total del pressupost d'aquest Institut es dedica a despesa corrent, és a dir, a despeses de funcionament, mentre que, només un 15%, per tant, només 1,5 de cada 10 pessetes estan destinades realment per aquest Institut a tasques pròpiament de les que tenen adjudicades. En el pressupost de l'Institut, per exemple, trobem 11 milions de pessetes de sous, amb 8 milions de pessetes de dietes i altres indemnitzacions, 38 milions de pessetes de lloguers i, en canvi, en actuacions, reunions, formació, estudis, Premi Catalunya, passem de 36 milions a 32 milions. Curiosament, una partida com els Premis Catalunya desapareix i ens imaginem que apareix, a través de la inflació que hi ha, a la partida «Reunions». En definitiva, un institut que es mou, dels 230 milions de l'any passat als 217 d'aquest any, amb un personal que ocupa 21 places, distribuïdes en 14 places de nivell A, és a dir, un sobredimensionament dels nivells alts del funcionariat, i per tant, doncs, una curiosa, també, diguem-ne, diferència de relacions de treball segons una font o una altra –en un lloc consten 22 places i en un altre, 21–, sembla que alguna cosa no quadra, o jo no ho he entès, i en qualsevol cas, doncs, les funcions d'aquest Institut, que són estudiar o cooperar..., entenem que la funció d'estudiar la pot fer perfectament la universitat a base de convenis, i la funció de cooperar, hi han altres organismes de la Generalitat que es destinen a cooperar. Per tant, seria un institut perfectament prescindible, el primer.

L'Incanop, un altre. L'Incanop, Institut Català de Noves Professions, de l'any 96 al 97, pràcticament ens movem a l'entorn dels 160 milions de pessetes de pressupost. Com a curiositat, aquest mateix Institut, l'any 93 tenia 233 milions de pessetes; hi ha hagut una extinció, pràcticament, a la meitat del pressupost. Les despeses de funcionament se'n van al 65% del pressupost –aquest any encara ha pujat al 66– i, per tant, a actuació, només s'hi dedica la tercera part. Els sous, enguany, signifiquen 755 milions de pessetes, i només 54 milions de pessetes d'accions reals, amb un personal de 15 places, on predomina també la piràmide invertida, on n'hi ha 7 de nivell A i, la resta, cap al nivell baix. Per tant, un institut que hauria d'estar destinat a fer prospectiva de noves professions i que hauria d'estar destinat a controlar la qualitat dels ensenyaments no reglats, no compleix aquesta darrera funció, que és la que potser seria clau: donar, diguem-ne, marca de qualitat als ensenyaments no reglats que pullulen d'una forma anàrquica per tot Catalunya, i, la primera funció, que seria, diguem-ne, llistar la quantitat d'ensenyaments no reglats, és publicar un petit dossier, això, no necessita cap institut per fer-ho. I, en qualsevol cas, fer prospectiva de noves professions també seria una tasca perfectament delegable a la universitat o als ICE de la universitat. Per tant, doncs, un altre –perdonin-me l'expressió– «xiringuito» sense cap funció actual.

I, finalment, l'Incavol, que seria un cas a l'inrevés de tots aquests anteriors; l'Incavol, efectivament, sí que és un institut que destina bona part del seu pressupost a l'acció. És a dir, aquí ens trobem que, pràcticament, el 72% del pressupost es destina a suport al voluntariat, per tant, això és positiu i, de fet, aquí, no critiquem tant això, sinó al revés. És a dir, si, de fet, aquest Institut pràcticament està al servei del voluntariat, doncs, per què no es crea un institut autònom, un institut clarament d'entitat privada, i el conjunt de la subvenció, fins i tot augmentada, es deixa gestionar pel conjunt d'entitats? Quina necessitat tenim de tenir, en fi, les 10 places laborals –que realment és poc en el conjunt del pressupost, és pràcticament un 20 per cent i escaig– que, en definitiva, podrien ser autogestionades perfectament des d'una coordinació d'entitats del voluntariat que fossin les que tinguessin, elles, en propietat, un institut de suport al voluntariat. Per tant, efectivament, aquí hi ha un gran paquet de suport exterior, i segurament no es justifica que hi hagi un filtre polític que sigui el que, en aquest cas, determini el llistat o les prioritats de la repartidora. Em sembla que, si hi ha d'haver la repartidora, el suport al voluntariat seria millor que se l'autoadministrés el mateix voluntariat.

Per tant, ja sigui per la raó dels dos primers casos, que són instituts amb una massa crítica baixa, on el 60 o el 75% es destina, bàsicament, només, a despeses corrents, quan en realitat això es podria traslladar a entitats que ja existeixen a la Generalitat, a sectors de l'Administració de la Generalitat, o traslladar a universitats, molts d'aquests estudis, o en aquest últim cas, que el lògic seria que passés directament tot el paquet del pressupost al voluntariat, ens sembla que seria un detall demostratiu del compliment dels acords restrictius de Maastricht començar a estrènyer-se el cinturó començant per casa.

Per tant, doncs, en resum, en síntesi, les propostes d'Esquerra Republicana, algunes d'elles presentades amb el conjunt de forces d'esquerra de la cambra, van destinades, com he dit abans, a evitar les demores de l'Administració en les empreses o entitats sense afany de lucre, o administracions locals; en segon lloc, van destinades a augmentar el rigor de l'execució d'aquests pressupostos; van destinades, en tercer lloc, a millorar el control parlamentari sobre l'actuació del Govern en el tema pressupostari; en quart lloc, van destinades a canviar alguna part de la filosofia, especialment en l'aspecte de privatització o de relació amb entitats civils i, finalment, hi ha una proposta entenem que, diguem-ne, innovadora, i que caldria que en prenguessin nota, de cara a suprimir, també, a eliminar, a administrar millor els recursos de la Generalitat en moments de vaques flagues.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara correspon la intervenció del Grup Mixt, que disposa de deu minuts; té la paraula el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Em sembla que no farà falta esgotar el temps que reglamentàriament tindríem assignat. El Grup Mixt ha presentat, finalment, dues esmenes a aquest bloc primer de gestió i control de pressupost; la primera és una esmena que, com he pogut comprovar, ha estat repetida i reiterada per altres grups, probablement amb un altre redactat, però que el fet que coincidim, precisament, diversos grups, a reclamar que el Departament d'Economia i Finances informi trimestralment la Comissió, però que sobretot informi de les modificacions i, sobretot, les seves motivacions, nosaltres entenem que el fet, precisament, de coincidir força grups, precisament, en aquesta qüestió, bàsicament les motivacions que originen especialment les modificacions de crèdit, entenem que, com a mínim, això hauria de fer reflexionar el Grup de la majoria, i sobretot el mateix Departament d'Economia i Finances que, a l'hora d'informar trimestralment aquest Parlament de les modificacions de crèdit i, sobretot, de la marxa de la gestió i execució pressupostàries, no estaria de més –perquè em sembla que és més una qüestió tècnica que no política– expressar puntualment què és..., o per què s'han fet aquelles modificacions, i quins són els motius que les han justificades.

En qualsevol cas, voldria posar més èmfasi en la segona esmena, que està dedicada a les operacions d'endeutament i, en concret, a l'article 34.3, que fa referència a l'endeutament a curt termini. Jo ja ho he expressat en nom del meu Grup, en diverses ocasions, que, al nostre entendre –i que no és una opinió només del nostre Grup, sinó que he pogut comprovar que també és l'opinió d'altres grups–, em sembla recordar que, a partir d'ara fa tres exercicis pressupostaris, en la Llei de pressupostos s'insereix un article nou el qual permet al Govern de reconvertir crèdit a curt termini a llarg termini. Nosaltres ens oposedem a això per diversos motius. Primer, perquè entenem que, des del punt de vista econòmic, des del punt de vista de gestió pressupostària, és

un error. Jo diria que qualsevol persona que tingui un mínim d'experiència, no ja en economia, sinó, senzillament, a treballar en pressupostos públics, ha d'arribar a la conclusió que, si és capaç, si es fa una gestió pressupostària en què es recorre a l'endeutament a llarg termini, no per finançar inversions o obres de capital, sinó, purament i simplement per finançar deute a curt termini, nosaltres entenem que, d'entrada, des del punt de vista econòmic, és un error, però al nostre entendre hi ha un altre motiu que justifica sobradament l'esmena que presentem, de supressió, i per tant, que s'anulli aquest apartat 3 de l'article 34, sobretot trobant-hi una motivació de caire legal.

Nosaltres entenem que una interpretació literal de l'article 18 de la Llei de finances de la Generalitat, quan parla que les operacions de crèdit que la Generalitat concerta amb persones físiques o jurídiques per un termini de reemborsament superior a un any, hauran de complir els requisits següents: l'import total del préstec serà destinat exclusivament a finançar despeses d'inversió; és a dir, no només s'aconsella, des del punt de vista econòmic –com he dit al principi– que les despeses originades per la contractació d'un crèdit a llarg termini només es poden dedicar a inversió, sinó que fins i tot ho diu la Llei en el seu apartat a del número 1 de l'article 18. Nosaltres entenem que, el que es fa –em sembla recordar– des de l'any 95, és incomplir l'article 18 de la Llei de finances de la Generalitat. És per això que demanem que es rectifiqui i que, com a mínim, des del nostre punt de vista, es retiri aquest punt i, sobretot, no es permeti fer això.

Nosaltres hem estudiat i hem pensat per què es produeix any rere any, almenys en aquests tres últims anys, per què es produeix això. I evidentment que la causa no cal donar-hi gaires voltes per trobar-la: nosaltres entenem i sabem que el Govern de la Generalitat té problemes greus de tresoreria i que fins i tot algun any, com per exemple l'any 93, en la liquidació del pressupost del 93, es va poder constatar que la contractació de crèdits de tresoreria, el muntant total anual superava els límits previstos en els pressupostos d'aquell any. I això fa que any rere any pràcticament s'estigui al límit de les operacions de tresoreria que es poden contractar. Coneixem les causes, però nosaltres entenem que per sobre de tot hi ha d'haver el compliment de la Llei. És per tot això, senyor president, que hem presentat aquestes dues esmenes demanant precisament això.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Morera. Correspon ara la intervenció al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que també ha presentat esmenes en aquest primer bloc. Per defensar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup ha presentat un seguit d'esmenes, concretament de la 91 a la 142, i així mateix ha presentat unes esmenes conjuntes amb el Grup

Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana: la 40, 41, 42, 139 i 140. Jo interving per a defensar tot aquest grup d'esmenes a la gestió pressupostària. Aprofito per anunciar la retirada de les esmenes 119, 120 i 138 del nostre Grup –119, 120 i 138.

Senyores diputades, senyors diputats, com ja han fet alguns diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, ens trobem davant d'un seguit d'esmenes que intenten millorar la gestió i el control pressupostari. Una de les funcions dels diputats és el seguiment i control de l'acció del Govern, i en aquest cas específic el seguiment i el control de l'acció del Govern en el tema pressupostari. Nosaltres –ja ho vam manifestar ahir– estem preocupats per l'evolució de la despesa pública; entenem que no hi ha una gestió eficient en el control de la despesa pública que ha provocat dèficits públics creixents, endeutament creixent, càrregues financeres creixents i una forta morositat. I diem ahir que no podíem votar el Compte General de la Generalitat de Catalunya bàsicament en dos temes: perquè mancava transparència i perquè mancava control de la despesa. Les nostres esmenes van decidides a millorar la transparència en els comptes de la Generalitat i millorar també el control de la despesa. Així mateix entenem que s'ha de millorar l'eficàcia i eficiència de l'Administració pública, i finalment la millora de l'Administració pública amb els administrats en el tema pressupostari. Per tant, la meua intervenció la dividiré en tres grups: primer, mesures per al control de la despesa..., perdó; primer, mesures per al control de la transparència; segon, per al control de la despesa, i tercera, eficàcia de l'Administració i millora de la relació de l'Administració amb els administrats.

Quant al tema de transparència, nosaltres hem fet un seguit d'esmenes que en primer lloc diuen que s'ha de donar compte trimestralment a la Comissió d'Economia i Pressupostos d'aquest Parlament d'un seguit de mesures: modificació de crèdits, transferències de crèdits, aportació de capital a empreses públiques i a entitats autònomes, contractació d'obres, contractació d'immobles, manaments de pagaments, projectes d'inversió aprovats, crèdits per a pagaments d'obligacions reconegudes d'exercicis anteriors. Les memòries d'avaluacions han d'incloure, al nostre entendre, els avals concedits, els avals contractats, els pagaments, els fallits i el risc dels avals. S'ha d'informar també aquest Parlament trimestralment de la situació de l'endeutament, no només de la Generalitat, sinó d'organismes autònoms i empreses públiques; de la situació financera dels organismes autònoms i de les empreses públiques. En definitiva, sobre les subvencions, les contractacions i l'execució de programes d'inversions. Pensem que amb aquesta informació trimestral sobre els comptes al Parlament podria seguir el Parlament l'evolució dels pressupostos.

Un segon bloc d'esmenes van per demanar que es publiquin en el *Diari Oficial de la Generalitat* totes les contractacions directes d'inversions superiors a 50 milions i, en segon lloc, totes les subvencions que es concedeixen, i no només les subvencions indeterminades, sinó també les subvencions normatives. Així mateix, demanem que es doni compte als ajuntaments i als con-

sells comarcals sobre les subvencions concedides en el seu territori. Finalment, hi ha un grup d'esmenes que es dediquen a demanar que les despeses es comptabilitzin dintre de l'exercici en el qual s'han realitzat, tant despeses passades com possibles despeses futures. Entenem que amb aquestes mesures d'informació al Parlament, de publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat* i de comptabilització de les despeses en els seus exercicis milloraríem la transparència.

Hi ha un segon grup de mesures que tracten del control de la despesa pública. En aquest sentit, en primer lloc demanem que s'hagi de demanar autorització a la Comissió d'Economia i Pressupostos d'aquest Parlament per a transferències de crèdit que signifiquin més del 10% dels crèdits inicials, plans i programes que impliquin despeses per a exercicis futurs i alienació d'immobles; en definitiva, demanar l'autorització de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament per a transferències, plans de despeses per a exercicis futurs i alienació de béns immobles.

Un segon grup de mesures fa referència a la qüestió dels avals. En definitiva, demanem per als avals que es suprimeixi la categoria de crèdits ampliables, que els avals no siguin solidaris i que, amb preferència, els avals es concedeixin per part de l'Institut Català de Finances en condició de segon aval, no de primer aval. En el tema de l'endeutament, demanem que l'endeutament del 96 no formalitzat no sigui traspassat al 97 amb ordre a un major control i no estem d'acord en l'increment de dotació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. També demanem que la Sindicatura de Comptes faci un informe sobre totes aquelles empreses públiques i entitats autònomes que tinguin un pressupost anual superior a 25.000 milions de pessetes. Les subvencions, que no s'atorguin subvencions per part d'empreses i entitats públiques; no estem d'acord que hi hagin subvencions directes; entenem que les subvencions han de ser genèriques i seguir els procediments normals. En el cas que això no sigui acceptat i aquestes es donessin, caldria, per nosaltres, l'aprovació del Govern.

Per últim, en aquest bloc de mesures de control de la despesa fem també un seguit d'esmenes per controlar les aportacions de capital de la Generalitat a les entitats autònomes i empreses públiques; és important per evitar l'increment de la despesa pública i allò que s'ha denominat la comptabilitat creativa; és a dir, que empreses públiques amb traspàs de fons de la Generalitat efectuïn tot un seguit d'activitats reduint el dèficit comptable de la Generalitat, però en realitat generant també dèficit. Ens ha semblat que amb tot aquest seguit grup d'esmenes podríem controlar l'evolució de la despesa pública que fa falta i que hem requerit des de l'oposició al Govern de la Generalitat. (*Veus de fons.*)

Hi ha un tercer bloc de mesures, que jo diria d'adequació pressupostària, amb relació a millorar l'eficàcia de la Generalitat i millorar la relació de la Generalitat amb els seus administrats... Pregaria als senyors diputats si poden enraonar una mica més baix, amb tot el respecte, perquè, si no, tinc dificultats per assabentar-me del que estic dient. Moltes gràcies.

Bé, amb aquest bloc de mesures d'adequació pressupostària tenim una situació sobre els pagaments i la morositat. La Generalitat es troba amb una morositat de prop de mig bilió de pessetes, i aquí amb els diferents grups de l'oposició demanem, i també amb esmenes pròpies, que passat un determinat temps totes aquelles partides que no es paguin a famílies, a corporacions locals o consells comarcals o a proveïdors, s'hagin de pagar tota una sèrie d'interessos. D'altra banda, ens sembla també important que en tota convocatòria de subvencions es demanin dos requisits: estar al corrent del pagament a la Seguretat Social, amb una excepció –en aquest sentit pensem que les administracions públiques, sobretot les corporacions locals, tenen dificultats pel seu «estrenyement» en el finançament, de pagar això–, i en segon lloc, el compliment de les quotes per a integració dels minusvàlids. D'altra banda, també demanem que, quan es facin projectes d'inversió anticipats en les corporacions locals, se'ls paguin les despeses, però també les despeses financeres per les demores en aquest pagament.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Així mateix fem dos tipus de mesures, a més de les que els he indicat. En primer lloc, entenem que s'ha d'incrementar la possibilitat d'endeutament de l'Institut Català de Crèdit Agrari, i això és una mesura excepcional; i ho fem, per què? Perquè entenem que l'Institut de Crèdit Agrari té poca activitat, té poca possibilitat d'actuar i, com que no té altres fons, hem posat la possibilitat que s'endeuti. És un institut –ja ho varem dir en el seu moment– que si no se li donen més aportacions, realment la seva tasca està molt limitada. No estem d'acord a obrir una porta a la privatització a través de possibilitats d'alienació de capitals d'empreses públiques. En aquest sentit hem fet esmenes per suprimir aquesta possibilitat.

I per últim, un tema que ens sembla important: el dèficit es redueix reduint despesa, controlant-la millor; el dèficit es redueix també reduint el frau i per tant ingressant més; però també el dèficit es redueix millorant l'eficiència de l'Administració pública. Demanem –i penso que això els interessarà segurament als diputats de la majoria, n'estic convençut– la reforma de l'Administració pública de la Generalitat perquè aquesta tingui més simplicitat i més eficiència. Senyors de la majoria, tots els organismes són necessaris? Senyors de la majoria, no podem simplificar les administracions territorials a Catalunya? Senyors de la majoria, no tenen vostès un projecte per a reforma de l'Administració de la Generalitat? Jo estic convençut que sí, i estic convençut que el diputat de la majoria ens ho explicarà. Aquesta esmena 141, que repetim any darrere any, està pendent una reforma de l'Administració de la Generalitat, i estic segur que des del Grup de la majoria em respondran explicant-me com pensen reformar l'Administració pública de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Surto a la tribuna a fer el torn en contra d'aquest conjunt de cent quaranta-dues esmenes que en diverses modalitats s'han anat defensant al llarg de l'estona que portem de debat. De bell antuvi, jo tenia previst fer una mica d'explicació sobre un fet molt important, que és el fet que, per primera vegada des de fa molts anys, canviem el sistema de fer el debat d'aquest pressupost. Val a dir que el senyor Martí Carnicer, com sempre un dels homes amb esperit més racional d'aquesta cambra, m'estalvia molt la meua explicació perquè voldria dir que estic plenament d'acord amb el que ell ha explicat. El que passa és que després, uns i altres, aquesta dicotomia que ens feia ell entre no caure en el vici de fer grans consideracions o en l'altre vici extrem de parlar d'esmenes concretes, uns i altres hi han caigut i jo potser em temo que també hi cauré. Per tant..., no, jo el que voldria dir és, reproduint i fent meves les paraules del senyor Martí Carnicer, només fer una matisació i una reflexió en veu alta.

La matisació és que de la mateixa manera que tots vostès han fet la presentació de les seves esmenes en funció del que han cregut oportú, espero que compreguin que jo surto a defensar un projecte de llei, projecte de llei especial, però és un projecte de llei com els altres projectes de llei, que és el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat. Per tant, jo, en la rèplica, seguiré no el fil de la temàtica que ha anat proposant cada un de vostès, sinó l'ordre lògic del text articulat.

I la reflexió que voldria fer en veu alta és que confio que amb l'esforç de tothom –i amb els errors de tothom, també val a dir-ho–, siguem capaços d'insuflar vida en aquesta mecànica nova. Però em sembla que no escaparà a ningú que s'han produït una sèrie de defectes, errors d'uns, dels altres, dels serveis de la cambra, de qui vulguin, però hi ha una colla d'errors. El sol fet que fa uns pocs minuts s'ha distribuït una espècie d'esborrany de dictamen en ple debat és una demostració d'això; hi ha esmenes que apareixen a dos grups; hi ha esmenes que apareixen repetides en el mateix grup o altres grups de l'oposició. Hi ha disset esmenes que no figuren enlloc; a tall d'exemple, el senyor Martí Carnicer ha defensat una esmena que ell la va reservar, perquè consta en el butlletí, però en canvi no apareix en aquest grup ni en cap altre grup, l'esmena 232, si no recordo malament.

Bé, i aleshores, per acabar aquesta introducció, també voldria dir un altra cosa. Crec que és bo i útil que intentem agilitar aquest debat. Ara, el problema que es plantejaria l'any que ve, de cara a les persones que hi participin, em sembla a mi, és el fet que els grups que han presentat esmenes o la majoria dels grups que han presentat esmenes han descomptat ja aquesta agilitat i aquesta rapidesa. Unes xifres em sembla que són irrefutables: l'any passat, fa quatre dies, quan vam fer el debat de pressupostos d'enguany, de l'any 96, s'havien presentat a l'articulat 426 esmenes; enguany 736; ara, en el Ple, finalment, descomptant les esmenes a la totalitat, que com saben ja es va fer amb el nou sistema en el Ple anterior, l'any passat van arribar a aquest Ple

352 esmenes, i ara n'arriben 602. Això vol dir que tots hauríem de ser conscients, especialment els grups que hi tenen més tendència, per estar a l'oposició més aferissada, a presentar moltes esmenes al text articulat, que –diguem-ho amb frase un xic casolana– podríem matar la gallina dels ous d'or –si és que això és la gallina dels ous d'or, aquest nou sistema– a base de, el que es guanya per un cantó, perdre-ho multiplicant d'una forma molt desconsiderada el nombre d'esmenes. Prova que es pot fer un debat amb pocs temes és el que vostès han anat fent o han intentat fer al llarg d'aquest debat.

Dit això, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, jo entraré a la rèplica també genèrica –podria fer-ho esmena per esmena, però crec que vista la situació i el desig de tothom no cal– seguint l'articulat. La primera esmena, el primer conjunt d'esmenes que trobem és a l'article 3, principis generals. Aquí hi ha unes poques esmenes que van en el sentit de demanar informació al Parlament. D'això se n'ha parlat; també saben quina és l'actitud nostra. Entenem que en aquest article i en molts altres articles hi ha un mecanisme pel qual els diputats tenim accés personalment o col·lectiva a la informació que dóna el Govern; la legislació imposa al Govern unes obligacions trimestrals –o d'altre ordre– de donar una informació pressupostària determinada, i finalment no podem perdre de vista que tenim el nostre braç armat tècnic, que és la Sindicatura de Comptes, que en nom de tots nosaltres fiscalitza tota aquesta informació. Per tant, totes les esmenes que fan referència a aquesta qüestió, la 44, 92, 89, etcètera, a aquest article 3, nosaltres no hi estarem d'acord.

L'article següent que té esmenes és l'article 4, el de les transferències de crèdit. Aquí hi ha un bon conjunt d'esmenes en temes més o menys diferenciats, però que en definitiva al que van és a limitar la capacitat del Govern d'efectuar transferències entre partides. L'article 4 preveu aquells casos en què es necessita un acord de Govern, aquells casos que és suficient la intervenció del conseller d'Economia i Finances, alguns casos el mateix conseller en partides dintre de la mateixa denominació, etcètera. Per tant, nosaltres no estarem d'acord amb aquest conjunt d'esmenes, que són moltes, la 9, 45, 93, 46, 94, 10, 47, etcètera. No sé si cal fer alguna valoració d'alguna esmena concreta. Hi ha unes esmenes tradicionals del Grup Socialista que intenten treure l'agilitat que entenem nosaltres que té aquest article 4 des de fa molts anys, en el sentit que es pretén restablir l'article 42 del Decret legislatiu que refon la Llei de finances públiques. Entenem nosaltres que el sistema actual ha acreditat la seva eficàcia i no el voldríem canviar.

L'esmena... Ah, bé, hi ha una sèrie d'esmenes en què aquesta informació no sols no és estrictament informativa, sinó que pretenen que en determinades circumstàncies, per percentatges o per matèries, necessiti no ja la informació, sinó el consentiment de la cambra o almenys el consentiment de la Comissió d'Economia i Finances. Nosaltres, evidentment, no hi estarem d'acord. Aquella esmena de què jo parlava, i que sí que Esquerra Republicana ha mantingut, és la qüestió, que és important, de dir: «Els crèdits ampliables els limitem

en el sentit que tot increment d'un crèdit ampliable haurà de tenir una disminució de l'estat de despeses d'alguna altra partida.» Això, com ja vam discutir l'any passat amb el senyor Martí Carnicer, pot ser molt bonic en el terreny de la teoria, però en un pressupost tan poc flexible de despeses, com és el nostre, amb la massa important –si més no, crec que hi ha un 70% que és capítol 1– de temes com sanitat, temes com ensenyament, és una entelèquia dir: «Incrementem les partides ampliables amb tota normalitat i després restem-ho d'aquestes altres partides»; a la que hi hagués més d'una dotzena de crèdits ampliables seria impossible fer aquesta mecànica.

I això és important, dic, perquè al llarg d'aquests grups –i ara tot seguit en parlaré pel que fa referència al grup primer–, l'article 6, el dels crèdits ampliables ha estat per a vostès, senyors presentadors d'esmenes, una mica l'article estrella d'aquest debat, perquè han passat de 106 peticions de crèdits ampliables fa quatre mesos a 205. Pensen que fer, donar satisfacció a totes o una part important d'aquestes partides ampliables faria no ja trontollar l'Estat espanyol quant a la qüestió de la convergència econòmica de Maastricht, és que posaríem en perill la Unió Europea, perquè hi hauria un dèficit tan extraordinari a Catalunya que arrossegariem allò que ni els euroescèptics britànics haurien aconseguit.

L'article 6, crèdits ampliables, en aquest grup n'hi ha molt poquets i com que són una mica especials els podria comentar. L'esmena 51, d'Esquerra Republicana, defineix «crèdit ampliable» dient que són «motius imprevistos que obliguen a l'ampliació». I això no és el crèdit ampliable; és que els motius són previstos, el que no està és calculada la seva incidència. Si hi ha un crèdit ampliable per a aliments dels presos, no és que estigui previst que els presos mengin; el que no podem calcular per endavant és els presos que hi haurà en cada moment, i per això és ampliable; per tant, no es pot acceptar aquest criteri. Una altra esmena, que ja va sortir l'any passat, és d'Iniciativa per Catalunya, que és una esmena enginyosa o sibillina, que és dir: «Les partides obertes de 1.000 pessetes automàticament totes són ampliables.» Això és un parany en què, evidentment, nosaltres no caurem. Al llarg del pressupost hi ha partides de crèdit ampliable, s'ha acceptat crear partides de 1.000 pessetes i, és clar, això és donar una partida oberta per, si després hi ha recursos disponibles d'un altre origen, passar-los; no que sigui crèdit ampliable. Aleshores, hi ha unes altres esmenes de crèdits ampliables –i amb això tancaríem en aquest grup la qüestió de crèdits ampliables–, que és la qüestió del menyscapte i de l'EAJA –són qüestions que han sortit sempre. El menyscapte dels avals és un tema perfectament compatible amb el crèdit ampliable, perquè se'n desconeix la quantia; i quant a l'EAJA saben vostès, ara com ara, quina és la mecànica de participació d'aquests guanys d'aquesta entitat en l'acció assistencial del Departament de Benestar Social. Per tant, doncs, no hi podem entrar.

Article 8: crèdits autoritzats a favor de les entitats autònomes. Aquí hi ha unes limitacions tècniques –i nosaltres no hi estariem d'acord– amb el que és aquest article, perquè aquest article el que permet és agilitar el

fet de l'estabilitat econòmica de les entitats autònomes. Per tant, aquest conjunt de set o vuit esmenes que hi ha no l'acceptaríem. Curiosament, en aquest grup hi ha l'esmena 102, d'Iniciativa –que surt amb d'altres grups després, que tampoc se n'ha parlat–, que és el tema que la Generalitat ha d'informar tots els municipis de les subvencions que dóna. Aquesta és una qüestió que hem debatut altres vegades. En tot cas, seria correcta si fos en el dos sentits, que totes les administracions sabessin quina és la situació. Des de la nostra perspectiva i unilateralment, no ho podem acceptar.

Article 11: règim de concessió de les subvencions. Aquí, com sempre –ja ho diu el títol–, és la mecànica reguladora i asseguradora de la transparència i de l'eficàcia de les subvencions de la Generalitat. Ens sembla que el text és correcte i, per tant, no estariem en disposició d'acceptar aquest enorme conjunt d'esmenes que els grups han presentat, que en definitiva van gairebé totes en el sentit de limitar les subvencions quan no hi hagi concurrència possible perquè no hi ha diversitat de possibles beneficiaris –és una esmena molt tradicional–, i sí que faríem una excepció amb l'esmena número 256 de l'informe, que és la número 4 d'aquest bloc, del Grup Socialista, en el sentit que oferiríem una transaccional, que faig arribar en aquest moment a la Mesa del Parlament, per si el Grup afectat, que és el Grup Socialista –com dic–, estigués conforme amb aquesta transacció. I aleshores, en aquest cas, la votariem favorablement. És un tema de substituir l'expressió «convocatòria» per «la normativa que sigui d'aplicació», perquè no sempre en la convocatòria hi ha referenciada tota la legislació aplicable.

Anant a un altre article, tenim l'article 12, que és el seguiment i control de les subvencions. Torna a ser exactament el mateix tema no a nivell d'atorgament, de concessió, que és l'article 11, sinó a través del seguiment que després se'n fa i el control que es fa d'aquestes subvencions. Aquí hi ha una esmena, la 269, del Grup Socialista, que també, si el Grup Socialista la volgués acceptar, oferiríem una transacció que en faig lliurament a la Mesa.

Després ja saltem a l'article 13, que és el tema de la construcció i adquisició d'immobles. Nosaltres entenem que aquesta és una mecànica correcta i que, lligant-ho amb l'article 9 de nova redacció, que no existia fins ara, que permet la utilització del mecanisme del cens emfitèutic, permet agilitar les finances de la Generalitat. Per tant, les esmenes que hi ha, que n'hi han quatre o cinc, tampoc hi estariem d'acord.

A l'article 15 tenim l'execució anticipada de projectes d'inversió. Aquesta és una qüestió que s'ha discutit moltes vegades; hi ha una sèrie d'esmenes. En essència consisteix en el fet que, quan una administració local o una administració sectorial té un desig molt considerable d'anticipar una inversió que en els aquells moments l'Administració de la Generalitat no està en condicions de satisfer, es pot fer un conveni i el conveni estipula qui paga, en quines parts paga, qui paga els interessos, etcètera, i es pugui anticipar la realització d'aquest projecte d'inversió. Per tant, no estariem d'acord amb les esmenes que s'hi oposen.

L'article 16: finançament del programa d'inversions de les universitats. Aquí hi ha poques esmenes, suposo que sortiran molts temes després en el bloc d'universitats. Però, quant aquí, només dir sempre el mateix: la fórmula àmplia de tres modalitats de procedir al finançament de les noves inversions de les universitats ens sembla correcta i, per tant, ens oposarem a l'adopció de les esmenes, amb l'excepció de l'esmena número 17, també del Grup Socialista, que és la 285 de l'informe, que és un tema d'afegir un nou article, que no té res a veure amb aquesta qüestió, que és un article 16 bis: identificació de projectes d'inversió. Això és una mecànica interna –ho hem explicat altres vegades–; ara, ja que és una petició que sembla que el Grup valora, nosaltres entenem que encara que s'havia suprimit, perquè –hi insisteixo– és una qüestió de règim interior i que no caldria el rang de llei, aquesta l'acceptaríem.

I, per tant, arribat el seu moment, senyor president, demanaria que l'esmena 17, del grup primer, el bloc que estem ara debatent, que és el 285 de l'Informe de la Ponència..., nosaltres hi votariem a favor.

A l'article 18 hi ha una sèrie d'esmenes de liquidació del pressupost i control financer. S'han dit moltes coses; el senyor Martí Carnicer també ja va parlar d'aquesta qüestió en el debat, ahir, sobre la Sindicatura de Comptes; a través d'escrits i proposicions no de llei s'ha discutit molt el tema. Però, en definitiva, a nosaltres ens sembla –com deia en començar– que, disposant de la Sindicatura de Comptes, no cal recollir cap d'aquestes esmenes, més perquè, si ho recorden, en la reforma del Reglament pendent de realitzar-se o de materialitzar-se, més d'un grup –com a mínim, si no recordo malament, el Grup Socialista i el nostre Grup– establíem o pretenem establir una mecànica més oberta sobre les informacions que la Sindicatura de Comptes ha de retre.

A l'article 19, que és la comptabilitat dels organismes autònoms, hi ha una qüestió tècnica, una esmena, la número 119, d'Iniciativa, en què no estem d'acord, perquè ens sembla que la forma correcta de portar aquesta comptabilitat és d'acord amb la Llei de la funció pública, que és al que ve a remetre aquest article 19.

Passant a l'article 20 i següents, aquí hi ha un tema que és la qüestió de l'augment de la despesa –aquesta és una qüestió que no ha sortit; jo també hi passaré de puntetes–, és aquella qüestió que els grups es volen equiparar al Govern sobre la possibilitat de tramitar proposicions de llei. Ningú n'ha parlat; doncs, no m'hi estendré, però, evidentment, estem d'acord amb el text de l'article 20 i no amb el que vostès proposen.

L'article 21, «Compromisos de despesa d'exercicis anteriors», és la possibilitat que algunes despeses... –despeses corrents, recurrents, com el consum d'electricitat o d'aigua o de telèfon–, ens sembla lògic que puguin transmetre's d'un exercici o l'altre, perquè porten un decalatge a les companyies. Per tant, no estarem d'acord amb aquestes esmenes.

L'article 22 és una variant, és la recurrència de despeses en exercicis anteriors. Les esmenes que hi ha d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa no ens semblen correctes.

2230

Per anar acabant, senyor president, tenim el títol quart, que són els avals, i l'article 34 –aquest és el 33–, el 34, que són les «Operacions d'endeutament». Nosaltres no estariem d'acord amb aquestes limitacions que a Tabasa, a Túnels del Cadí, a Televisió, a Ràdio, a Autema es fan. Entenem que són avals lògics i correctes, que s'ajusten, en els casos que correspon, al plec de condicions tècniques de la concessió de les autopistes. En el cas de Televisió, s'adiu amb les partides del pressupost consolidat de l'ens, partides que estan aprovades ja definitivament en comissió. I, per tant, nosaltres no les podríem acceptar.

Hi ha també una esmena sobre avals solidaris –n'hi ha una colla–, que és una qüestió que també hem debatut sempre. Ja hi ha una ordre, del 15 de març de 1995, que estableix uns criteris sobre quan l'aval ha de ser solidari o no ho ha de ser.

«Endeutament» és exactament el mateix que el que hem explicat fins ara; per tant, no m'hi estendré. Es demana molta informació...

I farem també una excepció amb l'esmena 77 d'aquest article, que és la 383, que nosaltres, si el Grup d'Esquerra Republicana..., bé, millor dit, nosaltres la votariem favorablement. És la número 77 del bloc primer, que és la número 383 de l'ordenació d'esmenes.

Per acabar, tenim les taxes; el senyor Martí Carnicer hi ha fet molta referència. Nosaltres entenem que, dintre de la línia d'austeritat i igual com s'ha fet arreu d'Europa, arreu de la Unió Europea, i, per no anar més lluny, en el Parlament, a les Corts Generals espanyoles, les taxes, dintre d'aquest esforç d'austeritat i racionalització, han d'incrementar més que aquest 2,6 que deia.

Quant a disposicions addicionals, hi ha tota una sèrie de temes sobre l'evolució del dèficit, sobre l'alienació d'immobles; és la mateixa la legislació, és el mateix text que hi havia en exercicis anteriors. Ens sembla que l'agilitat que dóna a l'actuació del Govern és suficient, i, per tant, no recolliríem les esmenes dels diversos grups que pretenen limitar aquesta qüestió.

I finalment, senyor president, en aquest conjunt, que és un altre gran bloc que sempre surt, de les noves disposicions addicionals, deixi'm dir aquí només –perquè no n'hi han gaires, n'hi ha una dotzena– que és un sistema –com a mínim, el sistema– en el qual nosaltres no estem d'acord. La Llei de pressupostos és una llei que regula qüestions concretes econòmiques xifrades, i aleshores aquesta tècnica –que a efectes de debat pot ser positiva perquè permet plantejar qualsevol qüestió que existeixi en l'univers– de fer noves disposicions addicionals, que es digui que es fan plans, que es fan estudis, que dintre de les disposicions es destini no sé què, tot això pot ser molt útil –hi insisteixo– a nivell dialèctic, però a efectes concrets de recollir aquesta munió de qüestions, que en van entrar 297, i encara que en comissió en van desaparèixer –perquè així ho va entendre la Comissió, que havien de ser debatudes només en comissió– gairebé un centenar, doncs, queden encara unes dues-centes disposicions addicionals que a nosaltres ens sembla, en el millor dels casos, que no tenen relació amb el pressupost.

Només, i per acabar, senyor president, el senyor Huguet n'ha parlat bastant, d'algunes d'aquestes que demanen la supressió de l'Institut d'Estudis Mediterranis, de l'Incanop, de l'Incavol... És clar, això és un tema..., primera, ni el Govern, ni nosaltres, el Grup que donem suport habitualment al Govern, estem disposats a suprimir aquests organismes, a modificar aquests organismes; entenem que la seva tasca és correcta, i, en tot cas –com deia– aquesta és una matèria..., presenti el seu grup una proposició de llei, discutirem la seva admissibilitat; presenti qualsevol iniciativa parlamentària, però no per via pressupostària suprimir el pressupost d'una entitat o bé decidir, via pressupostària –cosa que diria que fins i tot avui dia, després de les sentències del Tribunal Constitucional, seria inconstitucional–, que per via de disposició addicional es vulgui suprimir aquesta qüestió.

Per tots aquests motius, senyor president, el nostre Grup s'oposarà a l'adopció d'aquestes esmenes, excepte les quatre que he manifestat: dues que les acceptaríem per les raons que he dit, i a les altres dues, si el Grup Socialista té a bé manifestar la seva conformitat amb aquesta transacció que hem ofert i retira l'esmena corresponent, nosaltres hi votariem a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Com que les esmenes transaccionals corresponen a altres grups temàtics, el pronunciament del Grup Socialista s'haurà de produir en el moment que anem a votar aquests grups temàtics. És així, no?

El Sr. Carnicer i Vidal

No, no, són d'aquest grup...

El president

Són de...? M'ha dit que eren del grup 6... Perdoni. Grup temàtic número 1, una; grup temàtic... Perdó, perdó. Sí, són les dues d'aquest grup. Per tant, demano al diputat senyor Martí Carnicer si s'hi pronuncia.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president. Correspon a transaccions a les esmenes números 4 i 6 d'aquest primer bloc temàtic, i nosaltres acceptaríem les transaccions. Per tant, retirariem les nostres esmenes en favor d'aquestes transaccions.

El president

Moltes gràcies. Seguirem ara debatent el segon dels epígrafs, dels apartats en què està dividit el debat: la funció pública i de personal. Correspon, en primer lloc, al Grup Socialista la presentació de les seves esmenes, i per fer-ho té la paraula el senyor diputat... El senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, com tots vostès i l'opinió pública saben perfectament, el tema de la funció pública, i concretament el tema de la congelació de les retribucions del personal, ha estat bastant el tema estrella en aquests pressupostos. No m'hi referiré directament –ja ho farà d'aquí a uns minuts el meu company, el diputat Rañé–, però sí que volia partir d'aquesta dada perquè, si bé és veritat que aquest Govern, igual que el Govern estatal del PP, ha volgut posar molt d'èmfasi a congelar les retribucions del personal com una de les mesures per disminuir la despesa del sector públic, això contrasta amb el fet que a l'hora d'adoptar mesures concretes, mesures positives, no indiscriminades, rigoroses, per millorar l'eficiència d'aquesta funció pública, la veritat és que aquestes mesures brillen per la seva absència. És a dir, en comptes d'intentar retocar aquelles coses millorables de l'Administració pública, que hi són, de premiar aquells que mereixen premi i, en tot cas, disminuir la despesa allà on raonablement es pot disminuir, es va per la política gruixuda de castigar tot-hom i no incrementar les retribucions a ningú. Bé, moltes de les nostres esmenes, precisament, el que pretenen és suggerir, apuntar una sèrie d'aspectes, una sèrie de modificacions a l'articulat del pressupost que al nostre entendre servirien per incrementar el rigor en la gestió de l'Administració pública i, en conseqüència, per dotar-nos d'una administració pública més eficient, més justa, més tractada de forma objectiva.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

En aquesta línia, em vull referir, en primer lloc, a la nostra esmena número 313, a l'article 25, en què es demana una aplicació molt més rigorosa del que s'ha fet tradicionalment a l'hora d'apreciar el complement de productivitat. L'apreciació d'aquest complement, al nostre entendre, s'ha de fer en relació, sobretot, d'una determinació prèvia dels resultats objectius assolibles a cada lloc de treball, apreciació prèvia que normalment no se sol fer. El que se sol fer en la pràctica és una gestió indiscriminada d'aquest complement, que, per tant, perd la seva funció com a element de millora i racionalització de l'Administració pública.

També en aquesta línia d'incrementar o de proposar millores que redundin en una gestió més eficient dels recursos destinats a personal, voldria fer esment també, voldria posar en relleu la nostra esmena a l'article 29, apartat 1, esmena número 331, esmena 4 d'aquest bloc temàtic, que demana una prohibició clara o, millor dit, eliminar la previsió que hi ha en el Projecte de pressupostos que la posada en marxa de nous serveis pugui comportar traslladar a capítols d'inversió despeses de personal imputables a aquests nous serveis. Al nostre entendre, aquesta és una porta perillosa que pot redundar en un decreixement d'una inversió, que ja és prou paupèrrima, en aquest Projecte de pressupostos i que és, al nostre entendre, absolutament inacceptable. Si guin o no nous serveis, les despeses de personal, al nostre entendre, únicament es poden traslladar a despeses corrents, mai a despeses d'inversió.

També en aquesta línia d'incrementar el rigor en la gestió del personal s'inscriuen les nostres esmenes a l'article 31, en què es demana una definició més precisa, més concreta i una atribució clara al Govern de la Generalitat per fer modificacions en el catàleg i en les relacions de llocs de treball. Entenem que aquesta implicació del Govern és necessària per donar el rigor desitjable a aquests instruments fonamentals de gestió del personal. I també creiem que és perfectament exigible l'esmena, la nostra esmena segona d'aquest bloc, que proposa un nou article 26 bis, que té per finalitat prohibir que els funcionaris de l'Administració de la Generalitat puguin participar, sota qualsevol concepte, del rendiment dels ingressos que gestiona.

En un segon bloc d'esmenes o en un segon tipus d'esmenes, no directament relacionades amb els funcionaris, però sí que corresponen a aquest capítol perquè es tracta d'una esmena a l'article 28..., també crec que s'ha de fer ressò una vegada més –no és la primera vegada que presentem aquesta esmena– a una esmena en l'apartat tercer d'aquest article, quan regula les pensions dels exconsellers.

Creiem que hi ha raons d'ordre econòmic, i sobretot d'ordre d'ètica, en la gestió dels recursos públics a favor de l'esmena que proposem a aquest precepte. Segons el Projecte de pressupostos, es preveu una possible pensió a exconsellers per al cas que no obtinguin ingressos del sector públic durant uns primers mesos després del seu cessament. Ens sembla absolutament injustificat que aquesta pensió es limiti només per al cas d'ingressos del sector públic. Nosaltres entenem que és una pensió, justificada en general, per facilitar la integració laboral de les persones que ocupen un càrrec polític tan rellevant com el de conseller, i que és normal, és previsible que després, doncs, puguin trobar inconvenients o dificultats de reingressar a la seva activitat professional. Però, bé, aquests inconvenients o aquestes dificultats poden no donar-se, poden no donar-se bé sigui perquè aquesta persona entra a treballar al sector públic o al sector privat. El que no té sentit és que, amb càrrec al sector públic, es paguin unes pensions generoses a unes persones que potser tenen un nivell d'ingressos també prou generosos en el sector públic o en el sector privat. Per tant, aquesta discriminació de limitar la pensió o d'anular la pensió només per al cas d'obtenir ingressos amb càrrec a fons públics, ens sembla absolutament injustificada, i creiem que aquesta limitació de la pensió hauria de ser exactament igual per al cas de percebre ingressos del sector privat.

I, finalment, una última esmena que volia defensar en aquest torn és l'esmena número 7, d'aquest bloc temàtic, que proposa l'addició d'un nou apartat a l'article 32 del Projecte. Demanem l'addició d'un apartat que obliui el Govern de la Generalitat a vetllar perquè la reserva de places per a la integració social de minusvàlids, que es ve aplicant en el sector públic des de la Llei d'integració social dels minusvàlids que va aprovar aquest Parlament l'any 82, s'apliqui també a les empreses subvencionades amb càrrec a aquests pressupostos. És una esmena que hem defensat tradicionalment i una esmena que tradicionalment ha estat rebutjada pel Grup de la majoria. El que passa és que el temps ens ha acabat

donant la raó i la legislació de contractes de l'Estat ja ha incorporat aquest precepte, que és, per tant, d'obligat compliment per a totes les administracions públiques. Per tant, no està..., crec que és perfectament raonable demanar que el Govern de la Generalitat es comprometí efectivament per complir una cosa que ja no és únicament una opció política d'aquest Govern, sinó que és una obligació legal que deriva d'una legislació bàsica. Entenem que és de justícia, que és perfectament raonable i defensable exigir que no únicament el sector públic, sinó també totes les empreses que depenen del sector públic, compleixin de forma escrupolosa aquesta reserva i creiem que el Govern hauria de garantir un compliment rigorós i exemplar d'aquesta.

Bé, res més, moltes gràcies, senyor president. Cedeixo la paraula al company del meu Grup, diputat senyor Rañé.

El vicepresident segon

Té la paraula el diputat senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. El conjunt d'esmenes que ha presentat el Grup Socialista i que hem plantejat també conjuntament amb el Grup d'Iniciativa - Els Verds i Esquerra Republicana sobre el tema dels treballadors i empleats de la funció pública, té com a objectiu bàsic reparar tres dels efectes altament negatius que té la congelació salarial; efectes negatius sobre la capacitat de compra, de consum, de nivell de vida de moltes persones, amb el que això comporta també, al mateix temps, d'efecte negatiu sobre la dinamització econòmica, efecte negatiu sobre la credibilitat del Govern. Ens trobem davant d'un incompliment de pactes; segur que el senyor Escudé coneix millor en llatí l'afirmació que diu que els pactes són per a respectar-los. (El Sr. Escudé i Pladellorens diu: «*Pacta sunt servanda*».) Com que no volia equivocar-me, per això no ho he dit en aquesta llengua morta. Però, en tot cas, és evident que, d'una banda, els pactes s'han de respectar, i estem davant d'una congelació salarial que suposa l'incompliment flagrant d'un pacte plantejat. Es podrà dir que el Govern de la Generalitat no tenia el pacte amb els treballadors funcionaris, però no es podrà dir el mateix en relació amb els convenis col·lectius i algun conveni que té amb personal laboral dependent de la Generalitat; per tant, estem en una situació d'incompliment d'un pacte, i la realitat sempre ens ha explicat que els pactes només els pot administrar qui els ha signat. No pot haver-hi una administració unilateral del pacte, no pot ser que una de les parts trenqui el pacte de manera unilateral sense generar tensions, sense generar complicacions. I això és tan clar que avui ens trobem davant d'un projecte de pressupostos que conté un article, en el qual nosaltres tenim dubtoses, molt dubtoses, opinions... Perdó, tenim opinions sobre la dubtosa legalitat de l'article 27. Ens trobem amb un article 27 que comporta i, al nostre entendre, conculca la idea que cap llei pot tenir efectes retroactius; i aquí tenim un article 27 que ve a illegalitzar pactes que, quan es van subscriure, eren perfectament legals, complien tots els requisits; es fa una afirmació en el sentit de dir que els acords, els con-

venis que la seva legalitat es deriva d'una altra llei, o els pactes, seran inaplicables; és a dir, s'anul·len. El principi de seguretat jurídica, amb l'article 27, entra en fallida i, per tant, tota la Llei de pressupostos podria estar, entenem, en aquest sentit. I jo crec que això només és possible a partir que algú ha consagrat que els increments pactats amb els treballadors, amb els empleats de la funció pública, són propietat d'una de les parts i que l'altra no ha de dir absolutament res quan es modifiquen aquests pactes.

I l'efecte negatiu que també volem corregir és sobre la qualitat dels serveis públics. Sembla que, amb un apartat que parli sobre el personal, aquest no seria un efecte directe, però és evident que aquesta mesura, que està produint una desmoralització i una tensió entre un personal que, com ahir deia el conseller de la Presidència, és un personal que es caracteritza per la seva professionalitat, pel seu *savoir faire* sobre els temes de la gestió pública, evidentment, difícilment es podrà mantenir alta la moral, la disponibilitat del personal al servei de la Generalitat si observa, si veu que són moneda de canvi, que en aquests moments formen part d'un acord que no tan sols s'està realitzant aquí a Catalunya, sinó d'un nivell molt alt, més alt, a nivell de l'Estat, i un acord que, com han posat en relleu ja els mitjans de comunicació, la seva virtualitat no és la contenció del dèficit. L'increment dels salaris dels funcionaris no té una relació amb la contenció del dèficit.

Analistes econòmics han demostrat que només amb l'efecte que es produeix sobre l'endeutament amb la rebaixa dels tipus d'interès és possible fer front al pagament dels salaris dels funcionaris. Per tant, en aquests moments ja no estem discutint del *huevo*, sinó que estem parlant del *fuero*. Si els governs el que volen és explicar que són capaços de fer una política que té continguts antisocials, que són capaços d'aguantar l'embestida dels seus treballadors i congelar els salaris encara que econòmicament no estigui justificat. És molt significativa una anàlisi que sortia fa pocs dies a *La Vanguardia*, on deia: «Hi ha recursos per fer-ho, però si els governs, el d'aquí i el de Madrid, fessin aquesta opció, estarien donant un símptoma de feblesa davant dels poders econòmics. Per tant, la seva realització és mantenir una posició de fermesa davant de la congelació, encara que econòmicament això no sigui possible». Això, que evidentment perceben els treballadors i els empleats de la funció pública, comporta —ho repeteixo— una desmoralització, i amb uns serveis com els que presta la Generalitat, on els serveis a la persona són un aspecte molt important..., sanitat, educació, serveis socials són serveis de relació que funcionen i funcionen bé i, en termes de qualitat, si els treballadors, les persones, els empleats públics estan motivats. Per tant, si entenen, si perceben aquesta idea com l'estan percebent, que són moneda de canvi, que són l'instrument que s'ha volgut utilitzar per ser una demostració de fermesa, davant dels poders econòmics, dels poders públics que avui tenim, si aquesta és l'opció, difícilment, amb una gestió a les persones basada en la gestió també i en l'esforç dels empleats públics, la qualitat dels serveis públics podrà funcionar. Si, a més a més, hi afegim, malgrat altres elements, també aquesta situació en què ve acompanyat de tot un conjunt de

discursos sobre la no-necessitat del sector públic, les bondats del sector privat, etcètera..., que es fa des d'instàncies d'aquest Govern, difícilment després podem demanar a aquests empleats públics que tinguin la il·lusió que els seus dirigents els estan traient.

És per això que hem plantejat tot un conjunt d'esmenes adreçades al manteniment del poder adquisitiu dels empleats de la funció pública i és per això que, a més a més, ho hem fet en una línia claríssima de respecte i de potenciar la negociació entre les parts. Veuran que hi ha una frase que es va repetint a les nostres esmenes: «llevat d'allò que pacti, que es pacti o que es vingui a acordar amb els representants dels treballadors». Per tant, estem perquè això es mantingui, però també estem no perquè des d'aquest Parlament es decideixi una determinada política, que es canviï una determinada política econòmica i retributiva que ja s'havia pactat amb els empleats públics. Aquests tres efectes altament negatius per a la capacitat de compra i nivell de vida dels empleats de la funció pública, sobre la mateixa credibilitat del Govern i per a la qualitat dels serveis públics, els demanem que donin suport a aquestes esmenes conjuntes que hem plantejat, que –ho repeteixo– el que fan és traslladar a les taules de negociació la solució de la retribució dels empleats públics.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de la mateixa manera que els il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, del Grup Socialista, han defensat el conjunt d'esmenes del bloc relatiu a la funció pública i al personal, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que ha subscrit conjuntament amb aquest Grup però també amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, un seguit d'esmenes que estan assenyalades del número 9 al 24, són totes elles un grapat d'esmenes que dividiríem en tres blocs bàsicament: un primer bloc per tal de contrarestar els negatius efectes de la congelació salarial a què ja ens hem referit reiteradament en l'àmbit de la funció pública, i per tal de poder preveure en l'exercici de l'any 97 els crèdits destinats a sous i salaris del personal, per tal de fer front a l'increment que es pacti –evidentment, si es produeix aquest pacte amb els treballadors i, per tant, amb els seus representants sindicals fins a una variació màxima del 2,6%, en aquest cas l'índex de preus al consum consolidat enguany–; un segon bloc grup d'esmenes que tenen per objecte establir una panòpia o un seguit de mecanismes, en primer lloc, per tal d'apreciar la productivitat en funció de circumstàncies plenament objectives, per tant, directament relacionades amb el lloc de treball i amb la consecució o no d'uns objectius o uns resultats objectius assignats a aquest lloc de treball o a cada funció, i també regular les gratificacions per serveis extraordinaris perquè hagin de ser públiques i conegudes i també regular, evidentment, les hores

extres garantint la informació, la publicitat i la seva transparència; i, finalment, també un tercer bloc d'esmenes que preveuen la necessitat d'engegar un pla global de formació del personal bàsicament per tal de millorar la racionalitat, l'eficiència del funcionament de l'Administració.

Ja vaig tenir oportunitat ahir de dir a l'honorable conseller de la Presidència, amb motiu d'una interpellació sobre la funció pública i que bàsicament estava centrada molt concretament en la qüestió de la congelació salarial, però també en relació amb l'eficiència o la simplificació i racionalització del funcionament de l'Administració, que en relació amb la congelació salarial no enteníem que es pogués voler entrar a Maastricht a cops de martell i menys si aquests cops anaven dirigits directament al cap dels treballadors, al cap dels funcionaris. Cal recordar que els funcionaris han perdut un 10,5% de poder adquisitiu en els darrers onze anys, que només una tercera part dels treballadors de la funció pública són fixos i que, a més a més, es produeixen notables desequilibris i desigualtats salarials.

En aquest sentit, nosaltres convindríem en la necessitat de revisar el concepte d'augment lineal; defensem, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diferenciació d'augment salarial entre el que són escalafons bàsics i el que són els alts càrrecs de l'Administració.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I cal també recordar, com també ha fet un diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que aquesta seria la tercera congelació salarial els darrers anys –dues ja amb el Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol, en l'àmbit de l'Estat–, i, per tant, constitueix un evident incompliment de les promeses dels successius governs de l'Estat. Vull recordar, molt concretament, que el setembre de l'any 94 es van subscriure un seguit d'acords –amb el suport, sempre, de Convergència i Unió– entre, aleshores, el responsable del Ministeri d'Administracions Públiques i els sindicats, on es garantia el manteniment del poder adquisitiu, almenys, durant tres anys. Ara, l'acord de govern entre el Partit Popular i Convergència i Unió..., pretenen incomplir aquest acord. Una vegada més, nosaltres volem denunciar-ho des d'aquí, des d'aquesta tribuna.

Per tant, no es pot, en la nostra opinió, acceptar la congelació salarial, i menys si aquesta es fa per sistema. En primer lloc, perquè nosaltres pensem que el control del dèficit públic ha de recaure sobre tots els agents econòmics, i no només sobre els funcionaris. En segon lloc, perquè en la nostra opinió també és aquesta una manera progressiva d'abocar els serveis públics a la baixa qualitat i, per tant, també, d'afavorir la seva privatització, o, el que és igual, vendre-la fins i tot als mateixos bancs. I en tercer lloc, perquè també hem hagut de sentir, i ens sembla del tot punt inacceptable, l'argument capciós que afirma que, com que aquests treballadors de la funció pública tenen un lloc de treball segur, doncs, és lògic començar a aplicar les retallades a aquests; més quan avui, precisament i paradoxalment amb aquesta orientació perillosa, l'estabilitat laboral és

precisament un factor positiu, que tothom aprecia positivament, i perquè, a més a més, penalitzar l'estabilitat vol dir, en termes estrictament econòmics, afavorir, d'una banda, la inestabilitat, en segon lloc és un fet contrari a la cohesió social que tots perseguim i, a més a més, és francament un element antieconòmic i predisposa injustament la gent amb treball precari contra els funcionaris, que sí que en tenen.

Què es pot fer i quins instruments tenim al nostre abast des d'aquest Parlament, però també des de l'àmbit d'influència que alguns tenen, concretament el Grup de Convergència i Unió, per tal de capgirar aquesta situació i per tal d'evitar, com deia el conseller de la Presidència en unes declaracions a algun mitjà de comunicació, per tal que no es cronifiquin aquests mals humors dels funcionaris públics? En primer lloc, rectificar allà on correspon –primer, en l'àmbit de l'Estat, en el Senat–, si el Partit Popular en el Govern de l'Estat i Convergència i Unió fossin sensibles i, per tant, hi estiguessin d'acord. Pressupostàriament això és possible, com abans s'ha recordat, gràcies, especialment, a la rebaixa de costos financers del deute públic, que ha propiciat el descens dels tipus d'interès, però també pel fet, molt probable, que les pensions no s'incrementaran pel bon comportament dels preus de la inflació, i, per tant, existeix encara marge suficient per tal d'aplicar aquest increment del salari dels funcionaris que es ve demanant. I en segon lloc també, i en aquesta línia o en aquesta lògica apunten el seguit d'esmenes que hem presentat, obrint un conseqüent procés o un veritable procés de concertació en allò referent a la funció pública, sobretot en aspectes com la desocupació, amb el propòsit i amb l'objectiu final de reconèixer efectivament el dret d'aquests treballadors públics a la negociació col·lectiva, que ja és un fet, però també que puguin percebre uns sous, uns salaris dignes. En aquest sentit altres països de la Unió Europea ja han avançat en aquesta línia: a França estan buscant la pau social; a Itàlia s'han signat uns acords i uns convenis que arriben fins a la finalització de l'any 97, i en el cas del Regne Unit s'ha anat avançant en la negociació sector per sector i sembla que ja està molt avançada aquesta negociació.

A més a més, i vinculant-ho amb el segon bloc d'esmenes en el qual jo em referia a l'apreciació de la productivitat com un fet objectiu, les gratificacions, les hores extres, nosaltres hem detectat en aquests pressupostos que és evident i constatem que s'han congelat els sous dels funcionaris, però ens sembla que no s'ha congelat tot el que calia congelar. En aquest sentit, nosaltres hem detectat, comprovem, per exemple, l'existència de complements específics que assegurin un sou encobert, no generalitzat i, per tant, arbitrari; que les gratificacions representen entre el 2 i el 4% de la massa salarial; que s'incrementen, per exemple, salaris i retribucions d'alguns capítols de personal d'alguns departaments concrets –per exemple, els enginyers del Departament de Política Territorial i el Departament d'Indústria–, o, per exemple, que de manera molt perillosa es continuen, doncs, preveient les necessàries assignacions pressupostàries per tal de subvenir a la despesa de les hores extres.

En aquest sentit voldria recordar –ahir també ho vaig fer– a l'honorable conseller de la Presidència una resposta parlamentària d'aquell conseller a una pregunta de l'illustre diputat senyor Jordi Guillot, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en relació amb les hores extres, en la resposta a la qual el mateix conseller reconeix que els treballadors de la Generalitat van realitzar en el primer semestre d'enguany, d'aquest any, un total de 923.474 hores extraordinàries, que van costar a l'Administració de la Generalitat un total de 2.163 milions de pessetes, a raó d'una mitjana de 2.342 pessetes per hora; l'any 95, l'any anterior –perquè aquesta és una previsió que afecta només el primer semestre d'enguany–, l'any 95, la xifra global d'hores extres fou de 2.236.987 hores, que van costar al Govern de la Generalitat un total de 5.604 milions de pessetes. I aquest és un fet, per nosaltres, molt preocupant i que ens aboca necessàriament a una revisió a fons de l'existència d'hores extres en excés en l'estructura del Govern de la Generalitat, i evidencia o posa en relleu o és una mostra ben evident de la mala gestió del diner públic, en contra del que sovint es preconitza en relació amb l'estalvi i també amb el repartiment de l'ocupació.

Finalment, el tercer bloc d'esmenes, per acabar, és un conjunt d'esmenes relatives a l'eficiència. A nosaltres –ja ho vam dir ahir– no ens sembla que de moment hi hagi una clara voluntat, una voluntat manifesta, de millorar l'eficiència de l'Administració de la Generalitat. Encara que és hora que amb els interlocutors socials es pugui engegar o s'endegui un debat, necessari, un debat que ens sembla molt pertinent, sobre l'optimització dels recursos humans al servei de l'Administració. Nosaltres hem vingut des d'aquesta tribuna, reiteradament, sempre amb motiu del debat de pressupostos, oferint la necessitat d'emprendre un rigorós pla de desburocratització, i en aquest sentit tornem a reiterar la seva necessitat. Una necessitat que es posa en relleu amb més cruesa o amb més evidència quan constatem, per exemple, que rigorosos, seriosos estudis fets des de la mateixa Administració evidencien la insuficiència de plans, d'objectius, de sistemes d'avaluació i de control del funcionament de l'Administració, la descompensació d'estructures, la centralització excessiva de la presa de decisions, les deficiències en l'exercici de funcions directives, les insuficiències del mateix marc legal de la funció pública, una compartimentació i un individualisme que perjudica excessivament la comunicació interdepartamental... Podríem seguir amb un seguit o amb una relació molt exhaustiva d'aquests punts febles que avui posa en relleu la nostra Administració, però, en qualsevol cas, el que sí que és evident, el que sí que es posa ben en relleu és que aquest és el veritable balanç o el bagatge de la funció pública a Catalunya, i, per tant, aquest diagnòstic projecta la imatge d'una administració en la qual encara existeixen o es perpetuen situacions que cal millorar. I, per tant, en aquest sentit la conclusió és que la Generalitat ha d'abordar, ha d'afrontar un repte de desenvolupament organitzatiu que li ha de permetre en el futur immediat d'elevat les seves capacitats de gestió. I, en aquest debat i en aquesta discussió, nosaltres sempre hi serem, si és que el Govern ens hi vol trobar, i des

d'aquest punt de vista els ofertem, els traslladem, la voluntat de diàleg i de negociació en aquest sentit.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, el Grup Mixt ja va manifestar en el primer debat de pressupostos que una de les oposicions i una de les objeccions principals, precisament, als pressupostos, al Projecte de pressupostos que presentava el Govern en aquesta cambra era la congelació salarial del personal laboral i no laboral de l'Administració de la Generalitat. Nosaltres entenem que hi han diverses circumstàncies, diversos motius que no justifiquen precisament aquesta decisió política. Nosaltres entenem que és errònia per diverses circumstàncies.

Per exemple, la primera: en les previsions que es fan de cara als pressupostos i, sobretot, referides a l'economia, es preveu una reactivació, tant a nivell d'Europa, Espanya i de Catalunya, una reactivació del consum; això té múltiples implicacions, però una implicació directa és precisament en els ingressos tributaris de la Generalitat. Nosaltres entenem que poc ajuda la reactivació del consum que a una massa salarial o a una massa de treballadors important al país, en aquest cas a Catalunya, doncs, se'ls congeli el sou, i, per tant, que això no ajudarà el conjunt del consum, o almenys la seva reactivació.

I tenim d'altres objeccions. Per exemple, tenim objeccions en el fet que no totes les comunitats autònomes han pres la mateixa decisió. Hi ha el cas, jo diria, ja paradigmàtic, del País Basc, que en molts apartats econòmics, pressupostaris, financers, no segueixen precisament la mateixa línia que segueix el Govern de la Generalitat des de fa molts anys. Jo diria que l'autonomia, o bastant més que l'autonomia financera del País Basc, té múltiples expressions, i una d'aquestes, precisament, la trobem en el terreny laboral i en el terreny de destinació pressupostària de diners a pagament de salaris i de sous. El País Basc, el Govern basc ha decidit no seguir els paràmetres que estableix l'encara –em sembla– Projecte de pressupostos generals de l'Estat, pel que fa a un augment zero de les retribucions, i ha decidit unilateralment, amb un marc jurídic, per cert, exactament que el que es mou el Govern català, ha decidit augmentar els salaris dels seus funcionaris i dels seus contractats laborals.

Nosaltres entenem que, a més a més, per si aquests dos motius no fossin suficients, hi ha un altre motiu, que és que l'IPC, històricament, en el cas de Catalunya ha estat sempre, ni que sigui per unes dècimes, per sobre de l'IPC de mitjana de l'Estat espanyol.

Per aquestes tres raons, jo diria, de prou pes, entenem que no és convenient l'aposta que ha fet el Govern de la Generalitat de congelació dels sous. Nosaltres entenem que aquesta decisió respon a diversos aspectes,

però principalment al fet de disminuir en conjunt l'estat de despeses del Govern de la Generalitat, i entenem que hi han d'altres capítols i, sobretot, d'altres partides que això es podria produir, i no necessàriament en el capítol 1, de l'estat de despeses. És per tot això que hem presentat aquesta esmena, que potser es podrà dir que no s'ha presentat en el lloc que correspondria; en tot cas, hi ha diverses opinions. Nosaltres hem entès que el millor lloc, probablement l'únic, tot i que el senyor Escudé em diu que sistemàticament és correctíssim, en la qual cosa no m'hi estendré més..., però entenem que precisament en els crèdits ampliables era en el lloc que és adequat. Només dir que hi ha un error..., dels molts errors que ja anunciava precisament el senyor Escudé fa una estona, hi ha un error pel que fa a la transcripció: nosaltres ens referim tant al personal laboral com al no laboral.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guíllot.

El Sr. Guíllot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquest bloc que hem agrupat totes aquestes qüestions que afecten la funció pública i personal, voldria començar parlant de totes aquelles esmenes que afecten o que podrien millorar, a l'entendre del nostre Grup, el control o la transparència de la participació dels treballadors i treballadores de la funció pública en molts aspectes que els afecten directament. És per això que hem presentat esmenes que afecten la publicitat dels complements de productivitat, però alhora l'explicació dels criteris pels quals aquests complements s'atorguen; la necessitat d'informar, tant al personal com als representants sindicals, de les gratificacions per serveis extraordinaris..., és a dir, mesures, al nostre entendre, que tendeixin a evitar una possible utilització clientelar o amiguista tant d'aquests complements com d'aquestes gratificacions.

Alhora, la necessitat que s'informi el Parlament trimestralment de l'oferta pública d'ocupació aprovada per part del Govern, de quina és la provisió de llocs de treball, de com, dins d'aquesta provisió de llocs de treball, es garanteix la promoció i mobilitat de la carrera administrativa, i una última esmena, la 37, per tal de fer preceptiu allò que diu la Llei, que és la necessitat de negociar amb els representants dels treballadors tots els complements de destinació com els específics.

Un segon bloc seria el que afecta les hores extraordinàries –abans ho deia el senyor Bargalló. L'any 95 més de dos milions d'hores; l'any 96, en el primer semestre, quasi un milió d'hores. Creiem que aquesta no és una bona política. En un país amb unes taxes de desocupació tan altes, que la Generalitat –és a dir, la institució que hauria de donar exemple– realitzi aquest elevadíssim nombre d'hores extraordinàries, creiem que és un fet del tot negatiu; i no creiem que sigui una ex-

plicació el que se'ns pugui dir que ja se sap que hi han collectius de l'Administració —els bombers, etcètera...— que han de fer hores extres; això ja ho sabem. Però és que en la relació i el detall que es fa departament per departament, entitat, empreses, etcètera..., es veu clarament que no tots són a Governació i a Sanitat, sinó que hi ha una multitud de departaments, d'altres departaments i d'organismes de la Generalitat, que fan massa hores extres i que aquestes hores extres, en aquests moments, és un dels primers atzucacs per a la possibilitat d'anar creant ocupació i perquè la Generalitat sigui exemplar en aquest sentit. I alhora creiem que és oportú que el Parlament sigui informat de com va evolucionant el nombre d'hores extres realitzades per part de la Generalitat.

Una altra esmena, que també hi ha fet referència el Grup Socialista, és que aquest dret a la pensió per als exconsellers, per nosaltres, és de sentit comú que no tan sols, quan hi hagin retribucions públiques, sinó també quan hi hagin retribucions privades, i que aquests divuit mesos, diguéssim, es vegin reduïts o no depenent d'aquesta doble variable.

I, per altra part, tenim les esmenes 38 i 39 que afectarien un altre greu incompliment per part del Govern de la Generalitat com és el de la integració dels minusvàlids dins del que són els llocs de treball que s'oferten per part de la Generalitat. Es parla d'un 3%, de reservar un 3% de l'oferta pública d'ocupació per poder arribar al 2% que marca la llei. La Generalitat està molt per sota en aquests moments d'aquestes xifres i creiem que, en aquest sentit, tampoc complim la Llei i tampoc fem aquesta funció exemplificadora per part d'una administració pública. I alhora l'esmena número 39, en què creiem que és oportú que, per a totes aquelles empreses de cinquanta treballadors i per a totes aquelles empreses subvencionades, també la Generalitat pugui exercir una pressió per tal que també es puguin complir les quotes que marca l'article 38 de la Llei 13/87, del 7 d'abril, d'integració social dels minusvàlids.

I per últim en la intervenció del nostre Grup, sabent que aquestes..., aquí hi ha moltes esmenes conjuntes i altres pròpies del Grup —quan dic conjuntes, em refereixo a les signades amb Esquerra Republicana i el Partit dels Socialistes—, són totes aquelles que afecten la negociació i els increments salarials de la funció pública. Nosaltres creiem que una congelació salarial decidida de forma unilateral, una congelació salarial que alhora trenca compromisos anteriors per part de l'Administració, són elements no sols socialment injustos, sinó que fan perdre credibilitat a l'Administració. Ens trobem davant d'un collectiu, el de la funció pública, que, gràcies a tot un seguit d'expressions que surten d'alts responsables del Govern, està menystingut socialment. Això, evidentment, engrandeix, doncs, tota una tradició de percepció social, fruit especialment del que va ser la dictadura i anterior a la dictadura, de quin és el caràcter i el paper dels funcionaris públics, d'un collectiu que està menyspreat sindicalment, no té, davant de la Generalitat, marges d'intervenció, de diàleg necessaris. Mirin..., que abans presentava tot un seguit d'esmenes que per al nostre Grup comportarien una major presen-

cia i una major participació, i un major control per part dels representants sindicals en tot el que és el funcionament de la Generalitat; un collectiu que ha perdut més del 10% de poder adquisitiu en aquests darrers anys; un collectiu afectat també per la temporalitat; un collectiu que no té canals reals de participació, que no es troba amb una Generalitat transparent a l'hora, diguéssim, d'administrar i gestionar els seus propis treballadors; un collectiu que evidentment no tot són flors i violes, sinó que té una simetria de sous en la qual més del 75% d'aquests estan per sota les 135.000 pessetes; en definitiva, un collectiu, a partir d'aquestes decisions, desmotivats, desmoralitzats i molt més, quan no tans sols l'afecten des d'un punt de vista salarial o des d'un punt de vista de les condicions de treball, sinó que, a sobre, es troba que els serveis públics, any rere any, veuen minvats els seus recursos, amb la qual cosa es van degradant a partir de la seva possibilitat d'oferir els serveis que corresponen.

Nosaltres creiem que són del tot injustes les retallades, i molt més injusta aquesta retallada, no tan sols perquè en aquests moments..., és a dir, perdó, la retallada, la congelació salarial..., i no tans sols injusta perquè en aquests moments hi haurien marges per poder negociar, sinó perquè tot això, aquesta congelació, la seva explicació i justificació que és per tal d'afrontar els necessaris sacrificis que cal fer per poder complir els paràmetres de Maastricht, etcètera..., tenen una injusta distribució social. Un any d'exempcions fiscals es complementa amb un any de congelació salarial. Creiem que això és injust des d'un punt de vista social i, és més, és discriminatori i afavoreix els sectors dels poderosos. Creiem que cal negociar, que cal fer un esforç per anar a negociar, que en aquests moments hi ha marges econòmics per poder-ho fer i que aquesta negociació ha de permetre, diguéssim, com a mínim, trenca aquestes decisions unilaterals i aquesta manca de respecte sobre acords presos.

Vull acabar la meua intervenció respecte a aquest punt dient que així, i amb la mateixa claredat que ens hem posicionat com a grup davant dels representants dels sindicats —és a dir, que res ni ningú pot violentar el treball d'aquest Parlament—, també els vull dir que vostès, senyors del PP i senyors de Convergència i Unió, són els responsables d'aquesta situació. Quan un govern no negocia, un govern trenca acords que ja estaven presos, un govern pren decisions unilaterals, això genera tensió social, això genera crispació social i això ho fan vostès; i mentre vostès facin aquesta política, a ningú no l'ha de sorprendre que hi hagin collectius —i especialment, segurament, sempre hi han sectors més irracionals dins d'aquests collectius— que expressin, que es manifestin, que es vegin deseparats, vulnerats i agredits per part d'aquestes polítiques. Vostès —hi insisteixo— són els responsables dels fets de l'11 de desembre, vostès són els responsables dels fets que han succeït avui dia davant d'aquest Parlament i a vostès correspon poder modificar aquesta situació, i per poder modificar aquesta situació cal obrir negociacions, respectar els acords presos anteriorment i, a partir del diàleg i de les negociacions, veure quina sortida es pot donar als interessos de les parts. Perquè en democràcia el conflicte social tan sols es pot administrar des de la

negociació, i un govern que no negocia, un govern que trenca acords i un govern que pren decisions que afecten altres col·lectius de forma unilateral, difícilment pot exercir aquesta pedagogia social, política i democràtica. Si això, és a dir si la seva voluntat, la seva, de Convergència i Unió, però també la del Partit Popular i no tan sols a nivell d'Estat, sinó a aquí a Catalunya, perquè amb els seus vots no seria necessària fins i tot la possibilitat que..., no tiraria endavant; aquesta congelació salarial segueix endavant, hi insisteixo un cop més: vostès seguiran sent els responsables de totes les situacions que es puguin anar donant.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Passaré a procedir a fer un torn en contra a aquest conjunt d'esmenes suara defensades pels diversos representants dels grups en relació amb el tema de la funció pública i personal, encara que hi ha una diversitat de temàtiques; no és tan calaix de sastre com el primer grup que hem vist, però també una bona mesura, perquè aquí s'han barrejat hores extremes amb sous d'exconsellers... Però, bé, en definitiva, respectem l'agrupació.

Com ja explicava abans, nosaltres, convençuts d'allò que és, que estem elaborant un projecte de llei, contestaré aquestes esmenes seguint l'ordre que ens sembla lògic i que és el que recull aquest document que se'ns ha repartit en el transcurs del debat sobre ordenació d'esmenes. I, curiosament, en fer això, el primer article objecte d'esmenes en relació amb aquesta qüestió és l'article 6, el dels crèdits ampliables. Per això li deia amb el cap al senyor Morera que sí, que era correcte, perquè la fórmula del Grup Mixt és diferent de la fórmula dels altres, però, en definitiva, la fórmula dels altres també passa en part per aquesta qüestió. I això em permetrà, amb una certa paradoxa, que començaré per allà on ha acabat el senyor Guillot. El senyor Guillot ha reservat..., perquè considera –i hi estem d'acord, senyor Guillot– que en aquesta qüestió, si més no, el tema estrella és la qüestió de la congelació de la funció pública. I doncs jo també començaré per aquí, perquè és, evidentment, el tema estrella o un dels temes estrella, però perquè s'ajusta a la meua metodologia.

El senyor Martí Carnicer ens explicava abans que no havíem de caure en cap dels dos extrems: ni de fer alta filosofia a l'entorn d'unes esmenes puntuals, ni tampoc baixar al detall de les esmenes puntuals excessivament. Això em sembla que jo ho he aconseguit fer en el bloc anterior. Aquí baixaré una mica més al detall, com han fet tots vostès, i és obvi, senyores i senyors diputats dels que no viuen directament el debat, perquè en aquell grup, el grup primer, hi havien cent quaranta-dues esmenes; aquí n'hi ha trenta-nou; i a partir d'ara, fora de l'últim grup, es mouen les esmenes entre una quarantena i la seixantena. Per tant, podríem dir, podem fer un

debat tots aquests grups més racional i més raonable parlant més de les coses concretes. Per tant, resistiré, tot i que em reca, resistiré la temptació d'entrar en polèmica amb el senyor Guillot en la qüestió no directament pressupostària, sinó la qüestió de filosofia i fins i tot de filosofia de fons, que ell explicava, perquè si se n'han adonat, al final ha fet una acusació. Diu: «és que vostès, senyors de Convergència i Unió, senyors del PP també, vostès són els responsables», em sembla que ha dit això, «els responsables de les manifestacions, dels aldarulls...»

Bé, miri, senyor Guillot, jo crec que dels aldarulls, de les actuacions de tothom, sobretot si són persones adultes i en ple ús de les seves facultats mentals, són exclusivament ells. Que això pot servir d'argument? D'acord. Ara, clarament, no hi ha cap diferència. Si jo li volgués girar l'argument a l'inrevés, li diria: «Escolti, així vostè què vol dir: que perquè Convergència i Unió accepti alguna cosa, s'ha de fer aldarull? Perquè, és clar, si la solució és que acceptem perquè hi ha hagut aldarull...» Bé, en definitiva, no entraré en aquest terreny a part que –les coses s'han de reconèixer– el Grup de vostè, senyor Guillot, aquesta qüestió, aquesta filosofia en relació amb aquest tema l'ha mantinguda sempre, i, per tant, almenys no els puc acusar de tenir la vehemència del convers, com algun altre grup, que sembla oblidar el que fa quatre dies feia i defensava. Però, bé, no ens posem en llibres de cavalleries i anem a les esmenes concretes.

En aquest article 6, com deia, els crèdits ampliables, els diversos grups han optat per presentar aquest tema. El Grup Socialista també ho plantejava en el grup anterior, però molt assenyadament el senyor Martí Carnicer no les ha defensades perquè no tenia sentit defensar-les allà. Aquí què tenim? L'esmena 9 i 10 que demanen que siguin crèdit ampliable els sous o les retribucions de la funció pública fins al 2,6%. En algun altre lloc es diu: «a reserva o en defecte de negociació col·lectiva». Però, bé, la idea és aquesta mateixa: eludir la congelació. Aleshores em sembla que un polític responsable ha de ser responsable –també diguem-ho així–, ha de tenir el coratge de defensar el que defensa. I evidentment, per mi, senyor Guillot i la resta de senyors que han intervingut, però especialment el senyor Guillot perquè ha estat molt punyent en aquest tema, jo em sento responsable d'aquesta congelació, perquè aquesta és una decisió política i és una decisió política macroeconòmica. Aquí Convergència i Unió, i –m'imagino– el Grup Popular –si en tenen ocasió ja en parlaran–..., però almenys a nivell d'Estat el Grup Popular i de forma molt important...; si s'ha pres aquesta decisió tan desagradable com vulgui, tan lesiva com vulgui, però necessària, ha sigut per un motiu clar i net: l'Estat espanyol està en serioses dificultats per accedir a la moneda única. I per nosaltres, almenys per Convergència i Unió, aquesta és una fita que no podem deixar d'assolir, és un tren que no podem perdre. Vam entrar –tots sabem el perquè– al procés d'integració europea molt tard i nosaltres hem de ser uns alumnes, uns participants avantatjats, perquè s'hi juguen moltíssimes coses –i altres vegades ja ho he comentat–, a nivell polític també per als catalans, que nosaltres siguem a la primera divisió d'Europa; que la Unió Europea es faci amb

nosaltres i no sense nosaltres, que, a la pràctica, seria en contra nostre. I per tant, aquesta austeritat, aquesta congelació, aquestes limitacions que hauran vist i suposo que al llarg del debat s'aniran més o menys debatent, també han d'afectar la funció pública, no perquè..., i per això no entraré en l'argumentació que feia el senyor Ridao, de dir: «És clar, és que hi ha qui diu que el funcionari té la plaça segura i, per tant, aquest se'l pot castigar i els altres no», o hi ha facècies i acudits als diaris i revistes que menyspreen la funció del funcionari públic, i per això estic molt d'acord amb el que ahir, si recorden, el conseller de Presidència va explicar en defensa de la funció pública i dels funcionaris de la Generalitat, i en general de les administracions públiques. Però, és clar, evidentment, els dos milions llargs de funcionaris que hi ha a l'Estat és un pes important dintre de les magnituds macroeconòmiques. I per tant, la incidència, l'austeritat o no-austeritat en aquesta categoria econòmica té una incidència no fonamental, perquè totes tenen la seva incidència, però una incidència important perquè puguem assolir els nivells de dèficit, els nivells d'endeutament, etcètera. I per això i per un altre motiu és necessari donar suport a això. Per tant, senyor Guillot, almenys per la part que a mi em toca —com deia una senyora diputada—, almenys per la cent trenta-cinquena part d'aquesta cambra, jo assumeixo aquesta responsabilitat i accepto aquestes manifestacions; aquests aldarulls també han anat en contra meu.

I per què això ha de ser així? Legalment, aquí s'ha parlat: «Oh, Euskadi...» Bé, Euskadi, Euskadi ja sabem com és Euskadi. Però també sabem el que diuen els tribunals i sabem el que diuen les lleis, i en definitiva, tothom haurà de passar per l'adreçador, perquè la congelació salarial, o el creixement salarial, o el que sigui, hi ha uns criteris jurídics clars i nets. Jo recordo, ara que veig el senyor Ribó, que ja fa anys —suposo que ell ho recordarà; ja havíem debatut aquesta qüestió en congelacions anteriors, proposades per altres colors polítics— que hi ha una jurisprudència clara i neta. Jo n'he apuntat dues perquè són bastant representatives, la sentència del Tribunal Constitucional del 21 de maig del 86 i del 24 de maig del 90, que clarament diuen que la fixació dels nivells de retribució de la funció pública és una matèria macroeconòmica i, per tant, és competència de les Corts Generals. I que consti que no defujo aquesta responsabilitat de Convergència i Unió. Estem convençuts que entre moltes altres mesures cal fer aquesta per entrar a la Unió Europea.

Per tant, doncs..., i s'ha dit, no sé per part d'algú de vostès: «Oh, és que això encara no està definit...» Sí, l'article 17, de la Llei de pressupostos generals de l'Estat no ha tingut encara una concreció definitiva; va passant el procés, que és més complicat que en la nostra cambra per l'existència de dues assemblees, però, en definitiva, nosaltres estem convençuts que s'hi arribarà, i el nostre Grup hi donarà suport perquè està convençut de la seva necessitat. I nosaltres aquí, avui, ara, o màxim demà —millor dit, demà probablement—, quan fem la votació dels articles, nosaltres votarem amb tota transparència, amb tota contundència els articles d'aquest capítol, d'aquest títol que fa referència a les qüestions salarials amb totes les limitacions que vostès han criticat. Bé, en definitiva, aquí a l'article 6 hi ha

l'esmena 9 i 10, que pel camí de l'ampliació fins el 2,6% planteja aquest problema.

Després ve una altra qüestió, que no té res a veure i que ni se n'ha parlat, l'esmena 17 i 26, que torna a rebrotar, aquí, el tema que ha sortit abans de no voler que siguin ampliables els menyscapes, o sigui aquella necessitat que eventualment té el Govern de la Generalitat de donar suport als avals insatisfets. No se n'ha parlat; per tant, no en parlem més. I finalment, el Grup Mixt, com deia el senyor Morera, té l'esmena 25, que diu el mateix però, diguem-ne, en sentit més generós perquè diu: «Els crèdits relacionats amb la funció pública són ampliables sempre.» Això no vol dir, òbviament per un cantó, que obliga a fer un increment, però deixar la portar oberta que, si es fa un increment, no hi hagi problemes pressupostaris.

L'article 24 té l'esmena 11 i 12, que és la mateixa qüestió però relacionada ja directament amb les retribucions del personal no laboral. A l'article 25 torna a sortir exactament el mateix, però en aquest cas aquest article fa referència a les retribucions del personal funcionari. Per tant, les esmenes 18, 1, 19, 27, 20, 28, 13, 29, 14 i 30 vénen a dir el mateix. Ve després l'article 26, que és la mateixa qüestió, en aquest cas per a les retribucions del personal laboral. Òbviament, aquesta explicació que he donat s'aplica evidentment de la mateixa forma que en els altres dos articles.

Hi ha un nou article, que demana el Grup Socialista, que és la prohibició d'ingressos atípics. Tampoc se n'ha parlat, però només fer la pinzellada que actualment l'article 68.3 de la Llei 17/85, de la funció pública, modificat per una llei de nou, la Llei 9, de l'any 94, ja ho diu. Aleshores no veiem la necessitat de recollir-ho en el text. La qüestió de les hores extres, que és un nou article que Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana, presenten, les esmenes 32 i 21, el senyor Guillot m'ha pràcticament rellevat de l'obligació de fer el torn en contra perquè ja ha explicat l'argumentació que he donat; és una argumentació autèntica. I ell ha dit, i estic d'acord, que no tot són bombers i no tot és personal sanitari, òbviament. I per això suposo que vostè coneix, i si no a través de petició d'informació al Govern, doncs, ja la rebrà —i vostès són un grup, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que sempre ha tingut una sensibilitat important per aquesta matèria—, doncs, que hi ha tota una sèrie d'iniciatives en curs per part del Govern de la Generalitat per frenar aquelles hores extres que puguin ser realment excessives. En tot cas la informació, la Llei de participació sindical ja indica en quins casos hi ha d'haver un coneixement per part dels representants sindicals. I pel que fa al personal laboral, recordar-li que l'article 40 del Conveni únic de personal laboral especifica que aquesta informació s'ha de donar a la representació sindical, cosa que es fa. La diferència que Iniciativa - Els Verds demana la informació trimestral o Esquerra la demana semestral, no ens fa variar la nostra posició.

A l'article 27, adequació d'acords, convenis o pactes, aquí hi ha dues qüestions i totes dues han estat evocades per vostès. D'una banda, tenim les esmenes 8, la 16 i la 33, que de fet la 33 és el mateix text que la 8, perquè els grups signants de les esmenes conjuntes en

molts casos han reservat les esmenes per duplicat i apareix el mateix text, la mateixa esmena amb numeració diferent. Aquí potser el que ha explicat més bé el problema ha estat el senyor Rañé, i el senyor Rañé, doncs, ens retreia en certa manera l'aspecte jurídic de la legalitat o no-legalitat d'aquesta adequació d'acords i convenis fets a la nova situació o dels que es plantegin en el futur. Els juristes, senyor Rañé, tenim solucions per a tot, i per tant, de la mateixa manera que des de fa segles, doncs, diem *rebus sic stantibus*, també des de fa els mateixos segles diem *rebus sic stantibus* per comptes de *pacta sunt servanda*. És el mateix. Vostè pot dir: «Els pactes s'han de conservar.» Nosaltres diem: «Sí, però *rebus sic stantibus*, mentre les coses estiguin com estan.» I aquí, pel que he explicat abans, hi ha una situació de rang superior que exigeix que això es modifiqui perquè ha canviat totalment el marc econòmic nostre.

L'altre tema que ha sortit aquí –dic–, molt diferent, és el tema –que també surt cada any des de fa molts anys–, el tema de les retribucions dels exconsellers del Govern de la Generalitat. Són les esmenes 3, 22 i 34. Cada un dels grups ha fet una esmena i val a dir –s'ha de reconèixer tot– que s'han fet esforços d'imaginació per part de tots els grups, especialment el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Aquesta esmena es va perfilant en el transcurs dels anys, però encara no hem arribat a un acord. Ja dic, la que ens sembla més acceptable –que no ho és, per això– és la del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, perquè recordaré als diputats que siguin nous que aquest és un tema que, doncs, fa quinze anys o setze anys que es planteja; és clar, la dificultat està en això que –ho sabem perfectament– el conseller actual o passat, que és funcionari de procedència, aquest senyor no té cap problema: torna a la funció pública i ja ha acabat. El problema... –i vostès saben perfectament quina és la composició socio-econòmica de Convergència i Unió i, per tant, bastant similar és la composició del Govern de la Generalitat–, hi ha molts professionals liberals, hi ha comerciants; hi ha persones privades, regides per dret privat, que la seva retribució té una relació directa amb la seva activitat. Jo sempre explico –i alguns de la meua població coneixen casos físics concrets– d'exconsellers que han hagut d'aixecar un despatx, o un comerç, o una petita empresa; i és clar, els clients no els esperen. Vol dir que quan acaben de ser membres del Govern de la Generalitat, que és un honor molt gran i per això fan molts sacrificis personals i econòmics, quan tornen a la iniciativa privada, doncs, han de tornar a començar de zero. I per tant, doncs d'aquí la necessitat que hi hagi aquesta compensació –diuem-ne–, aquesta substitució d'un subsidi d'atur a què no tenen dret. És clar, aleshores voler dir que ha de ser igual que la funció pública, és impossible perquè la funció pública, a les zero hores i un minut d'haver tornat a la funció pública, recupera el nivell que tenia econòmic; en canvi, en el sector privat això no passa.

Deia que l'esmena d'Iniciativa per Catalunya era més viable en el sentit que parla de privada equivalent; o sigui, que almenys sembla que ha fet una mica de forat la crítica que nosaltres fèiem. Però, és clar, equivalent, com es compta, com es valora quan un advocat o

un botiguer té un nivell d'ingressos equivalent? Nivell que –vostès coneixen el sector privat, encara que a vegades sembla que no el vulguin compartir tan bé com nosaltres– saben que aquests valors oscillen: un advocat que torni al seu bufet no sap mai si al mes següent –i el senyor Roc Fuentes em guardarà de mentir– serà..., els ingressos es mantindran, disminuiran o augmentaran. Per tant, ens hi oposarem.

L'article 29. Un tema que el senyor Mir no sé per què hi ha fet molta incidència. És una qüestió que ja l'hem discutida també moltes vegades; és aquell tema que es fa una inversió, la inversió –podríem dir– s'inaugura, pot començar a funcionar. Ah, aleshores no hi ha dotació per al personal que l'ha de fer funcionar. I aleshores el que diu aquest article, senyor Mir, que ho ha dit sempre, és dir: molt bé, ens sembla..., és una pràctica si vol perversa, si vol poc adequada, però és una pràctica útil i real de dir «home, més que fer més inversions, en comptes de construir un centre d'assistència primària més o una escola més, doncs, traiem unes pessetes i les destinem a dotar de personal...» Això s'ha fet sempre i ens sembla útil, i per això nosaltres no l'acceptarem.

Oferta pública d'ocupació, a l'article 30? A l'esmena 35 vostès demanen que s'informi la Comissió d'Economia. Aquesta oferta es publica al DOGC; no crec que la Comissió d'Economia o els seus membres no puguin accedir al DOGC per veure aquesta oferta pública.

La qüestió de la vigilància de les empreses subvencionades per la Llei de minusvàlids o, en un altre cas, per barreres arquitectòniques. Això només dir –perquè els mateixos grups han tornat a fer sortir el tema o tornaran a fer sortir el tema en altres llocs–, dir que la Llei de contractes de l'Estat afecta allò que afecta, d'una banda, i que en principi..., discrepo si no s'hi està d'acord, però bé, en principi a mi em sembla –i al Departament també, i això per a mi ja té més valor–, que la Llei de contractes de treball a les subvencions, per exemple, no hi és d'aplicació. Si ho és, com que la Llei de contractes existeix i és d'obligatori compliment, s'ha de fer. Quant a vigilància, que és un segon aspecte, això també ho hem discutit moltes vegades; la senyora Barenys sap que ho hem discutit, com a mínim, sis o set anys. És clar, el Govern de la Generalitat com tota administració ha de vetllar per tota la legislació; és clar, aleshores per què vetllar per la legislació sobre minusvàlids i no sobre legislació laboral, o la seguretat social o la urbanística? Aleshores ens sembla molt carròs que a través de subvencions, a través de mecanismes molt específics i de detall es vulgui que l'Administració posi més inconvenients, més paperassa per justificar una sèrie de coses i, com a mínim, justificar això.

L'article 32, integració de treball, hi ha una esmena del PSC, que és el mateix tema perquè coincideix amb la 23, d'Esquerra Republicana. I ja per acabar, la 38 i la 39, és el mateix però en mans d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. I l'última esmena que ens resta en aquest grup és l'esmena 24, d'Esquerra Republicana, que és la petició d'una nova disposició addicional. No he sentit que es defensés, però bé, ja que és l'última que queda, m'agradaria també comentar-la, ja que estic als dinou minuts, cinquanta-cinc segons. Espero que al-

menys, si més no, agrairan l'esforç de durar la meua intervenció exactament igual que la de cada un de vos-tès. Bé, doncs, aquesta esmena 24 demana que el Govern dediqui atenció i recursos a la formació dels seus treballadors. A banda –allò que he dit abans– que no entenem que per disposició addicional s'hagi d'anar posant declaracions més o menys vàlides, dir, perquè el Govern de la Generalitat i el nostre Grup estem orgullosos de la feina que fa, l'atenció i els recursos que dedica a la formació dels seus treballadors, perquè és un actiu importantíssim, la qualificació cada vegada més alta dels funcionaris de la Generalitat. Dir que hi ha una entitat, l'Escola de l'Administració Pública, que fa cursos, fa activitats relacionades amb la formació d'abast general –en el camp directiu, jurídic, econòmic, gerencial, administratiu, idiomes, etcètera–, i aleshores hi ha tota una colla d'altres entitats que fan aquesta formació a nivell més especialitzat –a tall d'exemple, perquè n'hi han molts, podria citar l'Institut d'Estudis de la Salut, el Centre d'Estudis Jurídics, el Centre de Formació del Departament d'Agricultura de Reus, etcètera, tota una colla. El Govern de la Generalitat té en estudi, o en inici d'aplicació, una sèrie de plans de modernització de l'estructura administrativa de la Generalitat, i entenem que ara aquesta... entelèquia, diria jo, de fer un pla global, que és el que demana aquesta esmena 24, seria inútil i en tot cas no afegiria res al que ja es fa.

Per aquests motius, senyor president, arribat el moment de la votació, el nostre Grup votaria negativament aquest conjunt d'esmenes suara defensades pels altres grups.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirem ara a la votació dels primers dos blocs que han estat debatuts: el de gestió i control de pressupost i el de funció pública i personal.

Anem pel primer, gestió i control del pressupost, lle-vat... Senyor Novella, em demana la paraula?

El Sr. Novella i Izquierdo

Sí, senyor president. Per anunciar que retirem l'esme-na número 97, del nostre Grup, en aquest bloc.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Procediríem a votar, en primer lloc, les esmenes con-juntes en aquest bloc; després, les esmenes del Grup Socialista; després, les esmenes d'Esquerra Republica-na, les esmenes del Grup Mixt i les esmenes del Grup d'Iniciativa - Els Verds, amb el benentès que en el Grup Socialista i en el Grup d'Esquerra Republicana hi han unes esmenes transaccionals acceptades, de les quals faríem votació separada.

Si algun grup més demana alguna votació separada, que m'ho digui ara. (*El Sr. Carnicer i Vidal demana per-parlar.*) Senyor Martí Carnicer...

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, separades les esmenes 86 i 88, d'Es-querra Republicana, en aquest grup.

El president

86 i 88, d'Esquerra Republicana. Alguna petició més de votacions separades? (*Pausa.*) Cap. Doncs iniciarem, per tant, la votació.

Votarem, en primer lloc, les esmenes conjuntes presen-tades pels grups del Partit Socialista, Iniciativa - Els Verds i Esquerra Republicana.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes conjuntes han estat refusades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Anem a la següent votació, que seria la de les esmenes transaccionals presentades pel diputat senyor Raimon Escudé i acceptades pel diputat senyor Martí Carnicer, que corresponen a l'article 11 i 12, i a més l'esmena número 17, que correspon a l'article 16 bis.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per la unanimi-tat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Anem ara a votar la resta d'esmenes, en aquest bloc, del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 49 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Anem ara a votar les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; en primer lloc, l'esmena número 77, a l'article 34 bis.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per 101 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

Votarem ara la resta d'esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*Remor de veus.*) Perdó, s'han de votar separatament, si tinc ben presa la nota, les esmenes números 86 i 88, que el Grup Socialista n'ha demanat votació separada.

Per tant, iniciem la votació d'aquestes esmenes 86 i 88.

Aquestes esmenes han estat refusades per 18 vots a fa-vor, 62 en contra i 29 abstencions.

I, ara sí, votarem les restants esmenes del Grup d'Es-querra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han estat refusades per 47 vots a fa-vor, 63 en contra i cap abstenció.

Anem a les esmenes del Grup Mixt.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes del Grup Mixt han estat refusades per 48 vots favor, 62 en contra i cap abstenció.

I anem, per últim, en aquest bloc, a votar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, tenint

en compte, a més, que les esmenes 138, 119, 120 i 97 han sigut abans retirades. Procedirem a votar el conjunt de les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 47 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Seguidament procedirem a votar les esmenes del bloc segon, de funció pública i de personal. Si hi ha peticions de votacions separades, ara és el moment que em siguin dites. El senyor Novella em demana la paraula.

El Sr. Novella i Izquierdo

Sí, senyor president. Per anunciar que retirem l'esmena número 26 del nostre Grup.

(El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.)

El president

El diputat senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, per retirar l'esmena número 17 d'aquest segon bloc.

El president

Retirada la número 17. Alguna petició de votació separada? *(Pausa.)* Doncs, tal com hem anunciat en l'anterior bloc, procedirem a votar les esmenes per cada un dels grups, començant en primer lloc per les esmenes conjuntes.

Iniciem la votació de les esmenes conjuntes dels tres grups. Iniciem la votació.

Les esmenes conjuntes han sigut refusades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a votar les esmenes del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup Socialista han estat refusades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb el benentès que l'esmena número 17 ha sigut retirada.

Iniciem la votació.

Les esmenes han sigut refusades per 48 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Anem a votar ara les esmenes del Grup Mixt.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes del Grup Mixt han sigut refusades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

I anem, per últim, a votar les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, amb el benentès que l'esmena número 26 ha sigut abans retirada.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes també han sigut refusades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Iniciarem ara el debat del tercer bloc del conjunt del debat d'avui, que és el de corporacions locals. En primer lloc, té la paraula, per intervenir i defensar les seves esmenes, la diputada senyora Montserrat Duch... El diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Bé, moltes gràcies, senyor president. *(Remor de veus.)* Senyores i senyors diputats...

El president

Per favor, guardin silenci!

El Sr. Mir i Bagó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una vegada més el nostre Grup, igual que altres grups ja que moltes de les esmenes que ara defensaré són esmenes conjuntes amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, ens veiem obligats, deia, a posar de manifest la greu marginació amb què, de forma sistemàtica, els pressupostos de la Generalitat tracten les corporacions locals. Greu marginació que ja es va posar de manifest fa unes setmanes en ocasió del debat de l'esmena a la totalitat d'aquests pressupostos, i que en aquesta ocasió no m'estendré a repetir els arguments generals que en aquell moment ja vàrem exposar, però que, sens dubte, aquests arguments generals planegen també en la major part de les esmenes que defensaré als articles 6, per una banda, 41, sobretot, i a diverses disposicions addicionals. *(Persisteix la remor de veus.)*

Feta aquesta primera consideració general i per atendre més en concret el sentit d'aquest debat, passaria a defensar ja en concret algunes de les esmenes d'aquest bloc. En primer lloc, l'esmena 8 d'aquest bloc demana ampliar la llista de crèdits ampliables de l'article 6 per tal d'atendre un increment del 5% en la dotació feta per aquests pressupostos al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. Aquesta esmena, més enllà dels arguments objectius que al nostre entendre la justifiquen sobradament, persegueix també atendre un compromís del mateix Govern de la Generalitat assumit en el moment de promulgar el Decret que regula el Pla únic d'obres i serveis per al quadrienni vigent que preveia -aquell Decret preveia- un increment del 5% de les dotacions d'aquest pressupost al PUOSC. Doncs, bé, en comptes d'aquest increment, la quantitat que destinen els pressupostos de la Generalitat al Pla únic d'obres i serveis és exactament la mateixa aquest any que la que es preveu per a l'any que ve. Volem recordar l'obligació de complir aquest compromís que, a més a més, es justifica, com ja havia dit en ocasió del debat a l'esmena a la Generalitat, en la funció bàsica d'aquest programa per al finançament d'obres i serveis absolutament essencials per a la majoria de poblacions catalanes. *(Persisteix la remor de veus.)*

El president

Guardin silenci, si us plau, els diputats i els que no són diputats.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president.

En segon lloc voldria defensar també diverses esmenes a l'article 41 dels pressupostos, que és el que regula de forma específica la participació dels ajuntaments i altres entitats locals de Catalunya en els pressupostos de la Generalitat.

Bé, l'esmena essencial que defensem a aquests pressupostos, i que defensem els tres grups que donem suport a un bloc d'esmenes a aquests, és la que demana incrementar el fons de cooperació, la participació dels ajuntaments en el Fons de cooperació local fins a assumir quelcom més de 18.000 milions de pessetes.

Recordem que la quantitat que es destina a aquesta finalitat en aquests pressupostos, amb prou feines queda situada a una quarta part d'aquesta quantitat, concretament 4.000 milions de pessetes. (*Persisteix la remor de veus.*)

Per què es demana una quantitat tan diversa de la prevista en el Projecte? Reiterarem una vegada més uns arguments malauradament prou sabuts per tothom. És, ni més ni menys, que la mateixa proporció o que una proporció semblant a la amb què participen el conjunt d'ajuntaments de l'Estat en els pressupostos generals de l'Estat.

Nosaltres creiem que el mandat constitucional de participació dels ajuntaments en els impostos de l'Estat i de les comunitats autònomes s'hauria de traduir, en un país com el nostre, que té una tradicional vocació de descentralització, en una participació com a mínim igual dels nostres ajuntaments en els pressupostos de la Generalitat. Estem molt lluny d'assolir aquest objectiu, però no per això deixarem de reclamar-lo.

També en relació amb aquest article 41 defensem altres esmenes demanant un compromís clar dels pressupostos de la Generalitat en el deute dels ajuntaments, un compromís clar d'ajudar el finançament d'aquest deute, i també demanem un major compromís per contribuir al finançament dels consells comarcals sempre que es clarifiquin prèviament quines són les funcions i les necessitats de despesa d'aquests organismes.

En el capítol de disposicions addicionals voldria fer esment a tres o quatre de les esmenes que hem presentat, alguna d'elles que tenen per objecte demanar la realització d'estudis de treballs per clarificar les necessitats de les diverses corporacions locals i també la idoneïtat dels fons que podrien contribuir a millorar el seu finançament.

En aquest sentit vull posar de manifest la proposta que fem, a l'esmena 24 d'aquest bloc, de demanar un pla global de reformulació del finançament de les corporacions locals, i de forma específica, a la nostra esmena 10, la demanda que fem d'un estudi rigorós de les funcions que desenvolupen els consells comarcals i de les necessitats de finançament que es deriven d'aquestes.

En diverses ocasions en les últimes setmanes hem demanat des d'aquesta tribuna aquesta clarificació; el Grup de la majoria sembla que no hi està massa interessat, però a nosaltres ens sembla absolutament imprescindible, per destinar majors quantitats econòmiques al finançament dels consells comarcals, clarificar d'una vegada quin és el seu marc competencial i les obligacions financeres que se'n deriven.

També en el capítol de disposicions addicionals es demana una atenció d'aquests pressupostos per contribuir a diverses finalitats de millora del transport urbà i del sector del taxi en concret, també per dotar el Pla de residus –pla creat ja fa temps per una llei d'aquest Parlament però que segueix estant sense dotació malgrat les previsions d'aquella Llei– i també, finalment, una partida per contribuir des del govern de la Generalitat al finançament del segon Congrés dels municipis catalans, aplaudit per totes les forces d'aquest Parlament, però pendent encara d'algun gest concret d'ajut per a la seva celebració.

Em vull referir finalment a l'esmena 28 d'aquest bloc temàtic, que reclama una atenció, una participació efectiva dels representants del món municipal, de les entitats associatives en el seguiment de la gestió dels fons estructurals i concretament de l'accés de les entitats locals de Catalunya als fons estructurals de la Unió Europea. És evident que des de fa anys l'accés a aquests fons estructurals és un requisit essencial perquè els nostres ajuntaments i altres entitats locals puguin desenvolupar tot un seguit d'inversions i d'infraestructures absolutament necessàries per a les nostres poblacions.

La quantia d'aquestes participacions en el fons és una quantia que puja ja bastants milers de milions de pessetes, molt per sobre de les aportacions que aquests pressupostos fan, per exemple, al Pla únic d'obres i serveis.

I en la gestió d'aquests fons, ja siguin de l'objectiu 2 o de l'objectiu 5b, la capacitat de seguiment, d'informació que es dona a les corporacions locals és, al nostre entendre, encara absolutament insuficient, fins al punt que moltes vegades ens queda, queda als ajuntaments, la sospita de si es fa una gestió objectiva, justa, d'aquestes aportacions. Nosaltres voldríem que es concretés en aquests pressupostos un primer compromís clar de presència de les entitats representatives dels ens locals en el seguiment i distribució d'aquestes participacions. Som conscients que en els últims mesos s'ha avançat una mica en aquesta línia, però al nostre entendre estem encara molt lluny de garantir una presència suficient a les entitats municipalistes en la gestió d'aquests fons.

Entenem, per tant –i en aquesta línia l'esmena 28 a aquest bloc temàtic–, que s'hauria de garantir –i aquests pressupostos són un instrument perfectament idoni per fer-ho– aquesta presència i aquest seguiment.

Bé, i, defensades aquestes esmenes, cediré la paraula al meu company Joan Ferran que defensarà un bloc addicional.

El president

Té la paraula, doncs, el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Permeti'm, amb la meva intervenció, dins aquest apartat de corporacions locals, la defensa de les esmenes 1 a 7 d'aquest tercer apartat, que són esmenes que tenen un denominador comú, que és el de la ciutat de Barcelona, de la Barcelona real del Barcelonès.

Són esmenes que parlen de capitalitat, que parlen de transport, que parlen d'infraestructures, que parlen d'equipaments culturals i de cultura. Pretenem amb elles, amb algunes d'elles, parlar d'augmentar les aportacions actuals de 2.000 milions de pessetes en compensació pels serveis de capitalitat que presta la ciutat de Barcelona per a l'any 1997; parlem, en disposicions addicionals, d'ampliar la dotació econòmica prevista per a la reforma del que és l'atenció primària de salut, incrementant el nivell de cobertura de la reforma sanitària fins al 45% de la població durant l'any 97; demanem, parlem d'un pla específic per a l'habitatge per a Barcelona, amb una gestió municipal dels recursos; demanem una col·laboració en el finançament de les despeses culturals, de les despeses de museus, dels museus que considerem que són per a tot Catalunya: del Picasso, del Marés, del Tèxtil, del de Ceràmica. Demanem la col·laboració en les despeses del Parc Zoològic de Barcelona i demanem, entre altres coses també, garantir la conservació i el manteniment de les rondes de Barcelona. I afegim nou punts a l'article 33, per exemple, per demanar una facultat d'història de la Universitat de Barcelona; per demanar una facultat, els inicis dels diners per fer una facultat de comunicació visual per a la Pompeu Fabra, al barri de la Ribera, contribuint així a la rehabilitació de Ciutat Vella, i plantejem també esmenes pensades per subvencionar tots aquells aspectes del transport públic metropolità de Barcelona, tant pel que fa al sobrecost d'aquest transport com pel que fa a l'establiment d'un sistema de tarifació social.

I, finalment, demanem, amb aquest conjunt d'esmenes, garantir la participació de la Generalitat en la regeneració de les lleres del riu que emmarquen la nostra ciutat, que emmarquen el Barcelonès.

Són esmenes totes elles amb aquest denominador comú que els plantejava fa un moment en clau barcelonina, en clau Barcelonès.

Objectiu d'aquestes esmenes. L'objectiu és un objectiu clarament polític; és un objectiu de corregir, de palliar, de subsanar el que nosaltres considerem que ha estat un criteri continuat al llarg dels anys de menysteniment de la ciutat de Barcelona per part del Govern de Convergència i Unió, de la capital de Catalunya.

I aquest és un tema, senyores i senyors diputats, que hem plantejat sovint, no és la primera vegada que en el Ple d'aquest Parlament de Catalunya i a les seves comissions plantejem que Barcelona està menystinguda, que Barcelona no té les inversions ni la cura que li hauria de tenir el Govern de la Generalitat. I aquesta, se-

nyores i senyors diputats, és una afirmació que nosaltres pensem que no és retòrica, no és demagògica i no és gratuïta, sinó que la podem contrastar, la podem observar amb una ullada ràpida al que són les xifres i els diners que s'empren a la nostra ciutat. Dit d'una altra manera, ho direm a nivell de números: Barcelona o el Barcelonès té en aquests moments el 37% de la població de Catalunya, rep el 28% dels diners que es posen a Catalunya, que es fan als pressupostos d'aquesta Generalitat. El 63%, que és la resta de Catalunya, rep el 72% dels diners.

O dit d'una altra manera, diguem-ho per habitants. Barcelona ha estat, entre l'any 85 i l'any 95 rebent una mitjana d'inversió de 127.966 pessetes per habitant, Barcelona i el Barcelonès; enfront o contrastat amb la resta de Catalunya, que rep 189.941 pessetes per habitant. Hi ha, evidentment, una clara discriminació contrastada al llarg d'aquest estudi fet entre l'any 85 i l'any 95. I a nosaltres això ens porta a una reflexió de tipus polític. Nosaltres pensem que aquest Govern governa diferent de la resta dels governs del món, és l'únic govern, creiem nosaltres, que no «mima» la seva capital, que no esmerça esforços en la seva capital, almenys en la mesura que nosaltres creiem que s'hauria de fer.

Nosaltres pensem que aquest Govern fa justet per anar passant, justet per anar aprovant, però no té una política clara, no té una política decidida de tirar endavant el que és la seva capital, la capital de Catalunya. I pensem que fan això per raons, evidentment, de discriminació política. Fins ara no ha interessat aquest Govern donar, políticament, donar inversions a una ciutat com és Barcelona, i creiem que aquí hi ha un rerefons polític.

Vostès, al llarg d'aquests anys, del 85 al 95, no han tingut ni idees ni illusió per la capital de Catalunya, i pensem que aquest moment és el moment per pensar-s'ho, per remirar quina ha estat la política, i pensem que un pressupost és un bon moment per, en certa forma, redreçar el que ha estat aquesta política. Perquè, clar, nosaltres contrastem que un govern que es diu nacionalista i que no prima la seva capital s'ho ha de fer mirar, per dues raons: primera, perquè o governa malament, o segona, perquè no és prou nacionalista, o per les dues coses. Nosaltres pensem que aquesta discriminació de la ciutat de Barcelona obeeix a aquesta discriminació política o també al fet que no es governa bé, o que no es prou nacionalista i no es prima la capital en el sentit que els dèiem.

Jo els voldria dir, plantejar, recordar, en el poc temps que em queda, quin va ser el debat, ara fa pocs dies, entre el primer tinent d'alcalde de la ciutat de Barcelona, el senyor Joan Clos, i el conseller Artur Mas; un debat que va tenir lloc al Cercle d'Economia i que parlava precisament d'aquestes esmenes que jo els estic plantejant en aquests moments aquí. En Joan Clos va fer una intervenció que deia: «Escolti'm, Barcelona és una de les sis àrees més importants, de les sis àrees metropolitanes més importants d'Europa, i no pot quedar endarrerida en aquesta lluita constant, en aquesta competència constant, i necessita aprofundir dues qüestions. Una, la qualitat de vida, i una altra, tot el que són les infraestructures suficients perquè estigui al front d'aquesta competència tan ferotge que hi ha.» En Joan

2244

Clos plantejava que el port, que l'aeroport, que el ferrocarril –que és deficitari a Barcelona–, que les telecomunicacions havien de tenir un salt endavant, i deia i comentava que estàvem comparativament a un 50% dels serveis i de les infraestructures que tenen ciutats com París i com Londres. I en conseqüència, resumint molt, en aquesta intervenció que feia en Joan Clos en què demanava més infraestructures per a la ciutat, més suport polític per tirar endavant aquestes infraestructures, deia que calia una política ambiciosa d'infraestructures per a la ciutat de Barcelona, per a la seva àrea metropolitana, que calia que els governs ajudessin aquesta ciutat de Barcelona, pel bé no solament de Barcelona, sinó també pel bé de Catalunya, i va llançar tot un seguit de propostes al respecte; propostes, evidentment, d'infraestructures, algunes de les quals les he plasmat jo aquí en aquestes esmenes, les ha plasmat el meu Grup en aquestes esmenes. Les intervencions, senyores i senyors diputats, van ser de trenta minuts; la intervenció del conseller Mas va consistir, en vint-i-tres minuts, a contestar temes de peatges, parlar de peatges, i set minuts a constatar –constatar– que l'aeroport era insuficient, que s'havia de prioritzar el ferrocarril de Barcelona a la frontera francesa i que el port havia de créixer. És a dir, davant d'una petició ambiciosa d'infraestructures: compromisos, zero, compromisos del senyor Artur Mas, zero, il·lusions del senyor Artur Mas, zero; vint-i-set minuts de peatges.

Nosaltres pensem que en aquests moments, que uns pressupostos d'aquesta manera..., és una bona ocasió per rectificar, és una bona ocasió per donar un tomb a la situació, i en aquest sentit hem presentat tota una sèrie, tot un seguit de mesures i d'esmenes que pensem que, si hi ha voluntat política de veritat de redreçar aquesta situació, vostès les impulsaran i les votaran afirmativament. Nosaltres pensem que en aquests moments també es troben pinçats per tota una sèrie de qüestions, de promeses electorals com va ser el zoo, com va ser el metro, i que seria hora que comencessin a donar sortida a aquestes històries. Nosaltres pensem que, encara que hi haguessin intervencions petites, que podrien ser emblemàtiques, com per exemple una proposició no de llei que va votar aquest Parlament de Catalunya unànimement, que era rehabilitar les torres del port de Barcelona, ha quedat absolutament ancorada, ha quedat al bagul dels records..., seria també una bona mesura, una mesura que simplement es podria fer la meitat d'aquest projecte amb els 60 milions que vostès s'han gastat fent propaganda del ferrocarril, etcètera. Jo penso que és una bona situació, amb aquestes esmenes que presentem, aquesta nova situació que es planteja en aquests pressupostos, per rectificar, per rectificar el que ha estat una actitud continuada d'aquest Govern al llarg dels anys respecte a la ciutat de Barcelona, i que així potser evitariem entretenir-nos en discussions genèriques sobre banderes i blasons.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. D'entrada, voldria anunciar la retirada de les esmenes 32, 33 i 34; corresponen a la 182, 191 i 216 –en tot cas, suposo que és la primera numeració, la correcta, no?

El president

Molt bé.

El Sr. Benach i Pascual

I, pel que fa a la resta d'esmenes, doncs, bé, fer una defensa conjunta de totes elles, ja que, efectivament, la temàtica té un mateix fil conductor, que són les corporacions locals.

Voldria fer referència, d'entrada, també al primer bloc, que seria de la..., tot un seguit d'esmenes conjuntes que s'han fet amb els grups Socialista i d'Iniciativa - Els Verds i que d'alguna manera ja s'hi ha fet referència abans, però que crec que no cal tampoc renunciar a fer-ne encara que sigui un breu repàs. Per una banda, hi han temes segurament més locals –el tema de Barcelona, el tema de Ciutat Badia; de Barcelona, se n'acaba de parlar a bastament, no hi insistiré–; temes amb càrrega més simbòlica que s'han parlat no només en el debat de pressupostos, sinó que s'han parlat també en mocions i en interpellacions i que sembla que sigui una esmena eterna, que d'alguna manera, malgrat la càrrega simbòlica, potser caldria començar a donar-li sortida, que és la celebració del congrés de municipis i el finançament corresponent, i, per tant, tot un seguit d'esmenes més o menys puntuals que –com he dit abans– ja han estat comentades i que no m'hi allargaré.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Hi ha, dintre d'aquest bloc també, tot un altre seguit d'aspectes importants, no?, que són, resumidament, el finançament municipal, el finançament dels ajuntaments i no només el finançament, sinó també el funcionament dels consells comarcals. Hi han diversos problemes que es desprenen del finançament dels ajuntaments i del seu normal funcionament. D'entrada, és evident que els ajuntaments tenen la pressió de ser l'Administració més propera al ciutadà, de ser aquella Administració que normalment ha de resoldre aquells problemes més directes que el ciutadà pot tenir i, en canvi, al mateix temps és l'Administració que més dificultat té a trobar recursos per poder resoldre aquests problemes. Per tant, d'alguna manera això implica un doble problema i, per tant, implica que el llaç s'estreny cada vegada, més fins al punt que en alguns casos hi ha el risc de morir ofegats.

En aquest sentit, les propostes que es fan en les esmenes presentades a l'articulat són, per una banda, de mesures més directes –suport per al finançament del deute, el Pla de finançament local– i que, en definitiva, no farien altra cosa que alleugerir els problemes, greus problemes econòmics i d'hisenda que tenen molts ajuntaments, i també mesures més indirectes que, d'alguna

manera, també anirien amb el mateix objectiu d'alleugerir, doncs, les hisendes que en aquests moments tenen molts ajuntaments, com per exemple el tema de l'incompliment dels pagaments, que aquest és un clàssic de l'Administració catalana, que és un clàssic que es va reproduint mimèticament en totes les administracions i que, és clar, des del punt de vista de la Generalitat qui ho paga són els ajuntaments i les entitats, des del punt de vista dels ajuntaments qui ho paga són les entitats i els ciutadans: és una roda que al final sempre va a petar, dissortadament, al mateix lloc. Per tant, d'alguna manera, aquestes mesures que plantejem, més directes i més indirectes, però en tot cas amb aquesta finalitat comuna, tendeixen ja a resoldre directament el problema; és a dir, una mica, allò de donar l'aliment directament. També en plantejem d'altres que són, una mica, donar la canya de pescar, que moltes vegades s'ha parlat que no és bo donar directament elements, sinó la canya de pescar –en el cas dels ajuntaments, penso que s'ha de donar tot, perquè realment la situació és preocupant–, i en aquestes mesures potser més estructurals el que és evident és que hi juga un paper molt important tota la qüestió dels consells comarcals.

A nosaltres ens agradaria saber exactament què vol fer el Govern o què pensa el Govern sobre els consells comarcals, i no només el Govern: també ens agradaria saber què pensa, en aquest cas, el principal grup de l'oposició sobre els consells comarcals; entre altres coses perquè no acabem d'entendre algunes actituds que es van produint arreu del territori –arreu del territori–, que, en tot cas, per nosaltres impliquen un doble llenguatge: un llenguatge aquí fent unes reivindicacions concretes, i un llenguatge en el territori que no té res a veure amb el que es fa aquí i que, en tot cas, no deixa de ser un punt de contradicció important. Per tant, no només estem parlant de recursos per als consells comarcals, sinó que estem parlant de funcions que han de tenir aquests consells comarcals, de competències que han de tenir aquests consells comarcals i de com han de funcionar aquests consells comarcals. És una reflexió urgent, és una reflexió que hauríem de fer tots plegats, cadascú des del seu lloc, però que, en tot cas, també entenem que hauria d'estar presidida per la coherència i, sobretot, per intentar fer una cosa que és molt simple, que costa molt de fer però que és molt simple, que és intentar mantenir la mateixa postura aquí i allà.

Amb això, doncs, faríem aquest repàs a tot el..., a les esmenes conjuntes que s'han plantejat ja, com he dit abans, amb el Grup Socialista i amb el Grup d'Iniciativa - Els Verds, que, d'alguna manera, ja han estat més que defensades.

Pel que fa a les esmenes pròpies del Grup d'Esquerra a aquest bloc de corporacions locals, bàsicament tres blocs. Per una banda, una esmena que planteja concretament el fet de fer campanyes conjuntes Generalitat - ajuntaments en temes de seguretat viària; en aquest sentit entenem que tot allò que sigui col·laborar entre les administracions, doncs, és bo, i, a més a més, hi ha precedents molt interessants en aquest sentit. Per tant, és una línia que caldria aprofundir. Moltes vegades s'ha parlat –i no és la primera vegada que es diu aquest matí– que de vegades sembla que es segueixin camins

no només perdedors, sinó fins i tot que es van allunyant –per una banda, l'Administració de la Generalitat; per altra banda, les administracions locals–, i que és molt difícil de trobar punts en comú i punts de connexió. Per tant, en aquest sentit nosaltres faríem un vot a favor que s'intentés que aquests camins paral·lels i que divergeixen molt sovint, doncs, de tant en tant poguessin trobar aquests punts d'unió, aquests punts en comú, aquests punts de col·laboració, que de ben segur afavoririen els ciutadans i ciutadanes, que no deixa ser l'objectiu de tots plegats. En aquest sentit, el plantejament de seguretat viària, doncs, entenem que va per aquesta línia.

Pel que fa..., hi ha un bloc d'esmenes que fan referència a sanitat, temes de sanitat –no sé ben bé per què estan aquí, però, en tot cas, són problemes de l'ordenació. Com que, de sanitat, en tornarem a parlar, en faré un ràpid esment, però, en tot cas, evidentment, totes responen a un mateix criteri, a un mateix criteri que és l'increment de recursos destinats als concerts hospitalaris, destinats a les inversions que han de fer els hospitals comarcals, destinats a la inversió en els tanatoris dels hospitals de Catalunya i destinats a més inversió per a la maquinària d'instal·lacions i estris per als hospitals de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública. En aquest sentit, jo crec que hauria de fer referència obligatòriament a un discurs estrictament sanitari, tot i que evidentment –ja ho he dit un munt de vegades–, avui dia, parlar de sanitat és parlar d'economia –almenys pel que fa als fons estructurals–, però el que és evident és que –el que ja vam dir en el debat de les esmenes a la totalitat– l'increment del pressupost en el Departament de Sanitat és un increment irreal; irreal perquè està comptat en onze mesos en comptes de dotze, pel que fa referència als concerts, i, per tant, d'alguna manera, això, el que implica no deixa de ser una regulació encoberta del sector; una regulació encoberta que qui ha de fer-hi front no deixa de ser el sector concertat, és a dir..., i majoritàriament els hospitals que formen part de la XHUP. Per tant, és clar, això implica problemes evidents amb tot un seguit d'hospitals a nivell de personal, problemes evidents amb tot un seguit d'hospitals a nivell de renovació, a nivell d'infraestructures, a nivell d'inversions, que a final d'any, evidentment, al llarg de l'any 97, tindran unes repercussions molt clares en el que hauria de ser una sanitat competitiva. Estem en uns moments que realment hi ha un risc important que la sanitat privada agafi un protagonisme. No hi ha... A veure, en aquest sentit nosaltres voldríem dir que no ens faria por competir amb la sanitat privada –no ens faria por. El que sí que ens fa por és competir amb desigualtat de condicions. I de vegades dóna la sensació que estem afavorint molt més, per passiva, segurament per passiva, però estem afavorint molt més això que no pas el fet de potenciar una sanitat pública que tingui recursos, que funcioni bé, que a més a més tingui, doncs, els màxims avantatges possibles i el màxim no només de comoditat, sinó d'atractiu per als ciutadans i ciutadanes d'aquest país. És clar, en aquest sentit és evident que si no es fa tot aquest seguit d'inversions, tot aquest seguit de renovacions i no s'incrementen els concerts amb un percentatge mínim, com és el 3,5%, difícilment això podrà tirar endavant.

Finalment, queda una esmena, que em sembla que el senyor Escudé ja ha contestat a un grup anteriorment, que és la que fa referència a la informació de subvencions. En tot cas, jo li prometo que l'any que ve ja la corregirem i la farem doble, però no deixa de ser important que hi hagi informació en aquest sentit. Estic d'acord amb vostè que segurament caldria que aquesta informació fos per les dues bandes, estic d'acord amb vostè, i, per tant, l'any que ve la farem doble, tot i que, evidentment, no sé fins a quin punt els ajuntaments poden..., es pot obligar els ajuntaments... Però, bé, en qualsevol cas, és evident –és evident– que la necessitat que planteja aquesta esmena és de calaix, en el sentit que cal que els ajuntaments i els consells comarcals tinguin coneixement de tot un seguit de subvencions que en aquests moments està donant l'Administració de la Generalitat. Del que és un clàssic en les esmenes, tradicionalment, d'aquest pressupost, doncs, avui ja se n'ha parlat, se'n tornarà a parlar, i, en tot cas, agafem el compromís que la propera vegada intentarem ampliar aquest àmbit de la informació per tal que realment sigui una informació efectiva.

Amb això penso que queden defensades les esmenes, i, en tot cas, reitero, senyor president, que hem retirat la 32, la 33 i la 34.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Mixt ha presentat un conjunt de quatre esmenes en aquest bloc que fa referència a les corporacions locals, i el que voldria dir d'entrada és que tradicionalment ha estat en aquest Parlament, precisament en el debat de pressupostos, un dels millors llocs –jo diria– de debat municipalista i de reivindicació del món local. Per tant, considerem que és oportuna la nova estructuració d'aquest debat de pressupostos, precisament perquè permet homogeneïtzar aquest debat dedicat al món municipal.

Nosaltres el que hem fet és complementar les esmenes al text articulat amb esmenes d'altres i baixes, que al seu dia ja vam defensar. El que hem fet –segons el meu entendre– és purament i simplement puntualitzar aquells aspectes globals, per tant, no concrets, aquells aspectes que fan referència a la situació general, global, dels ajuntaments i dels consells comarcals de Catalunya. És per això que nosaltres proposem a l'article 1 del text articulat d'aquest Projecte de pressupostos l'addició o l'«endegació» d'una política de descentralització dels serveis i recursos de l'Administració central de la Generalitat a favor de les administracions locals, bàsicament ajuntaments, consells comarcals; és a dir, en definitiva, posar a la pràctica no només el principi europeu de subsidiarietat, sinó de descentralització a casa nostra.

El tema dels consells comarcals, que també és un dels temes..., no per ser un dels més recurrents, sí que en tot cas un dels més importants pel que fa a la política pròpia de la Generalitat, és al nostre entendre, un dels handicaps, un dels problemes principals que tenen no només en l'apartat econòmic, sinó precisament en l'apartat competencial, i nosaltres hem criticat en reiterades ocasions el fet que, malgrat haver-se creat des d'un punt de vista legislatiu amb una previsió de circumstàncies que no és la que es dona en l'actualitat, bàsicament per la pervivència de diputacions provincials, sí que s'havia fet una previsió pel que feia a la descentralització del Govern de la Generalitat cap als consells comarcals. Nosaltres hem valorat de sempre no massa positivament el fet que aquesta descentralització no s'hagi produït amb el volum i amb el contingut desitjat, però que en qualsevol cas nosaltres pretenem i volem –i aquesta esmena és un reflex d'això– que es vagi pel camí, per la via de produir-se aquesta descentralització.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I lligat amb això, nosaltres fem referència aquí a la celebració, a la que hauria de ser la celebració del segon congrés de municipis de Catalunya; és a dir, aquest debat de descentralització, de trasllat de recursos i competències cap al món local entenem que no només s'ha de celebrar aquest debat aquí al Parlament, per exemple amb aquestes lleis sectorials que he comentat abans, que haurien d'anar descentralitzant competències pròpies de la Generalitat, sinó que també s'hauria de produir –i de ben segur que es produiria, perquè, si no, no tindria massa sentit que se celebrés aquest congrés– el segon congrés de municipis de Catalunya.

Han comparegut aquí en aquest Parlament els responsables de les entitats municipalistes que estan –si no han canviat d'opinió a última hora– decidits a la seva celebració; hem aconseguit alguna resolució d'aquest Parlament a favor d'aquest segon congrés, però hem de lamentar, malauradament, que tal com estàvem fa un any estem en el dia d'avui; és a dir, només que incògnites referides a la possible celebració. Nosaltres entenem que l'impuls, que l'esforç que des d'aquest Parlament es faci per afavorir aquesta celebració és positiu i que, per tant, hem de seguir incidint en aquesta temàtica.

Un dels aspectes més importants –ja canviant d'esmena–, un dels aspectes més importants que tradicionalment en aquests pressupostos fan referència al món local, i jo diria que probablement no amb l'abast que haurien de fer-ho, és la partida que es destina al Fons de cooperació local de Catalunya i, en concret, als ajuntaments. Nosaltres, malauradament, no vam tenir èxit en la proposta que fèiem d'augment de la dotació que es feia per als consells comarcals, malgrat ser conscients que hi ha un augment considerable, d'un vint i escaig, i que aquest és un augment considerable, i malgrat recordar que l'any passat es va congelar, a diferència del dels ajuntaments, però que nosaltres entenem que seguim estant lluny –pel que fa als consells comarcals– d'un finançament mínimament correcte.

Amb tot, i referit al Fons de cooperació local de Catalunya, els ajuntaments aquest any estem una altra vega-

da en congelació. Nosaltres entenem que aquesta hauria de ser..., més que res per les característiques i per la naturalesa d'aquest Fons a partir de la seva creació i el fet de traslladar pràcticament en una sola partida les transferències del Govern de la Generalitat als ajuntaments i d'aglutinar-les en aquest únic Fons, nosaltres entenem que va ser l'inici o hauria d'haver estat l'inici d'un procés interessant pel que feia a la conjunció de totes aquestes transferències en una de sola, i per tant que servia per a un millor control i per a una millor assignació, però que, en canvi, a part d'aquesta decisió de tipus polític, que nosaltres ens n'alegrem i felicitem, no ha anat acompanyada dels recursos econòmics desitjats.

Nosaltres, a diferència d'altres anys, no posem quantitats que s'haurien de transferir, com proposa la Federació de Municipis de Catalunya, bàsicament per dues raons: una, perquè normalment no passaven al debat de pressupostos perquè s'entenia des de la Mesa que no complien els requisits –per tant, d'ordre pràctic–, però també des del punt de vista polític entenem que probablement no tenien la virtut pràctica de poder-se dur a terme. Nosaltres aquest any hem prioritzat una altra redacció, que va en la línia dels majors ingressos i que en el cas de produir-se aquests majors ingressos, que segur que es produiran –com cada any–, es prioritzi a favor dels ajuntaments i, en concret, de les corporacions locals, i en concret d'ampliar el Fons de cooperació local de Catalunya per als ajuntaments.

Un altre apartat que fa referència a la capital de Catalunya, el cas de Barcelona –en aquest cas sento dissentir del representant socialista que ha acabat la seva intervenció referida a Barcelona en el cas que el debat de Barcelona políticament no s'ha de reduir al cas de la bandera–: nosaltres entenem que l'Ajuntament de Barcelona, com a capital de Catalunya, té molts problemes i té problemes especialment de finançament, però el tema del blasó, de la bandera és important, i per tant seguim mantenint-nos en el nostre posicionament. Ara, estem d'acord amb el Grup Socialista en el fet que és evident que el finançament de l'Ajuntament de Barcelona és un finançament que, proporcionalment o per capita, està fins i tot per sota de la mitjana de finançament dels ajuntaments catalans i aquí s'ha de corregir, i s'ha de corregir en diversos aspectes, no només per la seva especificitat pel que fa a les qüestions jurídiques i financeres que es poden derivar de la carta municipal, sinó també en d'altres aspectes que fan referència a allò que s'anomena les despeses de capitalitat. I aquí sí que nosaltres entenem que aquest Parlament –i la Generalitat– hi hauria de fer un esforç suplementari, probablement a partir de casos concrets, temes concrets, propostes concretes i necessitats concretes; en això estic d'acord, però s'hauria d'endegar un camí, iniciar un camí cap a un finançament extramunicipal d'aquestes despeses que no estan originades, precisament, per la ciutadania o per la ciutat de Barcelona.

I per últim, nosaltres fem una proposta –aquesta sí que és traslladada, fil per randa, de la Federació de Municipis– amb la voluntat de començar a parlar d'un pla de finançament local per al període 97-2001. Nosaltres entenem que com a reflex, si es vol dir d'aquesta ma-

nera, del finançament a nivell d'Estat pel que fa a les transferències o participació en els tributs de l'Estat, seria bo i interessant que en el cas de Catalunya, pel que fa a un pla global i amb anualitats –en aquest cas, quadriennal–, seria interessant de començar a mirar aquesta proposta i de començar-la a tenir en compte, en el sentit que incorporés tant el Fons de cooperació local per als ajuntaments com d'altres cooperacions econòmiques i transferències específiques d'organismes i empreses de la Generalitat. Una mica en la línia de l'esmena que vam presentar l'any passat i que es va aconseguir d'incorporar pel que feia al Pla director d'inversions, és a dir amb la voluntat d'aglutinar i d'unificar totes aquelles transferències que fan referència al món local per tal de poder tenir un mateix fil argumental i, per tant, de conèixer de ben a prop què es transfereix i què es dedica al món local.

Resumidament –i amb això acabo, senyor president–, són quatre esmenes que intenten aglutinar els aspectes més generals de la problemàtica local, que estan complementats –com he dit– amb les esmenes que vam defensar, i que per cert van tenir poc èxit en el període d'altres i baixes, i que esperem i desitgem que siguin aprovades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo començaré retirant quatre esmenes. Retiraré les esmenes 50, 51, 52 i 53, perquè aquestes esmenes nostres, o bé són coincidents o bé són similars a altres que hem pactat i, per tant, que hem presentat conjuntament amb Esquerra Republicana i amb el Grup Socialista, i pensem que és bo introduir aquest element de racionalitat, de no defensar coses diferents en relació amb les nostres esmenes, i alhora perquè nosaltres –i amb això començaré ja contradient algunes de les afirmacions que feia abans el senyor Escudé–, a nosaltres sí que ens agrada molt aplicar la clàusula de *pacta sunt servanda*. Si signem uns pactes, si signem uns acords ens agrada complir-los, cosa que ens agradaria que també fes el Govern amb els seus compromisos.

És evident que nosaltres estem debatent avui l'articulat dels pressupostos. L'articulat dels pressupostos conté aquells instruments jurídics, però també econòmics, per a la materialització dels pressupostos, i per tant, també conté elements de quanties, de xifres per fer possible la realització d'aquests objectius, que d'una manera molt més concreta estan marcats en les xifres de cadascun dels apartats pressupostaris. Per tant, dic això perquè a vegades sembla que esmenes que nosaltres introduïm poden estar –segons el respectable, però no compartit criteri del senyor Escudé– fora de lloc, i nosaltres pensem que no, perquè, sens dubte, per tenir aquests instruments –naturalment, d'acord amb les prioritats que

estableix cadascú—i poder materialitzar i realitzar adequadament els pressupostos i complir els objectius polítics que hi ha al darrere, és necessari establir, per una part, mecanismes de possibilitat d'ampliació de determinats crèdits per arribar a aquests objectius o bé també fixar criteris immediats o de futur per la via de les disposicions addicionals.

Aquí tractem, ni més ni menys, de quelcom tan important i tan menystingut com són les finances dels ajuntaments, les competències, les facultats d'incidir, d'intervenir els ajuntaments amb el seu propi finançament i també en el control de tots plegats sobre aquestes matèries, i les nostres esmenes estan essencialment en aquesta direcció. Per tant, són un conjunt d'esmenes de caràcter general que pretenen introduir mecanismes d'ampliacions de crèdits, introduir mecanismes també per la via de les disposicions addicionals que permetin, que possibilitin avançar per la millora i el canvi substancial del finançament dels ajuntaments, i també, naturalment, tenim nosaltres esmenes concretes a l'article 41 i a l'article 42, perquè l'article 41 i l'article 42 de l'articulat són els que marquen concretament les quanties i el sistema d'aplicació del finançament dels ajuntaments i de les altres entitats locals.

A part d'aquestes esmenes, naturalment, nosaltres en tenim també que fan referència a qüestions ja més concretes. Ja hem parlat a bastament dels problemes específics de Badia, i també s'ha parlat—encara que nosaltres volem insistir en aquest aspecte, perquè ens sembla que és important i perquè tenim esmenes pròpies inicialment, i conjuntes ara en aquest moment amb altres grups—en relació amb les especials circumstàncies, característiques i necessitats de la ciutat de Barcelona. Que ens sembla que ja s'ha dit, i s'ha dit molt, i s'ha dit bé des d'aquesta tribuna, però que és absolutament imprescindible insistir-hi, perquè realment cal un finançament especial i específic per a la ciutat de Barcelona.

Aquestes són, per tant, les nostres esmenes—diguem-ho així—per qüestions més concretes: les que fan referència a Badia, al compliment de les resolucions de la Sindicatura de Comptes—per donar aquest compliment, nosaltres volem que això quedi establert clarament en el text—i les que fan referència a la ciutat de Barcelona. N'hi ha d'altres, d'esmenes, que naturalment formen part d'aquest bloc i que també tenen, evidentment, relació amb els ajuntaments i amb la tasca municipal, encara que sigui indirectament, però que en qualsevol cas sí que corresponen, sens dubte, al Departament de Governació, com són les que fan referència a l'ampliació de crèdits i a la disposició addicional que nosaltres introduïm en relació amb la seguretat viària.

Perquè ja vam dir a l'esmena a la totalitat, i, per tant, només hi faré una molt breu referència, que sobretot en la situació de casa nostra, en la qual volem tenir i tots plegats estem d'acord—almenys ens sembla a nosaltres que és així—que hem de tenir el màxim de competències en trànsit i en seguretat viària, malament podem complir aquests objectius si nosaltres no ens dotem dels instruments necessaris per fer possible això, per la via de l'ampliació dels crèdits i naturalment per la via d'establir campanyes conjuntes de seguretat viària amb la

participació dels ajuntaments, i també, si s'escau, d'altres ens locals, per trencar la tendència que es va marcar l'any 1995 d'augment de l'accidentalitat a casa nostra en les carreteres catalanes durant l'any 95.

Per això nosaltres hem presentat aquestes dues esmenes que em sembla que són plenament coincidents amb la nostra voluntat d'augmentar l'autogovern, però augmentar l'autogovern perquè puguem donar millors serveis als ciutadans i a les ciutadanes de Catalunya.

Com deia, també tenim dues altres esmenes que fan referència al desplegament dels Mossos d'Esquadra, perquè nosaltres volem insistir un cop més en la necessitat d'accelerar—naturalment, dintre dels acords i dels paràmetres que s'han marcat—el desplegament dels Mossos d'Esquadra, que això ha d'anar acompanyat del corresponent replegament dels cossos i forces de l'Estat, que no és així com s'està produint en la realitat, tots sabem perfectament que una cosa, malauradament, no va exactament lligada amb l'altra, i això pot comportar disfuncions, i això comporta despeses, en qualsevol cas, importants addicionals, i no em serveix que se'm digui que aquestes despeses no són de la Generalitat, perquè si les estalviem per al Govern central podríem també per aquesta via demanar més recursos i millorar el nostre propi finançament. Però, alhora, també nosaltres volem que s'estableixin les prioritats del desplegament dels Mossos d'Esquadra. Hi ha comarques desateses a casa nostra, hi ha comarques que no tenen policia de cap mena, no únicament que no tenen mossos d'esquadra, sinó que no tenen policia de cap mena a casa nostra.

Per això nosaltres hem presentat, com deia, aquestes esmenes perquè això, en l'aplicació dels pressupostos, en la utilització d'aquest instrument, que és—com hem dit—l'articulat dels pressupostos, aquesta norma jurídica essencial que cada any nosaltres aprovem en el Parlament, es tingui en compte i es tingui present.

Què hem fet en relació amb els ingressos dels ajuntaments? Home, tornar a repetir, reiterar que els ingressos que tenen els ajuntaments estan lluny, molt lluny, a una distància que ens hauria fins i tot d'averonyir a tots plegats, dels compromisos que tots plegats també havíem adquirit; ens sembla que és una obvietat evident, per tant que és una qüestió en la qual no cal potser esmerçar-hi massa esforços a demostrar-ho, perquè és una realitat evident; només cal comparar el que preteníem i el que tenim.

I pensem que, fins i tot, si nosaltres aprovéssim les esmenes que hem presentat, l'esmena que nosaltres hem presentat conjuntament amb Esquerra Republicana i el Grup Socialista, o fins i tot l'esmena que havia presentat Iniciativa per Catalunya, que plantejava una quantitat superior, encara estariem molt lluny d'acostar-nos, ni de bon tros, als paràmetres de participació dels ajuntaments, amb la despesa pública que tots nosaltres hem exigít i hem demanat. Però la realitat, a més a més, és que el Fons de cooperació local continua bloquejat en els 4.000 milions de pessetes, i bloquejat en 4.000 milions de pessetes vol dir que va endarrerat, perquè, evidentment, no es té en compte la necessària, com a mínim, actualització; per tant, es va endarrerar, com ja s'ha

dit també, es va endarrere en el conjunt de les finances dels ajuntaments, sobretot si les comparem amb l'any 95, que no era un any extraordinari, però que era un any millor que el 96 i millor que el 97, i nosaltres el que fem aquí és una altra cosa que em sembla important i que potser no s'ha destacat prou, és intentar lligar les finances dels ajuntaments amb els ingressos de la Generalitat, i, per tant, una participació en els tributs cedits de l'impost de la renda de les persones físiques i de la resta de tributs.

És a dir, nosaltres volem que els ajuntaments també participin en aquesta millora, si s'escau –i nosaltres pensem que s'escaurà–, del finançament de la Generalitat per aquesta via. Per tant, pretenem que s'incrementi, naturalment, fins a 18.517 milions de pessetes com a quantitat a compte, però que en realitat la liquidació final estigui lligada a la participació en aquests tributs cedits.

Ens sembla que aquesta esmena que hem presentat hauria de ser perfectament assumible pel Govern, i sobretot en el moment que s'ha modificat, que s'ha canviat, que s'ha millorat el sistema de finançament de Catalunya. És evident que els ajuntaments es troben amb uns problemes importantíssims per resoldre els problemes de retard que tenen quant a les seves finances, al deute, al pagament del deute, al pagament dels crèdits, etcètera. Per tant, nosaltres pretenem la subvenció de tres punts: els préstecs als ajuntaments, d'acord amb els criteris que es fixin reglamentàriament..., i nosaltres volem insistir que demanaríem a la Generalitat i volem que en el nou sistema de finançament per als ajuntaments hi hagi criteris de gran exigència per als mateixos ajuntaments. Hi estem d'acord, hi estem d'acord, però, naturalment, aquesta exigència ha d'anar compensada amb aquesta possibilitat, com a mínim d'una manera immediata –en el futur caldrà estudiar el sistema adequadament–, però d'una manera immediata amb la subvenció dels préstecs als ajuntaments, com ja s'està fent amb molta més modèstia per les seves possibilitats fins i tot per a altres institucions de casa nostra.

Home, hi ha una altra qüestió que lamentablement hem de presentar, però que a mi em sembla que fins i tot valdria la pena de no haver-ho de fer, que és demanar el pagament puntual, i, per tant, quan s'escaigui –que s'escaurà, malauradament, molt sovint–, el pagament d'interessos en els convenis amb els ajuntaments i també qualsevol altre tipus de pagament de la Generalitat respecte a les entitats locals. Això s'ha de fer amb totes les entitats; ja ho ha defensat aquest matí el meu company senyor Novella amb caràcter més general; és a dir, els pagaments amb caràcter puntual, quelcom que nosaltres exigim i hem d'exigir als ciutadans en pagar els seus impostos als ciutadans, en complir les seves obligacions, hem d'exigir-ho també d'una manera molt especial i exemplar a la Generalitat de Catalunya.

Hem presentat una esmena també conjuntament, perquè com a mínim es mantinguin els imports de les transferències de l'any 95. Com he dit, l'any 95 no va ser pas un any excepcional, però el que ens sembla absolutament inacceptable és que anem endarrere.

Deia també que cal emmarcar tot això en una perspectiva de futur, amb una visió que el sistema de finançament local no és bo, no és l'adequat, no és el que correspon a les noves necessitats dels ajuntaments, a les noves possibilitats i que cal establir un sistema que, naturalment, els doni més recursos, més possibilitats, però, alhora, que sigui més simplificat, que estigui molt més relacionat amb l'esforç fiscal dels ciutadans, en definitiva, cal anar a un nou sistema de finançament, però, com a mínim, sí que cal ara que la Generalitat, amb les entitats municipalistes de Catalunya, vagi a l'establiment d'un sistema de finançament per als propers cinc anys, és a dir que es puguin establir, que es puguin fixar les quanties i els criteris perquè no hàgim d'estar constantment en el Parlament de Catalunya debatent, discutint els criteris i les quanties del finançament dels ajuntaments.

És evident que també en relació amb el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, que nosaltres ja hi havíem presentat esmenes per la seva quantia, quantia inamovible en relació amb altres pressupostos, però en aquest cas el que plantejem no és tant la quantia, sí els criteris: què ha passat amb les aportacions de l'any 95, per veure realment què ha aportat l'Estat, què ha aportat la Generalitat, les diputacions... Cal, en definitiva, que aquest instrument sigui al màxim de transparent.

Nosaltres, per tant, el que pretenem amb aquest conjunt d'esmenes és establir mecanismes que possibilitin que els ajuntaments puguin complir millor les seves funcions, per tant, de millora de les seves finances, però també, alhora, mecanismes de participació, de transparència, que ens serveixin sobretot de cara al futur.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, farem el torn en contra del conjunt d'esmenes que s'han defensat en relació amb aquest bloc que s'ha qualificat de «corporacions locals».

En el transcurs del debat han sortit diverses referències als errors... El senyor Benach ha dit «sí, hi ha unes esmenes que no sé per què són aquí», i ha retirat unes esmenes, per exemple, l'esmena 33 feia referència al premi de cobrança de l'Institut Català de la Salut; la 34 feia referència als serveis de farmàcia... És clar, el senyor Roc Fuentes ha dit: «És que tenim dret a posar les esmenes on ens sembli», totalment d'acord; ara, realment, per fer un debat una mica ordenat sobre les corporacions locals hi ha esmenes que no hi lliguen.

Ara, si dic això no és per retreure res, sinó per donar-me entrada dialèctica al que jo voldria dir de bell antuvi, que és que jo diria, després d'haver sentit i, sobretot, després d'haver llegit les esmenes al llarg del debat en Comissió i ara en el Ple..., em sembla que tots els grups que han presentat esmenes han comès un error i

aquest error és el de no haver presentat una esmena al títol de la Llei. Perquè, examinades aquestes esmenes, jo crec, sincerament, que vostès haurien hagut de presentar –hipotèticament, conjuntament Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup Socialista– una esmena al títol, que per comptes de dir «Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya i els seus organismes autònoms», digués «Projecte de Llei de pressupostos complementaris dels ajuntaments de Catalunya i, si en queda, de la Generalitat de Catalunya i dels seus organismes autònoms». (*Remor de veus i rialles.*) Perquè, és clar, vostès miren..., no el que han dit, que també han dit coses d'aquestes, però llegeixen el que han escrit i, i, és clar, partides de 20.000 milions per aquí, 20.000 milions per allà surten pertot arreu. Aquesta vintena de crèdits ampliables significaria unes aportacions tremendes... Bé, això ho comentarem tot seguit.

Permetin-me aquesta petita ironia perquè em sembla que reflecteix quina és la situació. Dóna la sensació que nosaltres..., i estem d'acord amb la importància de l'Administració local, tant la comarcal com la municipal, el nostre..., no fregaré amb sal les ferides parlant de la magnitud de la nostra presència en el món municipal, però, bé, nosaltres també som partícips de tot això; ara, aquí estem discutint el pressupost de la Generalitat i, per tant, doncs, hem de parlar fonamentalment, prioritàriament, del que és el pressupost de la Generalitat i els seus organismes autònoms.

Dit això, seguint l'esquema tradicional, passarem revista al conjunt d'esmenes presentades. Hi ha un nou article 1, que és una esmena del Grup Mixt, l'esmena 44. Aquí hi ha un calaix de sastre que parla del principi de subsidiarietat, del congrés de municipis, de la descentralització de serveis... El senyor Morera sap perfectament que això, a tot estirar, és una declaració simbòlica, una declaració de principis molt bonica, però que no té res a fer en un article vinculant i d'aplicació per a uns ens, unes unitats econòmiques supervisades per uns interventors, etcètera. Això posat a l'exposició de motius potser encara tindria una gràcia. Jo em temo que això és un pàl·lid reflex d'una tècnica que algun grup va inaugurar fa alguns anys, que quan es feia el debat clàssic, article per article, de seguida es va dir: «Aquí la solució és presentar esmenes d'articles uns, bisos, ter, quater, etcètera, perquè serem els primers a parlar de tots els temes que vulguem», perquè aleshores en sortir es deia: «Juntament amb aquesta esmena, senyor president, farem totes aquestes altres esmenes...» i així l'any que tocava parlar d'ajuntaments, o l'any que tocava parlar de sanitat, o l'any que tocava parlar del Tercer Món el que tenia la picardia de presentar un article 1 bis tenia un gran avantatge. Bé, en definitiva, és molt d'agrair tot això, però –hi insisteixo– no té cap relació ni cap eficàcia, que això és el que ens interessaria a nivell de pressupost.

A l'article 4 hi ha dues esmenes, l'11 i la 29, sobre transferències de crèdit. En definitiva, el text jo diria que és exactament igual al del Grup Socialista i Esquerra Republicana. Parla que la liquidació conjunta dels articles 46 i 47 no siguin inferiors al pressupost anterior i parla de sobrants... És clar, l'experiència històrica ens

diu que en aquests darrers exercicis les liquidacions s'han esgotat en el mateix exercici, per tant, no té virtualitat –almenys ens ho sembla– ni cal parlar de sobrants.

A l'article 6, crèdits ampliables, queda viva, perquè Esquerra Republicana ha retirat l'esmena 32, l'esmena número 1, del PSC, que és el tema que les despeses de la capitalitat de Barcelona siguin ampliables, però és que, en això, hi estem d'acord; en el que no estem d'acord és el que vostès demanen que sigui ampliable a càrrec de la Generalitat.

Nosaltres entenem que hi ha un deute històric, ara que es parla tant de deutes històrics de diverses comunitats autonòmiques, de la capitalitat de Barcelona, i, si tant miréssim, d'altres municipis de Catalunya que també tenen funcions de capitalitat. Aleshores, crec que no descobriré res dient que en el pressupost de Governació hi ha partides concretes que, en ser ampliables, procedents dels fons corresponents dels pressupostos de l'Estat, permetrà donar satisfacció a aquesta reivindicació que nosaltres hi participem, d'incrementar les aportacions a la ciutat de Barcelona pel seu paper fonamental, històricament i realment i actualment de la capitalitat, en ser el cap i casal de Catalunya.

Vénen després les esmenes 5 i 6, que no se n'ha parlat, una és sobre tarifació social, l'altra és sobre transport metropolità. Són temes que nosaltres ja hem explicat, són temes, entenem, de competència municipal i correspon als ajuntaments, doncs, fer-ho.

L'esmena 8, sobre el Pla únic d'obres i serveis, com ja vam explicar fa uns mesos en el pressupost de l'any passat, no s'ha canviat; el que s'ha fet és redistribuir les anualitats al llarg d'aquest programa plurianual. Per tant, doncs, ens sembla que ja és correcta la situació actual.

Aleshores, hi ha unes esmenes que sempre m'han intrigat –l'any passat ja hi eren–, la 15, la 31 i la 48, a l'entorn del municipi de Badia. Llegint les esmenes i llegint el text a mi em dóna la sensació que és una picabaralla lingüística o semàntica. Nosaltres, les expressions que vostès utilitzen ens sembla que volen dir exactament el mateix: «afrontar», «obeir», és el mateix, per tant, no veiem..., ens agrada més el nostre estil literari; per tant, ho deixarem igual.

El tema de la seguretat viària, que Esquerra Republicana l'ha plantejat aquí com a crèdit ampliable, Iniciativa per Catalunya em sembla que surt més tard, però, bé, en definitiva, la resposta òbviament és la mateixa que ja hem dit altres vegades: els programes de difusió, de promoció, de publicitat del tema de la seguretat viària que realitza el departament corresponent a aquest organisme autònom és d'abast nacional i, per tant, aleshores, no encaixa en la col·laboració amb els ajuntaments, i més quan –i tinc una xifra que em van donar fa molts pocs dies i, per tant, suposo que deu ser bastant exacta– en aquesta campanya de seguretat viària d'àmbit nacional de tot Catalunya, no a nivell municipal, es compta amb la participació d'*sponsors* privats que cofinancen aquestes campanyes, i em deia l'organisme afectat que enguany porten recollits 124 milions per

ajudar a fer aquestes campanyes; per tant, no encaixa en l'esquema que fan vostès.

La resta de crèdits ampliables, doncs, valgui aquella crítica genèrica que he fet en començar sobre la funció del crèdit ampliable.

Passem a l'article 11, el règim de concessió de subvencions, que és aquella qüestió que ja havia sortit abans, em sembla que era amb Iniciativa per Catalunya i ara ho planteja Esquerra i el PSC, que és la qüestió de l'intercanvi d'informacions. Jo estic bastant d'acord, per no dir totalment d'acord, amb la proposta que ha fet el senyor Benach en nom d'Esquerra Republicana. És útil la informació, però a nivell d'informació, perquè cadascú pugui més racionalment prendre les seves iniciatives de subvencions, aportacions. Ara, la intencionalitat amb què almenys fins ara molts grups presentaven aquesta esmena era en el sentit de com una espècie de vassallatge de la Generalitat envers els ajuntaments, que cada municipi era una fortalesa tancada, que la participació, la incidència de la Generalitat havia de ser vetllada i escrutada molt severament per evitar que hi hagués...

Bé, aleshores dir que estic d'acord amb el que deia el senyor Benach; ara –i estic també d'acord amb el que deia ell–, probablement, jo diria que segurament seria molt difícil que a través del pressupost de la Generalitat poguéssim obligar els municipis a tenir aquesta relació de coordinació. En tot cas, doncs, aquesta és la situació actual.

L'article 33, d'aval, em sembla que no n'he sentit parlar, però parla que hi hagi uns avals de 1.000 milions de pessetes per a unes obres a les universitats; és l'esmena número 4, jo diria que no encaixa massa aquí, però, bé, en tot cas, cap d'aquestes dues universitats té incloses aquestes obres que demanen aquestes facultats en el Pla plurianual d'inversió. Per tant, no veiem per què s'hagi d'avaluar una operació que, almenys ara com ara, no existeix.

En aquest cas, en aquest bloc, el tema estrella –s'ha dit– és el tema del finançament de les administracions locals, el cas, concretament, dels ajuntaments, i per això hi ha moltes esmenes que, directament o indirecta, hi fan referència; algunes de caràcter general i altres molt vinculades específicament a la ciutat de Barcelona. Per mi, la més important –no sé què opinaran els diputats que han intervingut fins ara– és l'esmena número 16, que és una esmena conjunta i que, és clar, és una esmena que no em puc estar d'utilitzar una expressió castellana, perquè em sembla molt gràfica, perquè vostès demanen –i ho va dir el senyor Roc Fuentes– que les millores que ha anat aconseguint la Generalitat i això, a través d'aquesta esmena, en part, més o menys considerable, jo diria que molt considerable, haurien de revertir als ajuntaments, per això aquella frase que jo diria –o que ara vaig a dir– és allò que diuen o que deien els castellans a la meua època, que deien «aún no asamos y ya pringamos», perquè, és clar, aquí parlen del tram del 15%, que tot just està iniciant; l'any que ve ens parlaran del tram del 30% i els topalls, i diu, bé, tot això ja ho veurem, però de moment ja passeu-nos els tots a nosaltres. Per això jo feia aquella mica de broma que el títol hauria de ser aquest.

En tot cas, en tot cas, la Llei reguladora d'hisendes locals, a l'article 39.2, la Llei 39/88 parla de «la participació dels municipis en els tributs propis», i en tots aquests casos són tributs, evidentment, ceditos.

L'esmena 50 s'ha retirat, ho trobo bé, ja es va fixar la quantia en comissió, per tant ara seria inútil discutir-ho, i aleshores hi ha tota la qüestió de la capitalitat de Barcelona, amb un fet una mica curiós, que no sé si li podríem treure punta política. A l'esmena 2, l'esmena número 2 del PSC demana 2.000 milions i, en canvi, en l'esmena conjunta només en demana 1.000; per tant, deu haver estat una transacció, suposo, no sé si això té relació amb la correlació de forces a l'Ajuntament o no, però, bé, en definitiva, no ho podem matar ni a 1.000 ni a 1.500. Aquest és un tema que, doncs, va lligat amb el que ja he explicat abans de la capitalitat de Barcelona. Nosaltres estem d'acord que es necessiten més diners i nosaltres advoquem per això, ara, a través dels pressupostos de l'Estat, i per això deia que hi ha uns crèdits ampliables per rebre aquests diners quan arribin.

Hi ha una esmena del Grup Mixt, la 45, que és una mica difícil d'entendre, que diu: «si a final d'any hi ha sobrants, els donarem als ajuntaments». És una mica curiós, és com l'Església catòlica que al llarg de l'any realitza unes activitats i quan s'acosta Nadal fa una collecta per als pobres. I ara sembla que una mica la idea del Grup Mixt sigui aquesta. Bé, al final d'any, si sobren diners, els donarà a la... És clar, en tot cas, això, tècnicament, seria transformar en finalistes una part dels ingressos i aleshores seria més aviat una taxa que no pas un impost. En tot cas, no hi estem d'acord.

Hi ha les esmenes 18, 42..., i prou –perquè la 52, l'ha retirada Iniciativa–, que fan referència a l'aportació a les comarques. Sembla que nosaltres no hem d'airejar gaire la nostra plena identificació amb el món comarcal; ara, el que no podem fer és augmentar aquesta aportació en el sentit de declarar ampliable la partida –tornem a caure en el dèficit–, i més quan la justificació que se'ns diu és esperant un estudi que està fent el Departament de Governació; quan aquest estudi estigui acabat veurem què s'ha de fer, però no per endavant ni per via pressupostària.

L'esmena 43 d'Esquerra demana la participació de les associacions municipalistes. Només recordar que a la Comissió de Govern Local de Catalunya ja hi som; per tant, no cal tornar-ho a reflectir.

La 19 és una tècnica per tenir el receptacle d'aquests diners que teòricament haurien de venir. La disposició addicional vint-i-novena, sobre el Pla director d'inversions locals, que el Departament de Governació, com saben, des de fa temps està elaborant: el que no pot ser és això que demanen vostès, que amb sis mesos se'ns porti, i, per tant, també ens hi oposarem.

I, per acabar, senyor president, tenim una vintena –aquí sí que és més nombrós–, una vintena de noves disposicions addicionals, una mica calaix de sastre però que també va en un sentit que no lliga, al nostre entendre, com he explicat abans, allò que han de ser les autèntiques disposicions addicionals al pressupost. (Pausa.) Sí, amb la meua, senyor Roc Fuentes, diguem-ho així més planerament...

En primer lloc, faré algunes pinzellades, perquè, és clar, n'hi ha moltes. La número 3 parla d'aportacions als museus de Barcelona: és clar, el problema és un problema burocràtic o administratiu, en el sentit que la Llei de museus, l'article 6.3, diu que els ajuts de la Generalitat per a museus només poden anar destinats als museus inscrits al Registre de Museus, i resulta, per dificultats m'imagino que administratives, que en aquests moments la ciutat de Barcelona no té cap museu inscrit en aquest Registre. Per tant, seria impossible donar compliment a aquesta petició.

(*Remor de veus.*)

L'esmena número 7, sobre la llera del riu Besòs, el Pla d'inversions hidràuliques de la Direcció General corresponent preveu una partida; amb això creiem que ja és suficient, no cal fer una declaració simbòlica a través d'una disposició addicional.

L'esmena 13, que també un altre grup, perquè és una esmena conjunta, hi ha un altre grup que la mateixa esmena l'ha traslladada al bloc 5, i fa referència a una qüestió que potser conceptualment se'ns pot...

(*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores i senyors diputats, facin el favor de guardar silenci i escoltar l'orador.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president, és que em faig la il·lusió que estan comentant abrandadament les meves intervencions. (*Remor de veus.*) Dic que no tenia sentit excessiu, al meu entendre, aquesta pretensió una mica..., no sé si radical, que parla d'anivellar el transport públic amb el transport per carretera; potser això és una solució albanesa, *ancien régime*, però, vull dir, no acabo de veure quina finalitat tindria aquí. I com que després un altre grup suposo que la plantejarà en el bloc cinquè, potser ho tornarem a dir.

El mateix problema d'aquesta dualitat és l'esmena 14, que és la 604 d'origen, que és sobre el tema del taxi; el tema del taxi ha sortit any darrere any, la nostra posició és clara: el tema del taxi és que, fonamentalment, el sector del taxi que necessita reestructuració és a un àmbit determinat municipal que tots coneixem; per tant, entenem..., una cosa és fer estudis, una cosa és analitzar, però una altra cosa és pagar plans de reestructuració. (*Remor de veus.*)

A l'esmena 22 el conjunt de grups han tret la qüestió que ja el senyor Morera havia plantejat de bell antuvi, que és la qüestió del suport al segon congrés municipal. Evidentment, Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat hi està plenament d'acord, el Parlament –i s'ha recordat i hi estem d'acord– va instar a fer-ho, i l'únic que espera el Govern de la Generalitat és saber si es fa..., perquè, és clar, aquí em semblava que més aviat es dubtava que s'arribés a fer; bé, si es fa, el Govern de la Generalitat, un cop sabut el cost –sí, sí, senyor president de la Federació de Municipis–, un cop sabut el cost... (*remor de veus*), ah!, «ex», són molts «exs» aquí..., doncs un cop sabut el cost, serà el mo-

ment que el Departament de Governació, que és qui té partides adequades, vegi fins on pot ajudar aquesta necessària celebració d'aquest congrés, al qual nosaltres donem suport.

L'esmena 23 torna a ser aquella qüestió dels articles 46 i 76, que, curiosament –suposo que deu ser un lapsus–, no fa referència al pressupost de l'any anterior, sinó al de fa dos anys endarrere; després s'ha dit que és que era més alt aquell, i això..., però, bé...

L'esmena 24, que és la mateixa del número 47, del Grup Mixt –aquesta és del conjunt...–, fa referència al finançament local, i aquí sí que necessito passar-ne via, però és d'aquelles per rabejar-s'hi, perquè, és clar, és allò que sempre expliquem: tots nosaltres, vostès, vostès i nosaltres, en el seu moment, a la legislatura anterior vam fer una resolució, la número 101, que deia: «El Govern de la Generalitat ha de tenir uns compromisos però vinculats amb els compromisos del Govern de l'Estat.» La Generalitat ha complert, en el sentit que hi ha dues partides obertes esperant que hi hagi l'aportació de l'Estat; amb l'Administració de l'Estat anterior no hi havia possibilitat d'arribar a acord, esperem que amb la nova administració s'hi arribi. Però, en tot cas, els seus companys i els nostres companys i llurs companys ho discutiran en un altre àmbit i no aquí. Hi insisteixo: en el moment que l'Estat, que l'Administració de l'Estat vulgui entrar en el finançament d'aquestes càrregues concretes municipals, a què fan referència aquestes esmenes, nosaltres estem preparats per poder-hi participar.

El tema de la mora n'hem parlat; el tema del Pla únic d'obres i serveis, aquesta informació ja es facilita –esmena 27–, ja es facilita habitualment a la Comissió de Cooperació Local de Catalunya i, en tot cas, el seu reglament preveu als seus membres demanar aquesta informació.

Anant acabant, senyor president: l'esmena 28 és la qüestió dels municipis vinculats amb l'actuació, tramitació de fons europeus. A mi m'ha arribat –no ho sé, si de cas ja em desmentiran–..., però m'ha arribat la informació que no fa molts dies o hores s'ha felicitat els organismes municipals de la bona coordinació que existia en la tramitació de fons europeus. En tot cas, el que sí sé segur, perquè, això, jo ho he viscut, és que aquest text és una proposta de resolució que es va plantejar en el debat de política general i aleshores el meu company –em sembla que era el senyor Jordi Casas– ja va explicar el perquè no ho podíem admetre, i ara tornar-ho a ressuscitar a través d'una esmena d'addició no ens sembla correcte.

Finalment –perquè l'esmena 54, la de la seguretat viària, d'Iniciativa per Catalunya, és el mateix que hem discutit abans– ens queda la coordinació de la policia local i el desplegament de la Junta de Seguretat –esmenes 55 i 56–, que molt correctament –com sempre ho fa ell– el senyor Roc Fuentes ha explicat uns criteris que nosaltres compartim; però el senyor Roc Fuentes sap perfectament que aquest és un tema que té unes vinculacions externes a Catalunya, que hi ha una Junta de Seguretat, que hi ha uns plans d'expansió dels Mossos d'Esquadra, la construcció en aquests moments de de-

terminades comissaries..., tot això ho vaig explicar fa uns mesos i en nom de la brevetat els excuso de continuar escoltant-me amb tanta atenció. Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres, arribat el moment de la votació, que suposo que serà de forma immediata, votarem negativament aquest conjunt d'esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat del bloc tercer, de corporacions locals, procedirem a la votació de les diferents esmenes. Pregunto als portaveus si hi ha alguna petició de votació separada.

Doncs, començarem per votar les esmenes conjuntes. D'esmenes conjuntes, n'hi ha divuit signades per tres grups i una signada només per dos grups, que, per tant, suposo que s'han de votar separades. És així o es poden votar...? Totes juntes? Pregunto al Grup d'Esquerra Republicana que no l'havia signat. Es poden votar totes juntes? D'acord; doncs, procedirem a la votació de les esmenes conjuntes.

Iniciem la votació.

Les esmenes conjuntes han sigut refusades per 51 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a votar les esmenes del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup Socialista han estat refusades per 51 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a votar les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana amb el benentès que han sigut retirades les esmenes 32, 33 i 34.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes també han sigut refusades amb 52 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a votar les esmenes del Grup Mixt.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup Mixt han estat refusades per 52 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

I procedirem ara a votar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, amb el benentès que les esmenes 50, 51, 52 i 53 han sigut retirades.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds han sigut refusades per 52 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Senyores i senyors diputats, se suspèn ara mateix la sessió, que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de cinc, amb el benentès que la reprendrem amb el torn de preguntes, primer al president de la Generalitat i després al Consell Executiu, pel temps d'una hora, i després continuarem el debat de pressupostos.

Se suspèn la sessió, doncs, fins a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, dels secretaris primer i tercer, i de la secretària quarta. La Mesa és assistida per l'oficial major, per la lletrada Sra. Andreu i Fornós i pels lletrats Sr. Muro i Bas, Sr. de Alfonso i Pinazo i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia i els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, d'Indústria, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'ordre del dia prèviament establert, iniciem el torn de preguntes amb resposta oral.

Pregunta al president de la Generalitat sobre un canvi en la dinàmica negociadora amb el Govern de l'Estat per a fer un front comú del conjunt dels partits catalans

La primera pregunta al molt honorable senyor president de la Generalitat és sobre un canvi en la dinàmica negociadora amb el Govern de l'Estat per a fer un front comú del conjunt dels partits catalans, presentada pel senyor Benet Tuges i Boliart, del Grup Mixt. Té la paraula el senyor diputat, amb un temps límit –com ja sap molt bé– de dos minuts i mig.

El Sr. Tuges i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, els darrers dies s'està especulant sobre quina és la manera més efectiva de negociar amb Madrid l'augment de l'autogovern, i s'especula sobre si és millor anar a reclamar a Madrid, un cop tots els grups catalans s'hagin posat d'acord sobre allò que cal reclamar, o sobre si és millor el mètode seguit fins ara, de negociació, pràcticament, de Govern català a Govern espanyol. Pensa variar aquest mètode, senyor Pujol?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per contestar, l'honorable president de la Generalitat, senyor Jordi Pujol.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solel)

En tot cas, l'especulació no és nostra. Nosaltres creiem que hem de seguir fent el mateix tipus de negociació que ja vàrem fer de l'any 93 a l'any 96 i que mirem de prosseguir del mes d'abril d'aquest any ençà.

2254

Entenem que per negociar amb eficàcia és millor que hi hagi una força política catalana prou important, amb prou capacitat d'incidència; que sigui independent, és a dir, que no depenguin, les seves decisions, poc o molt, del que..., que no vinguin condicionades per la seva dependència o la seva relació, si més no, amb partits d'àmbit estatal, i per la qual, per aquesta força, Catalunya, el seu progrés, el seu progrés nacional, per començar, polític, econòmic, cultural, sigui prioritari. Creiem que això és millor que un hipotètic front comú, que entenem que normalment és ple de contradiccions internes, d'objectius diversos i en més d'un cas constituït per forces que no tenen prou capacitat de decisió pròpia, que no en tenen o que no en tenen prou. Ben entès, li vull dir, per això, per deixar les coses en el seu lloc, que, de diàleg sobre aquestes coses, n'hi ha hagut sempre amb totes les forces polítiques i que fins i tot en determinats moments, a través de les comissions mixtes, totes les forces polítiques intervenen, han intervingut i intervenen en determinades preses de posició relacionades amb aquestes negociacions.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per repreguntar, té la paraula de nou el diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. És evident que, vint anys enrere, la dinàmica unitària entre els partits demòcrates antifranquistes era positiva i necessària, perquè, d'altra banda, era fàcil posar-se d'acord en la reivindicació d'uns mínims prou ambiciosos vist el panorama del moment. Però fa vint anys de tot allò, i tothom ha tingut temps de retratar-se en democràcia unes quantes vegades; tantes, que reclamar un pacte de mínims de tots els partits per augmentar l'autogovern és una pura entelèquia, perquè durant aquest temps hi ha hagut la LOAPA, interpretacions restrictives de l'Estatut i de la Constitució, laminació de competències en lleis de bases, espoli fiscal i atacs ferotges al que és i al que representa el nostre país. I tot això amb la connivència, amb la tolerància o amb la complicitat d'alguns partits catalans. És impossible qualsevol pacte conjunt, perquè, si el pacte pretengués ser ambiciós, l'experiència demostra que alguns no hi entrarien, i si no ho fos, qui no hi entraria seríem uns altres, que no admetríem ser coartada de cap rebaixa.

Ara, mentre uns feien i votaven la LOAPA, uns altres ens manifestàvem contra la LOAPA, i per tant, si el que es pretén realment és avançar de manera ambiciosa cap a nous nivells de sobirania, el Govern podria buscar la complicitat, la col·laboració i l'acord entre aquells grups, partits o sectors que han demostrat a bastament la seva voluntat d'anar endavant; d'anar endavant en la normalització lingüística, a augmentar el sostre competencial, en un sistema de finançament més just, en el desplegament de la policia catalana o a assentar les bases per a una reforma de l'Estatut, per exemple. I això es pot guanyar, senyor Pujol; no per cinc o per sis a zero, certament, però –aprofitant les seves paraules– es podria guanyar amb una selecció catalana, de la qual probablement s'autoexclourien aquells que no volen

jugar contra Espanya perquè, en definitiva, Espanya és el seu equip.

Moltes gràcies, senyor president. (*Veus de: «Molt bé!» Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula de nou el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, no crec que hagi d'afegir res al que he dit abans... (*Veus de: «No!»*)

El president

Silenci, per favor.

El president de la Generalitat

Perdonin, això ho diré jo, no vostès. (*Rialles i remor de veus.*)

No crec que hagi d'afegir-hi res. Puc estar d'acord amb algunes de les coses que vostè ha dit, però, de tota manera, insisteixo: crec que la bona negociació es fa a partir d'una força catalana, no dependent, ni poc ni molt, amb una prioritat clara, catalana i capaç d'incidir, per la raó que sigui, en la política espanyola, de manera que li n'hagin de fer cas. Crec que això és el que pot ser eficaç. I en aquesta línia el que nosaltres, el Govern de la Generalitat i Convergència i Unió, ens proposem fer és, bé, doncs, negociar el que hi ha pendent, que són una pila de coses en aquests moments: el finançament de la sanitat, la policia i, concretament, les carreteres, els ports, la LOFAGE, l'Inem, la Llei de costes, etcètera. I, bé, pensem –repeteixo, i no hi vull insistir més– que la manera que ho estem fent és la manera que, de molt, pot ser més eficaç que qualsevol política que pot, segons com, resultar en el seu plantejament molt simpàtica, però que en realitat em sembla que seria inoperant.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les reiterades interrupcions del subministrament elèctric a Catalunya

La següent pregunta sobre les reiterades interrupcions del subministrament elèctric a Catalunya, presentada pel diputat senyor Jordi Portabella, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, el subministrament elèctric a Catalunya ha tingut recentment importants interrupcions que han afectat una bona part del territori català. El tall de subministrament elèctric que es va produir durant el primer cap de setmana de desembre va afectar tant municipis de diverses comarques

de Catalunya –per exemple, a Torredembarra van arribar a estar fins a vint-i-sis hores sense llum– com comarques senceres, com és el cas de la Cerdanya. Aquestes interrupcions, però, no són puntuals ni excepcionals. El subministrament elèctric a Catalunya és clarament insuficient si volem ser un país de qualitat, competitiu i creïble. Les repercussions que tenen tant els grans talls d'electricitat com els petits és enorme, tant a nivell d'indústria com de turisme, comerços i ciutadania, en general, però sobretot a nivell d'imatge i credibilitat. Credibilitat com la que vostè mateix va patir fent una roda de premsa a Llúvia, el mes de gener, ple de periodistes, alguns d'ells internacionals, i en el moment en què va desaparèixer novament a la Cerdanya la llum i l'electricitat. Una credibilitat que s'ha trobat recentment també qüestionada en la comarca de la Cerdanya a nivell de l'hoteleria, a nivell de les pistes d'esquí. A Catalunya, doncs, hi ha problemes importants en el sistema elèctric, que subministren baixades de tensió que la maquinària moderna no admet, i amb microtallades reiterades.

Així, doncs, senyor Pujol, què pensa fer el seu Govern per millorar els coeficients NIEPI i TIEPI a Catalunya? I què pensa fer per millorar el subministrament elèctric a la comarca de la Cerdanya?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president

El president de la Generalitat

Bé. En primer lloc, li he de dir que el conseller d'Indústria, de Comerç i de Turisme ha demanat..., a petició pròpia vol comparèixer en una sessió informativa a la Comissió d'Indústria per informar sobre això. Ara bé, a part d'això, li he de dir que és un tema que ens ha preocupat de sempre, per diversos motius. He de dir que en aquest tema hi ha dos aspectes diferents. Hi ha un tema subjectiu, que és molt important, i després hi ha el tema objectiu, és a dir, el que ve com a resultat de les mesures tècniques i rigoroses a les quals vostè ha fet referència, el TIEPI i tots aquests sistemes. Vistes les coses des d'un punt de vista objectiu i tècnic, li he de dir que a Catalunya, de l'any 88 ençà, hi ha hagut una millora sensible del que en podríem dir el temps d'interrupció. Concretament, hi ha hagut una millora d'un 53%. Això en termes generals, però després també n'hi ha hagut en un altre, que vostè ha citat i que li agraeixo que ho hagi dit, perquè ens ha preocupat sempre molt, que és el dels microtalls. Aquests no els nota gaire gent, i en canvi des del punt de vista de la competitivitat industrial, sobretot per a segons quin tipus d'indústria, són importantíssims, són de gran transcendència. Doncs aquí també, pels estudis que tenim i per l'opinió de les empreses, que de vegades se'ns havien queixat d'això, la millora ha estat important, molt important, fins i tot. Això no vol dir que efectivament s'ha d'acabar de millorar les coses, i per això el Govern de la Generalitat va firmar, no fa gaire, amb FECSA concretament, un acord per una quantitat, que preveu una inversió en cinc anys, de 85.000 milions de pessetes, del 94 al 98, concretament, i per altra banda, en aquestes

últimes discussions, que s'acaben d'acabar, del protocol elèctric, en el grau en què hi hem pogut influir, una de les coses –no pas l'única–, una de les coses en què hem mirat d'influir és precisament que es donessin, es reforcessin, es milloressin les condicions de la distribució; és a dir que en el moment d'ajudar econòmicament, doncs es fes més especialment en el sector de distribució, que no pas en el sector pròpiament dit de producció.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Doncs, potser sí que s'ha millorat, però en tot cas no s'ha fet de manera suficient. Tinc aquí un fax d'un empresari de la Cerdanya que ha comptat les tallades que ha tingut des de l'1 de gener fins al moment en què estem ara, només de les que van de dos minuts a vint minuts, i en total sumen cinquanta. Cinquanta tallades en el que va d'any, setze de les quals el mes de novembre. No sé si s'ha millorat o no, però en tot cas és indiscutible que la millora ha estat insuficient, i que aquest fet comporta importants pèrdues econòmiques; comporta importants pèrdues de credibilitat per a l'empresa, en la puntualitat i en l'entrega dels seus productes. Per tant nosaltres el que reclamem és que hi hagi una inversió superior a l'actual en els aspectes elèctrics.

Vostè fa poc aquí en el Parlament va dir que la prioritat era la disminució del cost i la liberalització del cost en relació amb els temes elèctrics. Nosaltres pensem que no és així. Nosaltres pensem que el primer que s'ha de fer és disminuir el nombre d'interrupcions i la durada d'aquestes interrupcions.

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, si vostè el que em vol dir és que és insuficient, d'acord. Per això es va fer aquest acord el 84, que encara no en tenim un resultat, per 85.000 milions de pessetes.

Per això un dia d'aquests amb el Ministeri s'ha de signar un nou acord, per 10.000 milions de pessetes suplementàries precisament per a distribució, concretament en aquest cas per a distribució rural, i per això en el protocol elèctric ens hem preocupat no només del cost i de la liberalització, sinó, per exemple, de coses com són la cogeneració i també, d'una manera molt especial –com li he dit abans– de la distribució. És a dir, en resum, hi ha hagut millora, millora important, però encara no del tot suficient.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

2256

Pregunta al president de la Generalitat sobre la relació que hi ha entre la pèrdua de qualitat dels serveis públics i les exempcions fiscals

La següent pregunta és sobre la relació que hi ha entre la pèrdua de qualitat dels serveis públics i les exempcions fiscals. Té la paraula per formular la pregunta el diputat d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor president, vostè sap que les societats més avançades el seu nivell de qualitat de vida va en paral·lel a la qualitat dels serveis públics. Com relaciona vostè propugnar aquí i allà retallar inversions públiques i congelar salaris públics i al mateix temps fer pagar menys impostos als qui més tenen?

El president

Per respondre la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, miri, jo el que li vull dir és que en termes generals, termes generals, no concrets de casos molt particulars, no hi ha pèrdua, sinó que millora i millora important de la funció pública i dels serveis públics. Això és el que li puc dir.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, aquest matí s'ha votat quan vostè no hi era, una vegada més que no hi era, congelar els sous públics, en aquest cas de la Generalitat de Catalunya; i forma part de la seva política, aquí i a Madrid, PP i Convergència i Unió, mostrant els seus autèntics interessos, quina és la prioritat.

Senyor president, d'Europa, la Unió Europea, són els menys els països que enguany han congelat els salaris públics i són els més els que estan invertint en la millora de la qualitat dels serveis públics. L'Eurostar ens diu que a nivell d'Espanya, i Catalunya igual, estem un terç per dessota la relació entre empleats públics i població activa. Vostè sap perfectament que el seu Govern porta gravíssims incompliments sobre el que és millora de serveis públics i funció pública com, per exemple, els legals en la Llei del 94, en la disposició final i el compromís que en dos anys hi hauria un desplegament que està per fer.

No creu vostè que és una gran hipocresia demanar a la gent que s'estrenyi el cinturó quan fan un forat de 4 bilions –amb *b* de Barcelona– de diner públic a les arques de l'Estat i prediquen, com ha fet aquest matí el senyor Escudé aquí, austeritat? No creu vostès que és una gran hipocresia davant de la gent que vol amb el seu treball personal millorar l'ensenyament, la sanitat, el benestar social, dir-los que perdran qualitat de vida

al mateix temps que, sense cap control, es posen les plusvàlues del capital al 20%, mentre qualsevol assalariat paga full de salari amb progressió exacta segons el nivell d'ingressos?

Senyor president, la seva prioritat no és Catalunya; la seva prioritat són determinats interessos econòmics que estan menystenint la qualitat del nivell de vida de Catalunya.

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, ja que vostè em parla d'Europa, li diré que no hi ha un sol país europeu que no estigui fent en aquests moments uns pressupostos molt restrictius, alguns, doncs, amb congelacions salarials, els altres amb restriccions del tipus que siguin. Avui, al que li toca, si miren els diaris d'avui, és al Govern socialista de Grècia, per exemple, i demà li tocarà a un altre. Avui no hi ha un sol govern que no estigui fent una política d'aquest tipus, tant que sigui un govern democratacristià, conservador, com socialista; això és el que hi ha.

En segon lloc, li he dir que, a part que això de la congelació salarial ja ha passat altres vegades a l'època del govern socialista –sigui dit de passada–, però de tota manera... –la de funcionaris, vull dir–, però de tota manera el que li vull dir és –insisteixo amb el que he dit abans–: la funció pública, o més exactament els serveis públics, han millorat molt sensiblement. Jo si vol valoraré el cas concret del nostre pressupost; és un pressupost que si d'alguna cosa se'l podrà acusar és de ser –diguem-ne, i evidentment no ho faré pas jo– més social que no pas en certs aspectes productiu. Però és evident que la LOGSE aquí s'aplica i a fora de Catalunya no s'aplica, i això és un servei públic; la LOGSE aquí s'aplica i a fora de Catalunya no s'aplica. I és evident que una de les coses que no ha quedat tocada pel pressupost d'enguany són les universitats: no han quedat tocades, s'han incrementat amb un 5,9%. I és evident que per exemple un servei públic –i aquí el mèrit tant pot ser del Govern de la Generalitat com del Govern, que en aquest cas seria el Govern anterior, el Govern socialista, el Govern central–, doncs, és evident que els Ferrocarrils de la Generalitat, el metro del Vallès, possem per cas, o el tren de rodalies de Renfe han millorat molt, i això són serveis públics –això són serveis públics. I qui diu això, doncs, podem dir que també en el pressupost d'enguany si alguna cosa no es retalla és Sanitat, i si alguna cosa no és retalla és Policia.

I evidentment que hi han hagut algunes exempcions fiscals no referides al pressupost de la Generalitat perquè en aquest cas nosaltres, que entre altres coses no tenim capacitat normativa, poc podem fer, però sí en el pressupost de l'Estat, però són les exempcions que es fan precisament per veure si es poden estimular determinats tipus d'activitat que no estan al servei dels poderosos, perquè generalment són per a petites i mitjanes empreses, i no crec que a aquests se'ls pugui dir que

són poderosos. En realitat, algunes de les millores que s'han fet es fan per a empreses que, com a màxim, poden girar 250 milions de pessetes, i ja em dirà vostè si a això se li pot dir, doncs, que és una empresa d'un poderós. I per altra banda, realment, aquest extrem per aquestes exempcions s'han fet per tal que això pugui repercutir en inversió, en inversió sempre que sigui creadora de llocs de treball.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures preses per a solucionar l'aturada del subministrament elèctric que el dia 7 de desembre de 1996 va afectar la comarca de la Cerdanya

Anem a la següent pregunta. És sobre les mesures preses per solucionar l'aturada del subministrament elèctric que el dia 7 de desembre de 1996 va afectar la comarca de la Cerdanya, presentada pel Grup Popular. Té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, lo pont de la Puríssima d'enguany, marcat pel temps de pluja i de neu, ha servit lamentablement tant per a frustrar les expectatives turístiques de les comarques de muntanya, tant per a això, com per a evidenciar les deficiències estructurals de les instal·lacions elèctriques, que en lo cas de la Cerdanya, però també a les Garrigues, a la Segarra i al Segrià, sembla que estes deficiències s'han convertit en avaries endèmiques d'especial intensitat.

Amb esta referència interessa comentar o discutir les accions del Govern en relació amb el tall de llum que es va produir lo dia 7 a la comarca de la Cerdanya, deixant al marge, naturalment, los microtalls a les empreses, que són motiu de naturalesa diferent. I la importància i la preocupació d'esta situació, que es va produir lo dia 7, queda determinada precisament en esta sessió parlamentària quan dos grups parlamentaris han coincidit a formular-li la mateixa pregunta.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, per respondre, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Jo crec que en part ja li he contestat la pregunta quan he contestat a la interpellació d'Esquerra Republicana, no? Podria precisar més, doncs, en el sentit, concretament, ja que vostès s'ha referit d'una manera particular i més especial, i és el que ha estat més espectacular el cas, que pot haver tingut conseqüències més negatives, el cas de la Cerdanya, voldria dir-li que allà el Govern de la Generalitat ha parlat amb la companyia. Val a dir que ha-

via millorat el subministrament de la Cerdanya. I també m'agradaria dir una cosa: és que nosaltres no ens assabentem dels talls que hi han de vegades a la Cerdanya francesa, que també n'hi ha —eh?—, que també n'hi ha. I en aquell dia, que vam ser a Llívia, recordo que es va comentar dels talls que hi ha de tant en tant a la Cerdanya francesa, no sé quants. Però, és clar, nosaltres ens assabentem dels nostres, com és lògic, dels nostres ens hem de preocupar, no dels dels altres.

Aleshores, quant a això de la Cerdanya, li vull dir que el que nosaltres estem discutint amb la companyia es veure com es pot resoldre un problema que hi ha la Cerdanya, que a la Cerdanya només hi ha una línia de subministrament i si aquesta, per una circumstància, doncs, es trenca, és molt difícil resoldre-ho. I en concret el que estem estudiant és o bé el desdoblament de la línia de Cercs - Puigcerdà, a través del Coll de Pal, o bé connectar amb França, amb la Cerdanya francesa més exactament, o bé desdoblar la línia de Cercs - Puigcerdà a través del Túnel del Cadí, o bé una nova línia des de la receptora d'Adrall, a l'Alt Urgell, o bé una nova línia des de Ribes de Freser. Aquestes són les possibilitats que hi han sobre la taula i que s'estan estudiant en aquest moments.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. És que mal de molts, senyor president, és quasi epidèmia, no? I el que passa, senyor president... Lo que passa és que la qüestió va més enllà —no?— de la simple tallada de llum, perquè és que los gustos i les prioritats individuals les estableixen les persones d'acord amb les seues preferències. Vull dir amb estes paraules que tan legítim i tan important és lo negoci d'un industrial hotelier o la intenció o la decisió de desplaçar-se per anar a esquiar com la voluntat de quedar-se a cada un dissabte per a presenciar un esdeveniment esportiu a través de la televisió.

En cap cas, senyor president, en cap dels tres casos que li he citat, ningú té el dret per acció o per ommissió a alterar la vida ordinària dels ciutadans per raó de casuístiques diferenciades, perquè en lo fet del dia 7 i en la impressió general existeix lo convenciment que lo fred, la neu, lo gel o les petites inundacions poden servir per a explicar una avaria elèctrica, però mai per a justificar-la. Amb paraules ben clares, senyor president, lo dia 7, l'experiència del dia 7 ha confirmat que la infraestructura de les companyies no està a l'alçada de la demanda de l'usuari. I si lamentable resulta o va resultar la pèrdua econòmica que aquella situació va generar, pitjor ha sigut l'efecte de la mala imatge a què han fet referència tots els industrials hoteliers, per molt encomiable que hagi sigut l'esforç dels treballadors de les companyies per a resoldre aquella situació.

Ara el conseller d'Indústria ha anunciat que pensa comparèixer per a aportar antecedents sobre les causes del tall de llum, i bé està i important és això; però més important és la decisió del Govern de la Generalitat...

2258

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps per acabar la seva pregunta.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Per respondre, té de nou la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, li he de contestar, com he fet la segona vegada també al representant d'Esquerra Republicana, no? Vull dir, si el que em vol dir és que les coses han de millorar més, hi estic cent per cent d'acord. L'únic que li dic és que s'hi està a sobre i que a més s'ha millorat molt.

I també li vull dir una cosa: en les enquestes que tenim sobre quins són els handicaps que podem tenir tant en el camp industrial com en el turístic, mai no surt –mai no surt, mai– el tema del subministrament elèctric o dels talls; surt alguna vegada concretament pel que fa referència al subministrament industrial, encara, algun tema d'aquest dels microtalls que hem dit, no? Surt alguna vegada.. Molt menys que abans, molt menys que abans. Si n'hi haguessin gaires, segons quines indústries que ara s'estan posant aquí, ja no es posarien. Però mai com una cosa diguem-ne important, diguem-ne espectacular, mai, i en el camp turístic tampoc. I encara ahir mateix, que vaig tenir l'oportunitat de parlar amb quatre representants..., tres, tres representants del món turístic alemany, jo els vaig demanar quins eren els inconvenients que veien a Catalunya, quins eren? Evidentment, el de l'electricitat en cap moment no va sortir. Per tant, en resum, segur que hem de mirar les coses, i ja hi estem a sobre.

I res més. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la negociació amb els sindicats pera millorar les prestacions establertes pel Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció (PIRMI)

La següent pregunta és sobre la negociació amb els sindicats per a millorar les prestacions establertes pel Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció, el PIRMI. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, vós heu dit en moltes ocasions públicament i en àmbits més privats que la política, la política amb lletra majúscula, té sentit quan es fa en favor de les persones, de les persones i dels ciutadans de Catalunya, i

especialment heu dit moltes vegades –tots ho coneixem– que s'ha de tenir una especial cura d'aquelles persones que no poden desgraciadament seguir el ritme que marca aquesta societat tant tremendament competitiva que ens hem donat i que estem vivint.

Vós sabeu que desgraciadament, al nostre país i a l'Estat espanyol i a altres països, i a les grans ciutats especialment, aquests collectius són desgraciadament –dic– cada vegada una mica més grans, amb riscos seriosos de convertir-nos en una societat dual dels que no tenen i dels que tenen, dels que treballen i els que no treballen. Aquests collectius requereixen cada dia més una especial atenció de les administracions públiques i dels governs. I és en aquest sentit, senyor president de la Generalitat, que li pregunto quina previsió té o fa el senyor president de la negociació que amb els sindicats s'està realitzant per tal de millorar la prestació, que aquí hem donat..., hem dit popularment, el PIRMI.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, la impressió que tenim és bona. Hi ha hagut un gran interès, per part del sindicats i també per part del Govern de la Generalitat, de negociar aquest tema, i per a això s'ha fet servir una de les meses de negociació que hi ha, amb presència no solament dels sindicats i del Govern, sinó també dels representants empresarials.

Hi ha hagut aquesta negociació, que ha acabat amb un preacord, aquest preacord ha estat ja aprovat, ja hi ha donat la seva conformitat el Govern de la Generalitat, en la seva última reunió, em consta que almenys un dels dos grans sindicats de Catalunya també, i suposo que l'altre ho farà molt aviat, i esperem que a més, al final, també s'hi enganxi –perquè de moment no hi ha participat, en aquesta negociació– la representació empresarial.

En tot cas, en això, i en la línia del que deia el diputat Hinojosa, en això, tant per part dels sindicats, òbviament, però per part també del Govern de la Generalitat, s'ha volgut mirar de donar especial importància a aquest caràcter social i de preservació de la cohesió social que entenem que ha de tenir la política catalana en general. I per altra banda, s'ha demostrat que el PIRMI va ser..., està bé en el seu plantejament, tot i que de tant en tant valgui la pena, doncs, de tornar-se'l a mirar per si cal revisar alguna cosa.

Concretament, hi han dos tipus de modificacions que s'han discutit en aquest moment. Unes de caràcter més conceptual, com incrementar el que en podríem dir la universalització del PIRMI, o bé també reduir a un any el temps mínim de residència a Catalunya –fins ara es necessitava residir més d'un any: reduir a un any només la residència a Catalunya per accedir al PIRMI–, o bé que hi poguessin entrar els de menys de vint-i-cinc anys, o bé també, per exemple, tota una sèrie de mesures destinades a la inserció laboral, la qual cosa vol dir bàsicament entendre's amb els empresaris per tal que el món empresarial faciliti trobar llocs de treball que per-

metin la reinserció, o bé el que se'n diu mesures d'inserció en cas de suspensió o extinció de prestació econòmica, cosa que s'ha de fer de tant en tant, perquè hi han algunes persones que s'acullen al PIRMI que tenen un caràcter de marginalitat que obliga a prendre una decisió d'aquest tipus.

Això per una banda. Per l'altra banda hi ha l'aspecte, diguem-ne, de millora econòmica, de revalorització, i sobretot, bàsicament, s'ha discutit a veure com es podria recuperar el poder adquisitiu, que des de la seva creació el 91 fins avui havia perdut el PIRMI. Perquè, encara que havia incrementat i havia passat la quantitat mínima que es dona de 33 a 39.000 pessetes –la mitjana està per sobre de 43.000, però la mínima és de 33 a 39.000–, això quedava per sota de l'increment que hi ha hagut de la inflació durant aquests anys. I en això s'ha arribat a un acord, això representa una diferència d'unes 5.000 pessetes, de 39 a 44, més o menys, i s'ha arribat a un acord per tal que, no de cop, però sí d'una manera gradual, durant els propers anys, d'aquí a l'any 2000, es pugui fer la recuperació d'aquesta pèrdua que hi havia hagut de poder adquisitiu.

En tot cas, jo, com a president de la Generalitat, he d'expressar la meua satisfacció per la bona manera amb què s'ha conduït aquesta negociació entre el Govern de la Generalitat i els sindicats.

El president

Moltes gràcies. Té temps per repreguntar, però el que no tindrà temps per contestar-li és el molt honorable senyor president...

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. No demanaré que el senyor president de la Generalitat em contesti; simplement era per constatar la satisfacció del nostre Grup parlamentari per aquest preacord que s'ha signat i desitjar i esperar que molt aviat sigui un acord signat pels secretaris generals dels sindicats majoritaris i la patronal i que aviat es pugui posar en pràctica. És un acord que em sembla que és un gran acord, un bon acord, auspiciat pel Govern de la Generalitat, però amb una bona i crec que..., una negociació llarga, complicada, però bona negociació, en la qual els sindicats han estat a l'alçada necessària per, renunciant a allò a què podien renunciar, però no renunciant a allò que ells volien, haver pogut arribar a un acord que crec que és positiu per al Govern, per als ciutadans i per a les forces socials del país.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, diputat senyor Hinojosa.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les característiques de l'operació financera que dona suport a les inversions de la Junta de Sanejament

La darrera pregunta al president de la Generalitat és sobre les característiques de l'operació financera que

dona suport a les inversions de la Junta de Sanejament, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, abans, una precisió: l'honorable conseller d'Indústria no compa-reixerà només a petició pròpia, sinó a petició del Grup Socialista, per donar explicacions sobre els talls d'electricitat a la comarca de la Cerdanya.

Anem a la pregunta. Ha sortit aquests dies una informació que parla d'un pla d'inversions de la Junta de Sanejament, de 45.000 milions de pessetes, per a la construcció de depuradores: sobta que aquesta informació surti en un moment que encara no hem aprovat el pressupost i que aquesta informació no figuri en el pressupost, i el nostre Grup voldria saber quins estudis econòmics, quins estudis jurídics i quin procediment s'ha seguit o es seguirà per aprovar aquesta operació que s'ha anunciat en els mitjans de comunicació.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per respondre la pregunta, el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, ja s'ha inclòs... Òbviament, el senyor Nadal té raó en un punt, no?, i és que això està pendent de l'aprovació dels pressupostos, que s'està fent justament en aquesta sessió parlamentària. Però en tot cas el nostre desig és que s'aprovi una disposició addicional al Projecte de llei de pressupostos de l'any que ve, del 97, per tal que, prèvia autorització del Govern, es pugui fer una operació de crèdit per part de la Junta de Sanejament que permetria no haver d'alentir l'aplicació del programa que es va definir en la Llei del 91, de reforma de la Junta de Sanejament, i a partir de la qual es va engegar tot un pla d'obres, o d'infraestructures, millor dit, de sanejament de les aigües residuals de Catalunya. Doncs bé, aquesta disposició addicional és la que ens ha de permetre, entenem nosaltres, poder dur a terme el projecte al qual el diputat senyor Nadal ha fet referència.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí. Si ho hem entès bé, senyor president, aquesta disposició addicional ve a dir: rebuts de futur contra diners i obres ara –operació de crèdit.

Nosaltres pensem que aquesta autorització per subrogar a tercers rebuts de futur només es pot fer a través d'una llei, i ens temem que el Govern de la Generalitat, a través de la Junta de Sanejament, es planteja una operació que no seria possible. Com que, per altra banda, sabem que la Junta de Sanejament no ha posat a disposició dels seus membres cap document que expliqui l'operació, ens preocupa i ens temem que allò que es proposa, probablement, el Govern, que és fer més depuradores –i com abans millor–, pugui quedar entorpit per un fet,

que és que l'operació hagi estat mal plantejada d'entrada. No solament això, sinó que, per altra banda, ens preocupa també que es pugui plantejar un conjunt d'operacions de centrifugació del deute, fora endeutament dels pressupostos de la Generalitat!, operacions de crèdit als organismes autònoms, per maquillar o dissimular un estat de precarietat de les finances públiques del Govern de la Generalitat. I ens temem que amb la coça cap endavant d'operacions de crèdit ara contra obligacions de futur dels ciutadans de Catalunya, sense una llei pel mig, probablement estem deixant com a herència una Catalunya hipotecada; es ven patrimoni i es recompra amb censos emfitèutics, es construeixen centres d'assistència primària per empreses privades contra la gestió o el pagament d'un lloguer —una mena de *leasing* dels CAP—, es construeixen instituts d'ensenyament secundari finançats per convenis amb els ajuntaments, i ara es fa aquesta operació de la Junta de Sanejament, sempre amb despesa i diner ara, contra ingressos de futur.

Catalunya està essent hipotecada pel Govern.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, efectivament, es tractaria, si es fes, d'una operació consistent a obtenir finançament a canvi de quantitats equivalents al cànon que amb el temps han de pagar els usuaris, cosa que, per altra banda, molts governs, començant pel mateix Govern central, ha fet alguna vegada i no és tampoc haver descobert la sopa d'all; s'ha fet més d'un cop, més de dos i més de tres, i fins i tot també per alguns ajuntaments.

Bé, de tota manera, jo prenc nota del que vostè diu, en el sentit que diu que entén que això s'hauria de fer a través d'una llei. Bé, ja ho mirarem; si s'ha de fer a través d'una llei es pot fer a través d'una llei, i fins i tot es pot fer a través d'una llei de tràmit d'urgència, si cal, no?, per exemple.

Bé, en tot cas, el que sí que queda clar és que la solvència econòmica de la Junta de Sanejament està fora de dubte. Això, els que han d'opinar, que són els bancs, les entitats financeres, ho diuen; ara, si hi ha aquest aspecte jurídic que hem d'analitzar amb més cura, doncs ja ho farem.

I en tot cas, el que li vull dir és que jo no crec que hauguem de parlar de precarietat, quan, de fet, de precarietat no en parlen, respecte a les finances de la Generalitat, tota la gent que ens vigila, que és molta, que són les entitats financeres, que són els instituts tipus Moody's i d'altres, que fan la valoració de les finances públiques, o que són el Govern central, o que són les institucions de Brusselles, que les tenim constantment a sobre. No hi ha un problema de precarietat, sí que hi ha voluntat de trobar la manera que el que s'ha pogut fer durant una pila d'anys, que és situar Catalunya —i ho dic amb orgull— en el nivell més alt des del

punt de vista de la política mediambiental, a nivell d'Estat i en alguns aspectes concrets, com són platges i mar, i fins i tot tractament d'alguns rius, a un alt nivell europeu, que això ho puguem seguir fent.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al Consell Executiu sobre els tràmits administratius necessaris per fer que en l'annex de la Llei 38/1988, de demarcació i planta judicial, els municipis d'Alpens, Lluçà, Prats de Lluçanès i Sant Martí d'Albars (Osona) siguin adscrits al registre de la propietat de Vic

Acabades les preguntes a l'honorable president de la Generalitat, continuem en el torn de preguntes. La primera d'elles, la número 7, és la pregunta sobre els tràmits administratius necessaris per fer que en l'annex de la Llei 38/1988, de demarcació i planta judicial, els municipis d'Alpens, Lluçà, Prats de Lluçanès i Sant Martí d'Albars —Osona— siguin adscrits al registre de la propietat de Vic, presentada pel diputat del Grup de Convergència i Unió, senyor Enric Castellnou. Té la paraula el senyor diputat per un temps màxim de dos minuts i mig.

El Sr. Castellnou i Alberch

Sí, gràcies, senyor president. Senyora consellera, possiblement recordarà que en l'últim ple en què hi van haver preguntes ordinàries vaig formular-ne una en relació amb l'annex de la Llei 38/1988, del 28 de desembre, de demarcació i planta judicial, que feia referència concretament a alguns municipis de la comarca d'Osona. Avui em torno a referir també a aquest annex, no perquè tingui cap interès a fer-lo famós, sinó perquè alguns d'aquests ajuntaments compresos en la part que corresponen a Osona, i que són, en concret, Alpens, Lluçà, Sant Martí d'Albars i Prats de Lluçanès, que havien format part del partit judicial de Berga, però que segons l'annex ja són del partit judicial de Vic, malgrat tot, es mantenen adscrits al registre de la propietat de Berga, i seria voluntat dels ajuntaments d'aquests municipis i de la gent d'aquests municipis de formar part també d'algun dels registres de la propietat de Vic.

Per tant, la pregunta és, senyora consellera, de saber quins tràmits possibles a realitzar pels ajuntaments, potser pel consell comarcal, potser pel mateix Departament de Justícia, quins tràmits administratius s'han de fer per tal que sigui possible deixar l'adscripció de Berga i passar a Vic.

Moltes gràcies, senyora consellera; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre la pregunta, té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, els tràmits administratius que s'haurien de fer és proposar la modificació de la demarcació registral, proposar-la perquè qui l'ha de decidir és el Ministeri de Justícia.

Normalment, la modificació d'una demarcació registral, si és global de tot l'Estat espanyol, és cada deu anys; si és parcial, com podria ser aquesta, és cada cinc anys, i la propera està prevista per a l'any 1998. Per tant, és possible que l'any vinent –o hauria de ser així– el Ministeri ens demanés el nostre informe. Nosaltres ja hem pres bona nota perquè tant en aquest cas com en altres que passa el mateix en el mapa català, doncs, puguin coincidir la demarcació registral amb la judicial.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Castellnou.

El Sr. Castellnou i Alberch

Sí, gràcies, senyor president. No, és per agrair-li a la senyora consellera la resposta i també l'interès de venir a contestar aquesta pregunta, que jo sabia que avui no li anava gaire bé.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. La senyora consellera no vol contestar més? *(Pausa.)* Passarem a la següent pregunta.

— Preguntes acumulades relatives als objectius a assolir amb la reordenació de les competències dels consells comarcals i al cost previst

Pregunta sobre els objectius a assolir amb la reordenació de les competències dels consells comarcals, presentada pel Grup Popular: té la paraula el diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Si el senyor president em permet, i a l'honorable conseller també li va bé, voldria agrupar aquesta pregunta amb la següent, o sigui la 212 i la 213, que les dues fan referència a...

El president

Aleshores, en comptes de dos minuts i mig, tindrà el temps acumulat de cinc minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Permeti'm un moment, que marcaré el rellotge. *(Pausa.)* Endavant, senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, en diferents mitjans de comunicació escrits han aparegut declaracions seves amb referència als consells comarcals. Aquestes han anat en la línia de plantejar en un curt termini una reordenació de les competències d'aquests.

És per això que hem formulat les dues preguntes: primer, en primer lloc, per saber quins són els objectius de l'esmentada reordenació i en quines competències afectaran en el futur els consells comarcals, i segon, quin serà el cost d'aquesta reordenació.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per contestar la pregunta, l'honorable conseller de Governació, senyor Pomés.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és cert que jo he vingut realitzant declaracions respecte al tema dels consells comarcals. Jo crec que, després de vuit anys de funcionament, doncs, s'havia de fer una anàlisi sobre el nivell de funcionament, les prestacions que aquells consells donaven, sobretot partint del principi que, els consells comarcals, la seva vocació primera i principal és la de poder donar serveis als ajuntaments i, més concretament, als ajuntaments més petits. Això significa que parlar del Consell Comarcal de l'Alta Ribagorça no té les mateixes circumstàncies ni les mateixes situacions que si parléssim del Consell Comarcal de l'Alt Empordà o del Baix Llobregat o del mateix Consell Comarcal del Barcelonès. A partir d'això, nosaltres pensem que existeixen un seguit de qüestions, un seguit de competències, que, evidentment, han de ser homogènies, i que tots els consells comarcals han de poder estar en disposició de poder donar aquests serveis als ajuntaments, i per si mateixos o per delegació; però, per altra banda, és lògic que puguem fer un seguit, també, de diferenciacions específiques, en tant que les necessitats que pugui haver-hi en un consell comarcal de l'alta muntanya, com pugui ser, doncs, el de l'Alt Urgell o el de la Cerdanya, poc tenen a veure, en alguns aspectes, amb les del Maresme o del Baix Camp o del Tarragonès. I per tant, aquesta és, una mica, la línia. Per altra banda, això no significa que hi hagi un cost, sinó que, en poder definir aquestes competències, en el moment que aquesta situació quedi clarament acotada, aquestes competències han de vindre amb el corresponent finançament. Per tant, en cap cas es tracta d'un element d'increment de cost.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Honorable conseller –vostè mateix ho ha dit–, després de vuit anys de funcionament i després de les diferents peculiaritats que tenen els consells comarcals de Catalunya –diferents peculiaritats no solament per la població, sinó també per la situació geogràfica dels mateixos consells comarcals–, sí que vindrem d'acord, em sembla, conseller, que solament un 10% dels diners que van a parar als consells comarcals són únicament i exclusivament els no condicionats o –per dir-ho d'una altra manera– els no finalistes.

Honorable conseller, tots els grups parlamentaris –i n'hem fet referència, crec, tots plegats–, en diferents iniciatives parlamentàries, hem parlat de la importància dels consells comarcals i del futur dels consells comarcals. Si ara és el moment, conseller, d'aquesta reordenació, benvingut sigui aquest moment. Però, com vostè ha fet referència també, han passat alguns anys, potser massa anys, i sens dubte el que pensen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya sobre els consells comarcals, el que pensen els mateixos consellers comarcals i el que han dit també els consellers comarcals, fins i tot els presidents d'aquests..., hi ha molt a dir i molt a desitjar del que s'ha fet també amb els consells comarcals. Perquè una administració que té el 90% dels recursos finalistes solament es pot explicar moltes vegades com una administració que es dedica a fer un pont més entre les moltes administracions que tenim avui dins de tot l'Estat espanyol. I aquest és un tema, sens dubte, conseller, preocupant també per a la ciutadania.

Fa ben poques setmanes se'ls reclamava, conseller –i vostè estava en aquesta reunió–, per part del fòrum de l'Associació Catalana de Municipis, un augment important en les partides del pressupost de la Generalitat per a 1997, un augment de 1.000 milions de pessetes. Finalment, aquest augment ha estat, solament per a temes de funcionament, de 700 milions de pessetes, però en cap cas per a temes diferents o per a temes de noves competències. Però també li hem de recordar des del Grup Popular que algunes de les transaccions i algunes de les esmenes que es van fer al pressupost, no de l'any 97, però sí de l'any 96, van anar en detriment especialment de les partides dels consells comarcals. I és per això, conseller, que no tornarem a caure un cop més en cants de sirena pel que fa referència a totes les reordenacions futures dels consells comarcals, perquè a la mateixa reunió, conseller, se li va demanar que per part de la Generalitat es demanés que la Llei de bases de règim local reconegués els consells comarcals. I crec que és important que aquest debat no solament es faci per part del Consell Executiu de la Generalitat i per part del Grup Parlamentari majoritari en aquesta cambra, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, perquè el futur dels consells comarcals sens dubte serà important si hi ha un bon consens polític en aquesta cambra en el futur.

També li voldria dir, conseller, que fins i tot el mateix president de l'Associació Catalana de Municipis, el

senyor Josep Grau, ha parlat –i ho ha fet també davant de l'il·lustre diputat senyor Joan Raventós– que els consells comarcals no acceptin cap traspàs de la Generalitat si no hi ha una valoració real del cost del servei a traspasar. És per això el motiu de la nostra segona pregunta, de quin era el cost de tota aquesta reordenació. Però no solament, conseller, les competències, la participació..., perquè aquesta participació, vertaderament, dels consells comarcals ha d'estar en l'àrea metropolitana, ha d'estar també en les diferents àrees, també, de Catalunya.

L'11 de juliol es deia des de la Direcció General d'Administració Local que hi hauria documents a finals de l'estiu. Ha passat l'estiu, ja estem entrant a l'època de Nadal..., no hem vist els documents, conseller; tampoc s'han reflectit en cap mitjà de comunicació aquests documents, i tampoc, dins el pressupost de la Generalitat per a 1997, s'ha parlat de noves reordenacions per als consells comarcals. És per això, conseller, que nosaltres creiem que tots els plans que s'hagin de fer per als consells comarcals i el futur dels consells comarcals és important que es facin en un ampli debat, també, dins de la mateixa cambra d'aquí del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, honorable conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Per a una nova intervenció de l'honorable conseller de Governació, té la paraula el senyor Xavier Pomés.

El conseller de Governació

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els consells comarcals, en definitiva, jo crec que els hem d'acabar col·locant no com una nova instància política, sinó com un ens de gestió o uns ens prestadors de serveis. I per tant, a partir que nosaltres situem els consells comarcals com a ens prestadors de serveis, això ja ens defineix una mica quins han de ser els seus recursos, que penso que, evidentment, van en funció d'aquells serveis que se'ls deleguen o se'ls en donen competències, i per tant, tenen un cert sentit finalista. És a dir, no tindria massa lògica que els consells comarcals poguessin fer unes polítiques pròpies alienes del conjunt del territori; és a dir, els consells comarcals s'han de nodrir d'aquelles competències que els deleguin els ajuntaments, que els deleguin les diputacions i, eventualment, que els delegui la Generalitat.

Perquè els ajuntaments deleguin aquestes competències, en sentit de servei i de gestió, als consells comarcals, sí que és cert que hi ha d'haver un índex de confiança política. A partir d'aquí és pel que nosaltres hem iniciat una anàlisi a fons, amb uns documents, documents que jo crec que aviat podran ser sotmesos, doncs, a la consideració..., i no solament a la consideració, sinó també al consens polític de tothom, per aconseguir aquest nivell de confiança, en base, doncs, al tema dels consells d'alcaldes, etcètera, i potser –potser– hi haurà d'haver algun tema que en un futur, no proper, sinó a mitjà termini, doncs, requerirà també –per què no?– un consens per variar la llei que va crear el tema dels consells comarcals.

Per altra banda, dir-li que per part del Govern de la Generalitat, i crec que també per part d'aquest Parlament, en diverses resolucions s'ha instat moltes vegades i s'ha intentat col·locar a nivell dels pressupostos generals de l'Estat el reconeixement dels consells comarcals en el pressupost general de l'Estat com un dels sistemes d'organització de què es dota Catalunya. Això fins ara no ha sigut possible; l'Estat no ha volgut reconèixer mai una partida específica per als consells comarcals, malgrat les nostres peticions. Tot i així, jo reitero que insistirem en aquest aspecte.

Per últim, dir-li que amb un pressupost com és el de l'any 1997, que estem discutint en aquests moments en aquesta cambra, que té unes prioritats i unes restriccions tan específiques, que s'hagi dotat un increment per al que és l'estructura de funcionament dels propis consells comarcals per 650 milions de pessetes, exactament un 20,8% d'increment, demostra la voluntat política per part del Govern de la Generalitat de potenciar i de dotar dels mitjans necessaris perquè aquests consells puguin realitzar en el futur les funcions que vinguin definitivament delegades. I per tant, aquí dir que hi ha un impuls, un impuls i una decisió política que puguin seguir endavant.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre la notificació personal als interessats de la resolució relativa a les alegacions presentades per ciutadans al projecte d'enllaç de la carretera N-152 amb la N-151, a Ripoll**

La pregunta número 10, sobre la notificació personal als interessats de la resolució relativa a les alegacions presentades per ciutadans al projecte d'enllaç de la carretera nacional 152 amb la nacional 151, a Ripoll, presentada pel Grup Socialista..., té la paraula el diputat senyor Piella per formular la pregunta.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, aquesta pregunta ve després d'una certa perplexitat que vaig tenir davant de la contesta a una pregunta per escrit del mes de maig. Això fa referència..., l'anècdota és que sigui amb aquesta carretera o que sigui una altra; el problema em penso que es pot generalitzar. Quan vostès em contesten, em diuen que, davant de cinc alegacions, es contesta per escrit i d'una manera directa a les entitats locals, i als tres particulars se'ls diu que llegeixin el *Butlletí Oficial de la Generalitat*. És a dir, aquí ens trobem que als que normalment llegeixen el *Butlletí Oficial*, que són les institucions, se'ls notifica directament; en canvi, als particulars no se'ls diu directament. Jo crec que aquesta manera és una mica... D'acord que s'ha complert escrupolosament la Llei, però crec que, en certa manera, estem en un cert con-

trasentit de la manera que s'està fent la notificació dels problemes d'expropiacions als ciutadans.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Artur Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, vostè mateix de fet contestava la seva pròpia pregunta, i deia que s'havia complert escrupolosament la Llei de carreteres. Per tant, quasi, quasi m'estalvia la resposta, no? Si un govern i una administració estan complint escrupolosament —vostè ho ha dit, eh?, no ho dic jo— la Llei de carreteres, doncs, em sembla que el que està fent és precisament actuar d'acord amb el marc legal, que ha estat, a més a més, doncs, referendat i aprovat en el mateix Parlament de Catalunya.

Dit això, de tota manera, com que entenc quin és el fons de la seva preocupació, deixi'm dir-li que, de tota manera, en aquells alegants particulars que, quan presenten l'alegació, demanen al mateix temps tenir una resposta individualitzada sobre aquella alegació en concret, malgrat que la Llei de carreteres això no ho contempla, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques té, diguem, «la deferència» —entre cometes—, aleshores, de contestar individualitzadament aquesta alegació, sempre que —torno a dir— el particular ho hagi demanat d'una forma expressa.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, evidentment, no estic dient que s'hagi fet cap illegalitat, però sí que, en definitiva, estem en una situació una mica curiosa per part de l'administrat i per part, diguem-ne, del missatge que pot llançar l'Administració. És a dir, estem parlant sempre tots plegats que els ciutadans participin, i crec que això s'ha de fer no solament amb paraules, sinó també fent una certa pedagogia. Després, jo crec que el normal seria que, potser anant més enllà de la Llei, concretament coses que afecten directament els ciutadans i per les quals ells s'interessen perquè són els seus béns..., crec que es mereixen una certa atenció.

Evidentment, això potser té una certa complexitat i potser té una certa despesa, però siguem conscients de la quantitat de revistes, la quantitat de coses, de butlletins d'informació enormes que està editant la Generalitat, i una cosa tan elemental, que serviria perquè potser el ciutadà s'impliqués una mica més en la gestió pública, cosa que interessa..., doncs, anés molt més endavant.

És purament expressar aquesta perplexitat. No estic dient que la Generalitat, en aquest cas, hagi fet cap mena d'illegalitat, però jo crec que hauríem de mirar,

2264

més que la forma, també el fons, i penso que el fons és que la gent que vol participar tingui una certa correspondència per part del Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. Per a una nova intervenció, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Bé, senyor Piella, repeteixo més o menys el mateix: és a dir, que l'atenció es té a aquells que demanen explícitament que se'ls contesti directament la seva alegació. Per altra part, la participació no s'estimula ni es garanteix simplement contestant les alegacions que s'han presentat, sinó a través dels períodes d'informació pública, i aquests sí que són per a tothom; aquests no són només per a aquells, doncs, que representen determinades institucions, sinó que està obert a la gent: tothom té la facultat i el dret, legalment reconegut, de poder sotmetre en el període d'informació pública les seves alegacions davant de l'Administració actuant. Aquest dret està absolutament garantit. A partir d'aquí, el que es tracta de saber és si, a més a més, una vegada les alegacions s'han presentat, s'han de contestar de forma individualitzada o no als ciutadans particulars; i el que preveu la Llei de carreteres és que les alegacions es contestin d'una forma individualitzada a les institucions, que s'entén que defensen interessos generals –això és el que diu la Llei de carreteres–, però no necessàriament a aquells ciutadans que a títol estrictament particular han presentat una alegació que, per altra part, es resol dintre del mateix projecte de la carretera en qüestió. Projecte constructiu que és lliurat sistemàticament als mateixos ajuntaments, i quina menor distància que precisament anar a consultar en el mateix ajuntament de la mateixa població allò que pot afectar directament els interessos particulars, sense haver d'anar a una administració una mica més llunyana, com pugui ser la mateixa Generalitat de Catalunya. Als ajuntaments, se'ls envia els projectes constructius amb les alegacions aprovades, i per tant, s'entén que aquelles que no estan en el projecte constructiu és que han estat desestimades. I finalment, li diré també una cosa: és cert que...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals la Direcció General de la Infància es traspassa al Departament de Justícia

La pregunta número 11 ha sigut retirada.

Pregunta al Consell Executiu sobre si es preveu l'adscripció de l'empresa Adigsa al Departament de Política Territorial i Obres Públiques

Passem, per tant, a la pregunta número 12: pregunta sobre si es preveu l'adscripció de l'empresa Adigsa al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, presentada pel diputat del Grup Socialista senyor Manuel Nadal. Té la paraula el senyor diputat per a formular-la.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor conseller, la pregunta és molt simple: pensa el Consell Executiu unificar la política d'habitatge en el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i, per tant, adscriure l'empresa Adigsa a aquest Departament?

El president

Té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, aquesta pregunta ha estat formulada de moltes maneres en els darrers temps, i jo hi podré afegir poc. És cert que aquesta, com qualsevol competència, pot estar distribuïda d'una forma o altra dins de les competències de diferents departaments, però el Govern de la Generalitat va creure –i segueix creient– que és lògica la seva adscripció a Benestar Social. Perquè no és només una tasca purament tècnica de gestió d'administració d'habitatges, sinó, sobretot, una tasca d'inversió en les persones, les quals han tingut durant molt de temps equipaments sense condicions i tampoc han tingut aquelles possibilitats que afavoreixin la seva integració a la ciutat de la qual formen part i al país. Creiem que des del Departament de Benestar Social pot fer-se aquesta tasca, es podria fer des d'altres, però el Govern creu que es pot fer des del Departament de Benestar Social, i això no té res a veure amb la política unificada d'habitatge, que depèn exclusivament del Departament de Política Territorial. El Departament de Benestar Social no té competències de política de programació d'habitatges, això depèn del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i aleshores, únicament la competència que té el Departament de Benestar Social és el que fa referència a la gestió, administració i atenció psicosocial en aquests barris.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Pensem que la gestió seria més eficaç si estigués en el Departament de Política Territorial, i ho pensem perquè les mateixes publicacions del Departament de Política

Territorial inclouen la globalitat de la política d'habitatge en aquest Departament, i parlen des de la política de construcció per part de l'Incasol, passant per la rehabilitació, i evidentment també s'hi incorpora l'activitat de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge i les obres de rehabilitació d'Adigsa. Per tant, doncs, a nosaltres ens sembla que si el mateix Departament de Política Territorial considera que la política global d'habitatges es fa des d'aquest Departament, el més adequat seria que Adigsa estigués adscrit a aquest Departament, entenent que l'eficàcia del tractament personal que el senyor conseller apuntava es pot aconseguir des de qualsevol departament del Govern de la Generalitat. A nosaltres ens sembla que el Departament de Benestar Social, després de l'última remodelació del Govern, ha entrat en una fase d'una pèrdua de pes política, una pèrdua d'eficàcia, una pèrdua d'influència, en el que és el conjunt del Govern, i ens preocuparia que això repercutís en una pitjor atenció a aquests ciutadans que viuen en aquests barris, i per això ens sembla que seria molt més eficaç que anés a un departament que podria gestionar millor aquesta política d'atenció a les persones, que defensava el conseller de Benestar. Em sembla que l'última remodelació del Govern —ho repetim— era una bona oportunitat per adscriure la política d'habitatge a Política Territorial i, per exemple, la política d'aigües, al Departament de Medi Ambient. S'ha desaprofitat l'ocasió. Esperem que no sigui un tema descartat, sinó que en el futur es torni a replantejar.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Com vostè ja ha assenyalat, jo també li havia dit abans, la política d'habitatge depèn únicament del Departament de Política Territorial, no del Departament de Benestar Social. I aleshores, el Govern ha cregut que havia de fer aquesta distribució de competències. El dia que vostès governin, si ho pensen diferent..., esperem que no succeeixi, però si pensen diferent, doncs ja ho faran. Però de qualsevol manera aquesta és l'opinió que també tenen als diferents barris. Jo no veig que aleshores tant la Favibc com cap barri faci cap proposta al respecte d'un altre organigrama o d'una altra adscripció de competències, que podria ser possible, ja ho he dit, que podria ser possible, però no ho fan. Raó per la qual creuen que realment aquest servei dels seus interessos, aquest servir-los, doncs, s'està fent d'una forma correcta des del Govern de la Generalitat, a partir, en aquest cas, del Departament de Benestar Social.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la voluntat de col·laboració del Departament de Cultura amb les bandes i les escoles de música

La següent pregunta, que és la número 13, és sobre la voluntat de col·laboració del Departament de Cultura amb les bandes i escoles de música. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Marià Gil.

El Sr. Gil i Agnè

Gràcies, senyor president. Jo crec que parlar de música sense escoltar-la és com si volguéssim explicar els colors en una sala fosca, però de totes maneres jo vull mostrar la meua satisfacció perquè, després de llargues setmanes d'espera, creia que en aquesta casa s'havia perdut la partitura musical.

Senyor conseller, la meua pregunta ve emmarcada per un gran respecte i estima a qualsevol manifestació cultural que al llarg del temps els homes i les dones d'aquest país han anat creant, tant si són manifestacions ancestrals com si són fruit de més o menys recents expressions culturals. I la música possiblement és l'expressió cultural més universal i la més compartida. M'estic referint, il·lustres diputades i diputats, a les trenta-una bandes de música, de les quals vint formen part de les terres de l'Ebre, i a les seves respectives escoles musicals, que són l'ànima de tants pobles nostres i expressió cultural de tantes noies i nois del nostre país. La pregunta és: quina és, senyor conseller de Cultura, la voluntat de col·laboració del Departament de Cultura amb les bandes i les escoles de música?

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Cultura, senyor Pujals.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. De fet, crec que és inqüestionable que les bandes de música configuren un àmbit molt significatiu de la nostra cultura. A més, porten a terme una important funció social que beneficia milers de joves, sobretot de les comarques al voltant de l'Ebre, i promouen també la formació musical.

Tot i que aquest darrer aspecte és cada dia més important, no podem confondre les bandes amb les escoles de formació musical professional, funció que correspon a les que anomenem escoles de música i, igualment, els conservatoris. Un cop fet aquest matis, que és important i que és independent del reconeixement institucional que mereixen les bandes de música, he de manifestar que des de la recuperació de l'autogovern sempre han comptat amb el suport de la Generalitat. En aquest sentit, vull recordar que, arran del Primer Congrés de Cultura Popular i Tradicional, organitzat els anys 81 i 82, el Departament de Cultura va impulsar la creació de la Federació de Societats Musicals de Catalunya, a fi d'afavorir l'organització de les bandes de música. Més concretament, i tal com vaig poder informar per escrit a una pregunta formulada també pel

2266

Grup Parlamentari Socialista, des del 1991 fins el 1995 les bandes de música de Catalunya han rebut ajuts de la Generalitat de Catalunya per una quantitat superior als 43 milions de pessetes.

Per tant, i en resposta a la pregunta que formula l'illustre senyor diputat, puc afirmar que el Govern de la Generalitat pensa continuar els propers anys, i en la mesura que les disponibilitats pressupostàries ho permetin, col·laborant amb les societats musicals de les terres de l'Ebre i amb les de la resta de les comarques de Catalunya, les quals han experimentat en els darrers anys un important creixement, tant pel que fa al nombre d'entitats com pel que fa al nombre de ciutadans que hi participen. Amb aquesta política, el Govern dóna compliment també a la Moció 84/IV, aprovada amb el vot favorable de totes les forces polítiques d'aquest Parlament el dia 28 de juny de 1995. En tot cas, només vull manifestar que lamentem no poder incrementar en aquests moments els esmentats ajuts a les bandes de música.

Pel que fa a les escoles de música, he de dir que els darrers anys el Govern de la Generalitat ha portat a terme una important tasca de foment i potenciació, que de ben segur ha incidit molt positivament en la consolidació de les bandes de música. Mitjançant el conveni marc, signat el 3 de novembre de 1993, entre el Departament d'Ensenyament i les entitats representatives del món municipal, l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya, es va acordar que l'oferta pública dels primers nivells de l'ensenyament musical s'efectuaria a través de les escoles de música, escoles que van ser regulades pel Decret 179/93, de 27 de juliol, essent creades aquestes escoles per conveni entre el Departament d'Ensenyament i...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Cultura

...i l'Administració local titular del centre.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor diputat, pot repreguntar, però sap que el senyor conseller no li podrà contestar.

El Sr. Gil i Agné

Gràcies, senyor president, en tot cas, en termes numèrics, trenta-una bandes de música suposa 1.800 músics, més de 2.000 deixebles, a les escoles de música, i més de 7.000 socis que recolzen aquest moviment musical a Catalunya, músics que, després de la seva jornada laboral, dos dies a la setmana dediquen un espai de temps important a l'aprenentatge i a la pràctica musical.

Jo he de reconèixer, perquè tinc les dades que se'm van facilitar pel seu Departament, dels últims cinc anys de les ajudes que el Departament, la Generalitat ha anat atorgant. Evidentment, és relativament important, el que passa és que els nombres més quantiosos, les quantitats són a infraestructures dels edificis. I també vull

reconèixer, senyor conseller, el bon treball que vostè, quan va ser president de la Diputació de Tarragona, va fer respecte a les bandes de música. I aquí està la pregunta o l'orientació, o la petició que la Federació Catalana de Societats Musicals demanaria, o sigui, demanaria dues coses: que el Departament de Cultura contempli, a partir d'unes bases, un ajut fix, amb el qual poder comptar amb seguretat; una cosa semblant al que es fa amb les associacions de veïns, jo ho recordo també, a la demarcació de Tarragona, o com es fa també amb les escoles musicals i amb les bandes de música a Tarragona, per tant, perquè no siguin ajuts discrecionals i que unes bandes es beneficiïn més que d'altres. I després, també un punt que ha tocat vostè, que és important, que és que es faci un estudi més a fons de les delegacions dels consistoris de música als llocs on hi ha més realitats musicals, i no simplement per influència política del moment, sigui d'una forma o sigui d'una altra.

Per tant, pensem que això seria un gran pas important. I, per acabar, la solidaritat és bàsica en la Federació musical, perquè l'ajut, que és mínim, si no es reparteix amb igualtat, desapareixen les bandes de música, i les més modestes econòmicament ho tenen encara més malament, pel...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps... Acabi, acabi.

El Sr. Gil i Agné

reequilibrament territorial... Perdoni, gràcies.

El president

Molt bé. Seguim.

Pregunta al Consell Executiu sobre la denúncia feta pels sindicats representatius del personal al servei de l'Administració de justícia a Catalunya relativa a la manca de cobertura de les vacants existents

La pregunta número 14 ha sigut retirada.

Pregunta al Consell Executiu sobre el procediment seguit per la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en relació amb la manca de cobertura de les vacants de personal al servei de l'Administració de justícia

La pregunta número 15 ha sigut també retirada. La pregunta número 16 ha sigut posposada. La pregunta número 17 ha sigut posposada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les declaracions de la ministra de Medi Ambient en relació amb la falta de dotació pressupostària per a les obres d'infraestructura del pantà de Rialb i el canal Segarra - Garrigues

La pregunta número 18 ha sigut retirada. La pregunta número 19 ha sigut posposada.

— Preguntes acumulades relatives al projecte de desembocadura del riu Francolí a Tarragona

I la següent pregunta és l'última que farem en la sessió d'avui, és la pregunta número 20, que correspon a la pregunta al Consell Executiu sobre les mesures a prendre per enllestir el projecte de desembocadura del riu Francolí a Tarragona. Per formular la pregunta que ha establert el Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Rafael Luna. És la darrera pregunta en la sessió d'avui.

El Sr. Luna i Vivas

Gràcies, senyor president. Si pogués agrupar les dues preguntes, la 20 i la 21. No hi ha problema? *(Pausa.)* Moltes gràcies, senyor president.

Senyor conseller, vostè sap perfectament que hi ha qüestions de govern sobre les quals és possible entendre certes dilacions en els processos de gestació de les solucions governamentals, que han de garantir el normal funcionament de la vida diària dels ciutadans de Catalunya, però vostè és també conscient, senyor conseller, que hi ha temes sobre els quals aquesta dilació no és possible perquè afecta els principis bàsics que han de servir per garantir el mínim de qualitat de la vida dels habitants de Catalunya, i aquest segon, senyor conseller, és el cas del projecte de desviament i de desembocadura del riu Francolí, perquè aquest és un projecte que entronca directament amb la seguretat dels veïns en els barris afectats a Tarragona.

Recordaré a la cambra que el 1994 hi va haver a les comarques tarragonines unes inundacions que, a banda de provocar destrosses materials de consideració a diversos punts de la demarcació, van fer també que els barris de Torres Jordi i Serrallo, concretament, de la ciutat de Tarragona, es veiessin obligats a viure escenes de pànic i de real angoixa a causa del vessament del riu Francolí al seu pas per la ciutat.

Administració autonòmica i central van trobar una fórmula de col·laboració per posar en marxa un projecte. Aquest consistia que la Conselleria d'Obres Públiques de la Generalitat es faria càrrec del projecte, amb la col·laboració de l'organisme estatal, Cedex, i que, d'altra banda, l'Administració central es faria càrrec de l'aprovació definitiva de l'esmentat projecte i que, a més a més, seria aquesta Administració, la central, la que sufragaria les obres. Cal recalcar que l'Administració té prevista una partida de 500 milions de pessetes per començar aquestes obres.

Des d'un primer moment, en l'elaboració del projecte es va advertir que en el si de la Conselleria d'Obres Públiques de la Generalitat hi havia opinions contradictòries sobre quin era el projecte que havia d'elaborar. No obstant, això no va impedir que en aquell moment l'aleshores conseller Jaume Roma i l'aleshores ministre d'Obres Públiques Josep Borrell es posessin d'acord en un projecte que preveia la desembocadura del riu Francolí al mig del port de Tarragona.

Malgrat aquest compromís, amb els canvis de la Conselleria, quan vostè, senyor conseller Artur Mas, va entrar, i crec que amb bon criteri, va fer una reflexió referent a aquest projecte, i es van tornar a veure, d'alguna manera, unes altres possibilitats, que no fessin que el riu Francolí desemboqués al mig del port de Tarragona... I és aquesta la pregunta que li volem fer: al Grup Parlamentari Popular l'interessa saber quina és la situació en què es troba actualment el projecte de desembocadura del riu Francolí a Tarragona, i si aquest contempla la desembocadura al mig del port.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller senyor Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, és una pregunta que és realment, diguem-ne, plenament oportuna, perquè, com tantes vegades s'ha dit, el compromís del Departament era que abans de finalitzar aquest any 96 nosaltres poguéssim trametre al Govern central, concretament al Ministeri de Medi Ambient, el que era el projecte per nosaltres definitiu de la desembocadura del riu Francolí en la seva part final.

Això serà així; tinc la possibilitat avui d'anunciar, precisament, que aquest projecte està acabat des de fa molt pocs dies, i que aquesta mateixa setmana es trametrà al port de Tarragona, a l'Ajuntament de Tarragona i, paral·lelament, al mateix Ministeri de Medi Ambient, i que és un projecte que finalment conclou que es pot abocar directament al port de Tarragona, concretament a la dàrsena Varadero, i si això no s'ha pogut concretar una mica abans ha estat perquè precisament aquest projecte s'ha hagut de fer en col·laboració amb l'organisme tècnic que vostè esmentava, que depèn del Govern central, que és el Cedex, i mai es va tenir la constància explícita —que és com s'ha de tenir en un cas així—, mai es va tenir la constància definitiva i explícita que es podia abocar directament en el port, ja que el mateix organisme central Cedex estava fent una sèrie de simulacions, concretament en les seves instal·lacions de Madrid. Per tant, a partir del moment, que va ser molt recent, concretament el mes d'octubre, a principis del mes d'octubre, en què vàrem tenir aquesta constància explícita i definitiva, aleshores —per dir-ho gràficament— hem posat en solfa les carpetes i, concretament, aquest projecte s'ha enllestit i serà tramès aquesta mateixa setmana a les institucions que li he esmentat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Cal felicitar el conseller i la Conselleria perquè el projecte estigui fet, perquè, sens dubte, és un tema preocupant per als barris del Serrallo i per a la residència de Torres Jordi.

De totes maneres, lamentem molt el Grup Parlamentari Popular que s'hagi tardat a tenir un projecte definitiu que parli sobre aquest tema i que defineixi d'una manera urgent que això es porti a terme. I també a nosaltres ens preocupa el tema que sigui concretament el riu Francolí que desemboqui directament al que és el port de Tarragona, quan nosaltres tenim informació que aquest és un projecte que pot perjudicar d'alguna manera el que és el port i el seu contingut, que són les embarcacions.

De totes maneres, senyor conseller, el Grup Parlamentari Popular només té com a únic objectiu la millora de la qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya i, en aquest cas, dels que viuen als barris de Torres Jordi i del Serrallo, a Tarragona. Només ens queda desitjar que sigui veritat que el projecte estigui enllestit ja, i que en un període breu de temps quedi garantida la seguretat d'aquests ciutadans davant de futures riuades pel seu caràcter imprevisible, que podrien venir –que Déu no ho vulgui– demà mateix.

Moltes gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Si el senyor conseller vol replicar o realitzar un nou torn, té temps per contestar.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Bé, simplement per precisar que –ho torno a dir i torno a repetir– no hi ha hagut endarreriment, hi ha hagut simplement l'obligació per part del Govern de la Generalitat i del Departament de contrastar en tot moment que allò que s'estava fent –perquè, de fet, això s'estava fent des de fa bastants mesos– realment era factible, des de tots els punts de vista, no només des del punt de vista de la mateixa canalització del riu, sinó també de la seguretat del port, i aquesta seguretat final només l'hem tingut a partir del moment que l'organisme que ha de donar el vistiplau final, que és el Cedex, i el Ministeri de Medi Ambient ens han dit que sí, que estan disposats a fer-ho d'aquesta manera.

Una administració anteriorment governada pel Partit Socialista i una actualment pel Partit Popular, després de molt temps, han arribat a aquesta conclusió. En el moment que han arribat a aquesta conclusió nosaltres –ho torno a dir– hem enllestit ràpidament els deures, i prova d'això és que, tal com estava compromès, aquesta mateixa setmana es trametrà el projecte definitiu.

Queda ara que això es pugui finançar. Vostè s'alegrarà molt que gràcies a la nostra insistència, precisament, en

els pressupostos generals de l'Estat hi figuri una partida de 500 milions de pessetes, que ha de permetre licitar aquesta obra i adjudicar-la en el transcurs de l'any 97, i jo espero que ara el Govern espanyol serà absolutament diligent, una vegada tots els altres temes estan absolutament resolts.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 (continuació)

Reprenem el debat de pressupostos amb el bloc quart, que correspon a política econòmica, treball, agricultura, indústria, comerç i turisme, economia i finances.

Té en primer lloc la paraula, per presentar les esmenes del Grup Socialista, el diputat senyor Sans, Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. (*Pausa. Remor de veus.*) Sí, vull dir que donem per defensades les esmenes 663 i 134, i també els dos primers apartats de la 133 –jo defensaré el tercer–, que parlen sobre modernització de les estructures agràries i el Pla de reestructuració de les cooperatives agràries, ja que el diputat senyor Ramon Vilalta, en el proppassat ple, quan es va fer el debat per departaments, les va defensar d'una manera clara, diàfana, i en aquesta defensa no va tenir empatx per dir allò que creia que anava bé i també de remarcar aquells aspectes que estaven produint frustracions continuades en el temps i en la situació de cada un dels pagesos, i, malauradament, doncs, va ser..., no sé si una mica profeta, però ahir vam tenir una manifestació de pagesos aquí davant, manifestació que ningú voldria que hagués de passar i on vàrem veure actituds amb les quals s'hi pot estar més o menys d'acord, però també voldria dir que quan hi ha frustracions continuades produeixen angoixa i de l'angoixa a vegades ve la desesperació, i això hauríem de procurar evitar-ho, sobretot el Govern, que és qui té la responsabilitat de prendre les mesures perquè això no passi.

Nosaltres proposem que la partida 770.01 sigui crèdit ampliable, perquè creiem que amb la figura del crèdit ampliable es pot anar fent sense tantes limitacions, es poden promoure accions que segurament seran convenients i, en tot cas, deixen portes obertes al procés de reestructuració del sector, un sector que és petit quant a nombre, però molt important qualitativament i molt important també per al país –entre altres coses perquè fa de complement d'un sector econòmic en els pobles on hi ha turisme i pesca–, que nosaltres hi estem posant tot l'interès del món, estem fent totes les propostes que creiem que són bones per al sector i que, malauradament, i tant de bo m'equivoqui, ja em temo el que em dirà el senyor Escudé, que amb la seva habilitat i entusiasme reglamentarista ja tindrà alguna raó per dir-me que no anem bé per aquí. Però jo li dic una cosa: vostè em dirà això, però els problemes continuaran, els problemes continuaran.

Nosaltres, com els deia, senyores i senyors diputats, estem insistint en el tema de la pesca, perquè està passant una crisi important i perquè es veu el futur amb una incertesa realment contundent. Hem parlat dels fons de l'IFOP, presentant una proposició no de llei —que, per cert, els fons de l'IFOP han deixat de ser finalistes, la qual cosa dóna una certa discrecionalitat al Govern—, vam presentar, vam fer preguntes en el passat ple al molt honorable president de la Generalitat també sobre la problemàtica pesquera, i hem presentat una proposició no de llei sobre el tema de les aturades biològiques, que vam consensuar amb tots els grups.

Nosaltres estem convençuts que millorar les estructures és una de les peces bàsiques per millorar o per poder solucionar la problemàtica del sector, i la problemàtica del sector és complexa. Reducció d'embarcacions: l'informe Larsen..., estaven parlant o ho intentaven per al proper Pla d'organització plurianual —POP, que per al tema el nom és adient—, d'una reducció del 40%, i això és irresistible en aquests moments. Però és que la senyora Enna Bonino se'l creu, al senyor Larsen, i en la Comunitat Econòmica pressiona perquè es compleixin aquestes premisses.

Els preus, els preus del mercat estan pràcticament congelats des de fa temps. Jo recordo que després de la intervenció que vaig fer, de les preguntes que vaig fer al molt honorable president, el senyor conseller, molt atentament, em va trobar als passadissos i em diu: «No, no, mira les estadístiques: els caladors no baixen, perquè cada any pesquem més.» Bé, aquest any hem pescat quasi una tona més que l'any passat, tampoc és tant, i en canvi hi havia altres anys que s'havia pescat quasi tant com aquest. Però, bé, acceptem-ho, l'any 89 es va pescar més, acceptem-ho. Això és veritat, però és que l'any passat pescant menys van guanyar més diners que aquest any, i això és el que no funciona en el sector.

La modernització de la flota obliga els patrons de les barques a uns endeutaments importants. Si no es veu unes perspectives de futur una mica raonables, això provoca angoixa i altres coses; si a mi em diuen: «És que pensem que aviat no podem pagar els terminis...» En les aturades biològiques, no cal insistir-hi, n'hem estat parlant insistentment; vam aconseguir consensuar la Proposició no de llei i el Grup de Convergència i Unió va posar-hi l'esmena de dir: «d'acord amb les dotacions pressupostàries: la pèrdua del poder adquisitiu dels treballadors, brutal des de fa uns anys, i una cosa que és més preocupant, que tindrà un efecte posterior, l'abandó dels joves dels treballs de la pesca, perquè veuen que no té futur. Això, ho repetim, només es pot millorar millorant les estructures, donant facilitats per al canvi de cavallatge, fent dàrsenes pesqueres en algun lloc que encara no n'hi ha, que faciliten als pescadors l'accés al gasoil i l'accés a alguns serveis. Segurament que s'haurà de parlar de transformació d'algunes modalitats de pesca, equipar millor i modernitzar les llotges —informatitzant-les, sobretot—, i un tema que està sobre la taula, que hi ha defensors ja en aquests moments, és que les confraries entrin en el procés de comercialització del peix.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tot això, senyores i senyors diputats, nosaltres creiem que la proposta que fem és raonable, és producte del diàleg —com ja els vaig dir en una anterior ocasió—, d'un diàleg sincer, profund i voluntariós amb el sector, que tendeixi a agilitar una mica la solució dels problemes i, parafrasejant un clàssic: «el temps és breu i les esperances minven». Per tant, creiem, senyores i senyors diputats, que seria molt raonable per a tots i molt bo per al sector que ens acceptessin aquesta proposta de crèdit ampliable que fem.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Senyor president, el company Rañé...

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Ja he aturat el rellotge perquè el senyor Rañé tingui tot el seu temps complet...

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Té la paraula el senyor Rañé, per completar aquest punt.

El Sr. Rañé i Blasco

Per completar aquest punt i tractar sobre els altres aspectes de política econòmica que estan en aquest bloc, fonamentalment turisme, indústria i treball.

Sobre el turisme només ens queda viva una esmena, en la qual proposem que es parli, que es torni a recuperar la possibilitat d'actuar en el tema del turisme rural. En la discussió de l'estat de despeses havíem plantejat la possibilitat d'obrir una partida amb 1.000 pessetes, atès que aquest pressupost ha fet desaparèixer de manera radical qualsevol referència al turisme rural; que ens sembla una via d'actuació positiva en la diversificació de l'oferta turística de Catalunya: positiva per col·laborar en el desenvolupament d'unes comarques en regressió econòmica, i positiva per col·laborar també en el manteniment i millora del nivell de renda d'un sector com és el sector rural, la pagesia, etcètera. Ni aquella esmena de 1.000 pessetes va funcionar..., i això la veritat és que nosaltres ens havíem cregut allò que va explicar el senyor Duran i Lleida en una de les visites a les comarques de muntanya. Ell va anar allà, va explicar que defensarien i que tirarien endavant un..., que estava preocupat per aquelles comarques i que una de les vies de sortida era precisament la del turisme rural. Nosaltres la veritat és que, amb una certa ingenuïtat, vam considerar que tenia un cert pes dintre de la coalició majoritària i que això faria reconsiderar els posicionaments. No ho hem aconseguit, però, en tot cas, podem encara arreglar-ho amb una esmena com la que planteja aquesta, que donem un temps i tornem a reiterar la necessitat del turisme rural.

En el tema d'indústria, les nostres esmenes tenen una clara vocació d'aconseguir un objectiu que ens sembla que pot ser coincident i assumit per la majoria d'aquesta cambra, que és que totes estan adreçades a ajudar qui es vulgui ajudar. No estem plantejant una política basada en una idea de subvencionar la inactivitat o de, senzillament, ajudar activitats que no tenen futur, sinó que, bàsicament, el conjunt d'esmenes que estan plantejades aquí parteixen d'un conjunt d'idees, com són, en primer lloc, el reconeixement que a vegades es nega que existeixen zones, territoris, comarques a Catalunya que pateixen greus problemes, fruit de l'evolució del sector industrial que tenen al seu si, que pateixen processos de desindustrialització, que això al mateix temps s'està produint amb una regressió demogràfica, i en aquest sentit el conjunt d'esmenes que van en aquest apartat componen un pla global, perquè tenen referències que van des del Departament de Política Territorial, passant pel Departament de Treball, pel Departament d'Indústria i, fins i tot, pel Departament de Cultura, quan plantejem que s'ha de fer un pla per inventariar i recuperar els elements d'arqueologia industrial a Catalunya.

Així, doncs, no estem plantejant mesures aïllades, sinó un pla conjunt, un pla en què l'Incasol treballi en el terreny dels terrenys i dels immobles amb ús industrial, que doni suport al creixement de les empreses, a la dinamització econòmica, no a partir exclusivament de l'aparició o de la captació d'inversions estrangeres, sinó a partir de l'experiència del desenvolupament local, de l'afavoriment dels recursos endògens, de treballar perquè hi hagi possibilitats i suports a les estructures que hi han en el territori, a través d'experiències que els ajuntaments han activat en molts llocs, com el tema dels viviers d'empreses, i també amb una idea que ens sembla important, que és mantenir, continuar l'Ordre del 94 que feia relació als ajuts als projectes empresarials que es desenvolupin en aquestes zones, ajudant-los en el procés d'inversió. Per tant, com deia abans, el nostre plantejament en els temes d'indústria es compon d'un pla global d'actuació de tot el Govern orientat a ajudar qui vulgui ajudar-se: les empreses, els territoris, les persones, els agents empresarials i socials que vulguin treballar en aquesta direcció.

I parlant de treballar, hi ha tot el conjunt d'esmenes que fan referència al Departament de Treball i que pretenen, bàsicament, donar capacitat al Consell Executiu perquè pugui dur endavant el procés de concertació social que s'ha engegat. Hem vingut reiterant, fent-nos ressò d'allò que han plantejat els agents socials i concretament els sindicats, que amb aquest pressupost no és possible fer front al seguit de taules que estan obertes, llevat d'aquesta que ja s'ha anunciat que ha assolit un acord en el tema del Programa de la renda mínima d'inserció. Però no tan sols hi ha aquest tema: hi han altres taules que estan posant-se..., que ja estan obertes i que no avancen; taules que estan relacionades amb la discussió del tema de la seguretat i la salut laboral o amb el tema de l'ocupació i que –repeteix– no avancen i que amb aquest pressupost és difícil que puguin avançar, perquè no tenen recursos per poder satisfer les reivindicacions o les negociacions que hi han en aquesta taula d'empresaris i de sindicats.

I és en aquest sentit que, per poder oferir la possibilitat que hi hagi acord, hem plantejat un conjunt d'esmenes que permetrien, d'alguna manera, fer possible aquesta negociació; esmenes que van adreçades a assolir més recursos, i més ben utilitzats, per combatre l'atur i per a la generació d'ocupació. És en aquest sentit –no tan sols el nostre Grup, sinó conjuntament amb Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup d'Esquerra Republicana– que hi ha una petició que en el seu conjunt hi hagi un pla d'ocupació a Catalunya per un valor de 30.000 milions. Aquesta és una quantitat que sobta algú, però que evidentment, si es posa damunt de la taula, ja els recursos que té el Consell Executiu, el Govern..., l'esforç és assumible perquè –repeteix– en aquests moments, ja, de les partides de crèdits ampliables que estan dintre del pressupost, ja es podria generar una quantitat, no fins a aquest nivell, però sí que nosaltres en fixem l'objectiu. En aquests moments, i possiblement quan es tanqui el pressupost, d'entrada només de la deriva de les partides ampliables que té el pressupost contingudes, es produirà un aixecament, si més no, si es vol mantenir el que s'ha estat fent durant els últims anys, entre els 20 i 22.000 milions de pessetes.

El pla d'ocupació no tan sols és més recursos, sinó que és també una utilització adequada d'aquests, i en aquest sentit plantejem un pla d'ocupació que estigui consensuat amb sindicats, empresaris, representants de les cooperatives i societats anònimes laborals i ajuntaments, a fi i efecte de definir els seus objectius i els seus instruments de gestió.

Hem plantejat també una modificació en el sentit que sigui el 75% dels recursos de formació ocupacional que gestiona la Generalitat el que s'adreci als aturats. El Projecte de llei planteja el 30%, però el Projecte de llei oblida que a Catalunya també hi han recursos per a les persones ocupades, i és en aquest sentit que posar el 75..., el 50% vol dir que, de tots els recursos que s'utilitzin a Catalunya per al tema ocupacional, només seria una tercera part de la formació ocupacional la que es destinaria a les persones en atur. Perquè, si la Generalitat gestiona 20.000 milions entre els fons que cofinancen el Fons social europeu i el pla FIP –10.000 i 10.000, per fer números rodons–, la Forcem, la formació contínua, que només està adreçada a les persones ocupades, inverteix, gasta, esmerça en recursos, per nosaltres, 10.000 milions a Catalunya. És en aquest sentit que ens trobaríem que, perquè finalment a Catalunya el 50% dels recursos fos als aturats i el 50% als ocupats, dels recursos de la Generalitat s'hauria d'apujar fins al 75% aquesta orientació i no deixar-la en el 50%.

I evidentment, no plantejem tan sols la pujada, sinó també la priorització social d'aquestes persones que pateixen amb més gravetat l'atur. És en aquest sentit que plantejem, conjuntament amb els altres grups, que es prioritzi l'actuació sobre les persones en atur de llarga durada, els majors de quaranta-cinc anys, les dones que es volen reinserir al món laboral, els joves amb dificultats escolars, les persones amb discapacitats físiques, psíquiques o sensorials i les persones amb risc de marginació social. Plantejem també que s'esmercin 300 milions, un 1,5% de tot el que es gasta, a fer programes de formació en els temes de salut i seguretat en

el treball, és a dir, que un 1,5% del pressupost s'esmerci a millorar aquesta faceta que va lligada a la qualitat de les empreses i a la seguretat en l'activitat, i que 400 milions, el 2%, coincidint exactament amb la població activa ocupada en el sector de l'economia social, sigui destinat a les cooperatives i societats anònimes laborals.

I amb un afany de reduir, doncs, demanem que una partida ampliable que correspon al Servei Català de Col·locació deixi de ser ampliable. Entenem que en aquests moments hi ha una partida de 500 milions, que el cost per gestionar el que són els objectius que hi ha a la memòria, amb set mil inscripcions de registre i un seguit de contractacions o captació d'ofertes, permet fer-ho, al preu del que posa l'Ordre, amb 500 milions. Per tant, no entenem per què s'ha de mantenir oberta una partida que amb els objectius, si es compleixen els objectius que té fixats la Generalitat, en sobren, de diners, si no és que té pensat fer altres coses que no plan-teja en els seus objectius. I és per aquesta raó, perquè entenem que amb 500 milions per al Servei Català de Col·locació es poden complir els objectius que ha fixat el Departament de Treball –i, per tant, tots sabem que, els objectius, sempre costa assumir-los, però, en tot cas, hi han recursos suficients–, entenem que no és de rebut, que no és necessari que el Govern faci una altra porta per obrir la possibilitat de l'endeutament, i en aquest sentit creiem que no té sentit, després d'any i mig de funcionament, que el Servei Català de Col·locació tingui una partida ampliable.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya per defensar les esmenes que ha presentat en aquest apartat. Té, doncs, la paraula l'illustre diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president en funcions. Senyores i senyors diputats, en aquesta intervenció, que agrupa els diferents, podríem dir, sectors productius i el Departament, també, de Treball, en primer lloc, m'agradaria fer les d'Agricultura, i en aquest cas les esmenes 8, 11, 20, 21 i 22 són unes esmenes que pretenen, per la via del crèdit, modificar el Projecte de pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i traduir-ho en uns aspectes que considerem cabdals: millores econòmiques substancials que vinguin a donar resposta a les necessitats que el nostre país té plantejades en el camp de la modernització i eficàcia de les estructures agràries, del Pla de reestructuració de les cooperatives a Catalunya, dels déficits en els ajuts a les explotacions agràries afectades pels incendis forestals i aiguats, o bé el foment i l'ús de les assegurances agràries.

No cal dir que el Projecte de pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per al 97 no destina per a aquests importants conceptes els recursos pressupostaris necessaris. Calen ajuts complementaris per part del Govern de la Generalitat en les línies comunitàries existents per tal de modernitzar les estructures

agràries. No diem que fins ara el Departament no actués en aquest sentit; el que afirmem és que els recursos pressupostaris que el Govern de la Generalitat hi ha dedicat fins ara han estat escassíssims i, a més, ofegats, si es pot dir així, per l'extraordinària demora en el cobrament, conseqüència de la gestió dels expedients.

La política de millora i modernització de les estructures agràries ha quedat tapada per una gestió molt burocratitzada que ha provocat que aquell pagès, motivat per la seva feina i amb ganes de modernitzar la seva explotació, percebé els ajuts econòmics un any i dos anys més tard del que preveia, amb el consegüent augment de costos i d'energies personals, provocades per les incerteses en el retard dels pagaments.

Ens cal també recórrer al crèdit per atendre totes aquelles actuacions aprovades que derivin de la pròrroga del Pla de reestructuració de cooperatives agràries. A ningú se li escapa que la disponibilitat pressupostària que el Projecte de pressupost per al DARP, Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, per al 97 destina a aquest concepte, consistent en 450 milions de pessetes, podrà tot just donar resposta a totes aquelles actuacions que ja són previstes i aprovades en l'actualitat. Del debat de política agrària del maig del 92 sorgia la necessitat, unànimement compartida per tots els grups parlamentaris, de reestructurar el cooperativisme agrari de Catalunya per tal de fer-lo més fort, més competitiu, en definitiva. El Ple del Parlament debatia fa poc una interpellació del Grup Parlamentari d'Esquerra que donà suport al Govern i aprovava posteriorment –i l'aprovava per unanimitat– una moció sobre la continuïtat del Pla de reestructuració de les cooperatives agràries. Doncs bé, volem la continuïtat del Pla, però, per tal que sigui efectivament útil, cal dotar-lo econòmicament en funció del que s'espera d'ell.

Cal una actuació pressupostària decidida en el camp del foment de les assegurances agràries. En el Projecte de pressupost per al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per al 97 no es cobreixen les assegurances agràries.

El Departament d'Agricultura va publicar diverses ordres, entre els mesos d'abril i agost del 96, segons les quals es modificaven o bé s'anullaven moltes línies d'ajuts, entre les quals hi havia les subvencions a l'assegurança agrària. Els 400 milions que es destinen en el pressupost a l'assegurança agrària no podran en cap cas fomentar, promoure i informar el pagès respecte a la conveniència i la utilitat de disposar d'assegurances agràries. Seria bo –per acabar aquest primer bloc– que el Govern inclogués dins el Projecte de pressupost per al 97 els ajuts a les explotacions agràries afectades pels incendis forestals i els aiguats.

Pel que respecta al Departament de Treball, avui hem tingut una mostra de la situació que ens espera, no en aquest pressupost, sinó els propers anys en aquesta cambra: manifestacions davant de la porta del Parlament dels diferents col·lectius afectats per la retallada pressupostària i per la minva en inversions tant en el Departament de Treball com en els sectors productius. Avui hem tingut a les portes del Parlament representants de la funció pública, representants del món de

l'ensenyament –també de la funció pública, en aquest cas– i del món de la sanitat. És una situació contínua; afecta el món del sector públic com el privat; afecta, en definitiva, els aturats, però també la precarització laboral contínua. Per aquesta raó, el Grup d'Esquerra Republicana ha presentat esmenes, concretament tant a l'articulat com, en definitiva, d'addicionals al Departament de Treball.

Hem fet un primer bloc, que seria el de l'economia social. Ens sembla que en aquests pressupostos falta un diàleg permanent amb la Federació de Cooperatives de Treballadors Associats de Catalunya i la Federació de Societats Anònimes Laborals de Catalunya. Nosaltres demanem esmenes en el sentit de 400 milions per a la formació ocupacional en l'economia social –és l'esmena número 16–, però també ens sembla important la número 31, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya –l'altra era conjunta amb les altres forces de progrés de la cambra, la número 16. Però en el cas de la 31 el que demanem és una cosa de sentit comú: demanem que per a formació ocupacional hi hagin 130 milions de pessetes, que és el tant per cent corresponent a la població activa que es dedica a l'economia social. Aquest percentatge de l'esmena 31 vol, en definitiva, potenciar aquest sector, que és una de les sortides –una de les sortides– a la situació d'atur avui, que és l'autoformació, l'autoocupació, l'autoempresa –també dita «economia social».

La promoció de l'ocupació –esmenes números 12, 18, 24, 25, 27 i 28, i també les números 15 i 30– és, en definitiva, un pla d'ocupació negociat en col·laboració amb els agents socials i corporacions locals; dotar d'un pla amb la suma del pla FIP i del Fons social europeu per tal que tant els agents sindicals, sindicats, com la patronal, com, en definitiva, també en aquest cas, les corporacions locals puguem establir les bases d'un pla que reactivi l'ocupació i intenti repartir el treball. També fa un cas molt concís als sectors en aquests moments en situació laboral més precària: els majors de quaranta-cinc anys, els menors de vint-i-cinc anys i els treballadors en processos de reestructuració. També la necessitat –en l'esmena número 30– de l'autoocupació i la cultura emprenedora: demanem que un 15% dels fons de formació vagin a parar al que és l'autoempresa, a l'autoformació. Tant els autònoms, com les cooperatives, com, en definitiva, el treball associat són una de les sortides que a Catalunya ha estat tradicional i que els darrers anys potser ha perdut força. I en el tercer bloc del Departament de Treball hi hauria la formació. A les esmenes 17 i 26, la necessitat de la seguretat i la salut en el treball, i també les millores de les condicions de treball per als aprenents. És el bloc de Treball, repeteixo, una necessitat que aquests pressupostos, cada cop més, marginen més i deixen a un segon terme.

Tercer bloc: Indústria, Comerç i Turisme, una part també dels sectors productius. Tant l'esmena 10, com l'esmena 32, com l'esmena 33 apareixen com la necessitat de reequilibrament territorial, i a voltes, cada cop més, parlem de reequilibrament, però a vegades és un fals terme; podríem començar a parlar ja d'equilibri, perquè hi ha comarques que realment no han estat mai

equilibrades, o sigui que senzillament és començar de nou, és parlar d'equilibri.

A l'esmena 32 del que parlem, com en l'esmena 10 –en aquest cas, d'Esquerra Republicana, una, i l'altra conjunta, tant amb Iniciativa com amb el Grup Socialista–, és tornar a posar en vigor la totalitat de l'Ordre del 31 de maig del 94, per tal d'establir un incentiu per al reequilibrament del territori industrial.

La número 33 és localitzada, és a la comarca de l'Alt Empordà, i és la necessitat de reequilibrar aquella comarca, que havia estat una comarca potent, amb capacitat d'ocupació. La crisi duanera de l'any 93, amb l'entrada en vigor de l'Acta Única Europea, provoca la pèrdua de sous directes i de llocs de treball importants en la situació de la duana de la Jonquera i dels municipis propers; provoca també que la situació del turisme, la baixada important d'ocupació i la precarització dels llocs de treball del sector turístic han afectat també aquesta comarca, i finalment, també, petites i concretes però reals crisis industrials de petita i mitjana empresa..., necessita un pla de reindustrialització urgent a la comarca de l'Alt Empordà.

En aquest cas també és la necessitat del Departament d'Indústria, en els casos de les esmenes 37 i 38, que serien a la Direcció General d'Energia, que és la necessitat de crear un pla per soterrar les línies d'alta i mitjana tensió a Catalunya. Molts dels casos que avui s'han posat aquí en aquest hemicicle en plantejar preguntes al president de la Generalitat sobre l'apagada i la manca d'energia en la comarca de la Cerdanya durant el pont entre la Constitució –espanyola, això sí– i la Puríssima, doncs, s'haurien solucionat potser amb una altra situació de les línies de tensió. I promoure també un pla per a les energies renovables.

Finalment, també en el bloc de Comerç i en el bloc de Turisme, dues esmenes, la 34 i la 36, del Grup d'Esquerra Republicana, importants. Pel que fa a l'esmena 34, és una esmena que ve a demanar un crèdit, és a dir, poder ampliar les previsions pressupostàries i mitjançant operacions de crèdit; que el que ha estat presentat com la salvació del petit i mitjà comerç a Catalunya avui, el Pla sectorial i territorial presentat pel conseller, flamant conseller de Comerç, el senyor Subirà, doncs, que aquest Pla pugui tenir aplicació pressupostària enguany. Molt ens temem que l'any que s'ha perdut amb la famosa moratòria suspesa i anul·lada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i també aquest any que s'ha perdut a l'hora d'aplicar..., perquè no hi haurà partida pressupostària per poder aplicar el Pla sectorial territorial, la situació de la implantació de les grans superfícies haurà produït la neteja, podríem dir, en aquest cas, del petit i tradicional comerç a Catalunya. Per tant, entenem que, una vegada aquest Pla territorial sectorial hagi passat per aquesta cambra, hagi pogut passar pel sedàs –de vegades, més..., amb menys èxit de l'esperat– de les esmenes de l'oposició, doncs, que pugui tenir la partida de crèdit, en aquest cas, disponible per poder-lo aplicar.

I en el cas 36 una altra necessitat: el turisme. Demanem, en aquest cas, un pla de racionalització del sector que sigui inclòs en aquests pressupostos. Què volem dir

amb un pla de racionalització del sector? Doncs, un tema molt clar: quan la setmana passada l'Associació d'Empresaris de la Costa Brava - Centre demanava que la Generalitat no els fes més la promoció turística, i el que demanaven era un pla i unes directrius clares... No hi ha hagut directrius clares en el sector turístic; en aquests moments hem vist com l'ocupació baixava any rere any tant a la Costa Brava, com a la Costa Daurada, al Garraf i al Maresme, i hem vist com també, no només l'ocupació, sinó que baixaven els ingressos. Només ha salvat la temporada turística, en aquest cas, el fort augment de Barcelona com a plaça turística. Per tant, és una situació difícil, una situació a la costa..., que cal un pla de racionalitat. I la racionalització vol dir reduir l'oferta; l'única capacitat per millorar la qualitat de l'oferta a la Costa Brava, i a la costa catalana en general, és reduir l'oferta i qualificar-la. És una experiència portada per l'Administració i les empreses privades a Mallorca; és el cas Calvià, conegut, que es va aconseguir comprar hotels, es va aconseguir comprar complexos per demuir-los, així de clar, perquè era l'única manera de qualificar l'oferta. I aquí no valen esquemes de mercat, com s'han aplicat constantment al Departament d'Indústria; no valen esquemes de mercat, perquè, si l'oferta és negativa, és dolenta, és de poca qualitat, el que fan els turistes és anar-se'n a un altre país. No canvien a l'hotel del costat, no busquen la restauració del costat, no busquen el complex turístic d'una altra comarca de Catalunya: senzillament, se'n van al Carib o se'n van, en definitiva, a zones com Turquia. Per tant, entenem que cal un pla de racionalitat que s'inclogui en aquests pressupostos.

I aquests serien els blocs, en definitiva, que hem esmerçat a Indústria, Comerç i Turisme, al Departament de Treball i al Departament d'Agricultura, fent una reflexió, abans, en el sentit de la necessitat que els sectors productius tinguin un suport en aquest pressupost. Entenem que no hi és; hi ha hagut aquesta falsa dicotomia que ha fet el Govern de la Generalitat de posar en un cantó cobertura social, ensenyament i sanitat, i en un altre cantó sectors productius, però entenem que, malgrat la retallada que s'imposa en aquests pressupostos, és una necessitat de potenciar des de l'agricultura a la indústria, però també, en aquest cas, el cas especial del turisme. I també en el sentit del Departament de Treball: entenem que cal dotar de més recursos tant la formació com l'autoformació. L'autoformació és ja solució a molts països d'Europa: només cal recordar l'experiència al nord d'Itàlia, que una part important —en aquest cas del Vèneto, per exemple— de la població activa ha tendit tant al règim d'autònoms com a les autoempreses, i pensem que aquí caldria més suport per part del Departament de Treball.

Aquestes són les propostes, aquestes són les esmenes, i jo, senyor president, li diria —no sé si ho he dit abans— que el senyor Ferrer ha de fer l'esmena número 35.

El vicepresident primer

No m'ho havia dit, però, com que queda de temps, doncs, amb molt de gust.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Té la paraula, doncs, per acabar d'esmerçar el seu temps, que correspon al seu Grup, el senyor Francesc Gironès..., ai!, Francesc Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. He pujat aquí a l'estrada per defensar l'esmena número 35. Què diu aquesta esmena? Doncs, senzillament, diu que en totes aquelles ajudes i totes aquelles subvencions que la Generalitat doni per mitjà d'aquest pressupost a empreses privades es posi com a requisit que per rebre aquests ajuts hagin de complir el que mana l'article 26 de la Llei del consumidor. Què diu l'article 26? L'article 26 reconeix els drets lingüístics als ciutadans catalans a la publicitat, a l'etiquetatge i també als prospectes de tots els articles, productes i serveis que se subministren.

Doncs bé, com vostès poden veure, senyor president, això no significa cap despesa: significa reconèixer els drets que tenen tots els ciutadans de Catalunya a tenir la informació comercial en llengua catalana i que la Generalitat té l'obligació de garantir-nos a nosaltres, com a ciutadans, que això sigui realitat. Per tant, no és cap despesa, no és un increment de pressupost xifrat, sinó simplement complir amb una obligació que té la Generalitat de no defraudar els ciutadans, els contribuents. Perquè no em dirà, senyor president, quina paradoxa no és això de donar diner públic, diner nostre, diner de tots els ciutadans a unes empreses privades, i aquestes empreses, per altra banda, no tenen el seny i no tenen la vergonya de complir amb el que diu l'article 26, que reconeix els drets lingüístics a tots els consumidors. És a dir que nosaltres paguem com a contribuents, i com a consumidors no se'ns reconeixen els nostres drets, i això és una falla del Govern de la Generalitat.

Ja va dir la Joventut Nacionalista de Catalunya l'any 1914 que els comerciants i els industrials no eren pas gent que estimessin Catalunya i que defensessin Catalunya. Jo diria que ara Convergència i Unió també és una força política que està acovardida davant dels industrials i dels comerciants i no s'atreveix a obligar a complir l'article 26, de rebre tota la informació en les etiquetes i en els prospectes en llengua catalana. Però és que no té prou valor per garantir aquests drets a les empreses privades industrials i comercials normals, sinó que tampoc en té prou per obligar totes aquelles empreses que reben diners directament de la Generalitat *gratis et amore*, si tenim la SEAT que rep 5.000 milions i els catàlegs de la SEAT només són en la llengua de l'imperi. I així podríem dir moltes empreses que han rebut diners directament de la Generalitat de Catalunya, que n'estan rebent i, en canvi, no se'ls obliga a garantir uns drets que ens reconeix la Constitució, que ens reconeixen els estatuts i que, per altra banda, la Generalitat de Catalunya té l'obligació de complir, de garantir-nos i d'assegurar-nos.

Per tant, jo dic que lamento moltíssim el que m'ha dit el portaveu, que Convergència i Unió no votarà a favor d'aquesta esmena; em dol moltíssim per la hipocresia que representa escampar a tot arreu que estimen molt la llengua catalana, que la llengua és el nervi de la nació, que «la plenitud de la nació només vindrà amb la normalització de la llengua» –com es va dir a Mataró, pel conseller de Cultura–, i que resulta que una esmena, simplement una esmena, que recorda el requisit de les empreses que reben diners de la Generalitat de Catalunya, que en reben *gratis et amore* per subvenció o per ajuda..., no compleixin amb el que diu l'article 26, que és un dret que tots els consumidors tenim a rebre l'etiquetatge, els prospectes i les informacions en llengua catalana. Em dol moltíssim si això, senyor president, passa; és a dir, una hipocresia política que en pocs llocs es pot veure: que per una banda van dient que, Catalunya, l'hem de treballar..., el president avui aquesta tarda també ho ha dit que «si som partits que no depenem de ningú», que «només depenem de nosaltres mateixos», i després jo em pregunto: si, la nostra sobirania en la llengua catalana la tenim absolutament tota, al cent per cent, i tot depèn de nosaltres... No és cert que es depengui de Madrid, sinó que depenem exclusivament de nosaltres. I aquí, simplement, les empreses que reben subvencions, simplement, com a via d'assaig, com a primera prova, ni en això no s'atreveixen a obligar-los que s'utilitzi la llengua catalana.

Senyor president, com a català em veig avergonyit si es vota en contra d'aquesta esmena, que no és un increment de partida, que no és un crèdit ampliable: simplement és recordar al Govern de la Generalitat que té l'obligació de fer complir els requisits que mana l'article 26 de la Llei del consumidor.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat, però quedà clar que l'expressió «senyor president» és una manera d'adreçar-se a la cambra (*Rialles*.) Bé, ara correspon intervenir al Grup Mixt. Per presentar les seves esmenes, té la paraula el senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president, des de l'escó mateix. El nostre Grup en aquest bloc número 4, sobre la política econòmica, ha presentat en concret quatre esmenes, i són esmenes que intenten apaivagar una mica en general les retallades que tots els departaments de què depèn aquesta economia productiva..., doncs, han sofert unes retallades prou importants.

La primera fa referència a una ampliació de l'article número 1 dels pressupostos, i en concret, doncs, fa referència a allò que s'anomena encara «el reequilibrament territorial». Nosaltres hem notat que, dintre de la Conselleria d'Indústria especialment, aquelles partides destinades a les comarques catalanes que pateixen més la recessió econòmica i la regressió demogràfica, doncs, pateixen –com he dit– una davallada, pel que fa a les dotacions pressupostàries, molt important; gairebé es pot xifrar en milers de milions, la davallada. Jo he

parlat amb el mateix conseller per veure a què es devia aquesta retallada tan gran, a part de la vocació general de tenir un pressupost auster. Ell confia en l'aportació de diners de la Unió Europea, però, sigui com sigui, el que estem debatent són els pressupostos de la Generalitat, i nosaltres entenem que poc s'ajuda el reequilibrament territorial si aquelles partides que són estratègicament més importants pel que fa a aquest apartat, doncs, veuen disminuïda i veuen minorada la seva dotació d'una forma absolutament espectacular.

Un altre apartat fa referència a allò que s'anomena «l'economia social»; d'altres diputats que m'han precedit en la paraula, jo diria que pràcticament tots, hi han fet referència. Aquest és un apartat pressupostari que també, dintre del Departament de Treball, sofreix una minoració important. Nosaltres entenem que és una forma de treball que a casa nostra s'hauria de promocionar, no només per la tradició que té, sobretot en el cas de les cooperatives, sinó també pel paper que cada vegada més van jugant les societats anònimes laborals, i que, per tant, des de la Conselleria de Treball, com de les altres conselleries, però especialment la de Treball, haurien de tenir el suport i, sobretot, l'ajuda econòmica que fins ara s'havia anat donant i que tant l'any passat com aquest any, com he dit, han sofert una minoració important.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Un altre apartat no fa referència explícitament a allò que s'anomena «l'economia productiva», però sí que té, al nostre entendre, una incidència, hauria de tenir una incidència especial en el món de la indústria. Catalunya ha sofert els darrers anys uns esdeveniments més aviat lamentables pel que fa a la seguretat industrial. Nosaltres entenem que quan es posa de manifest en la vida real, malauradament, que algunes indústries catalanes, especialment aquelles relacionades amb la química, sofreixen accidents, que fins i tot han comportat la pèrdua de vides humanes..., no entenem que, si això els últims anys, fins i tot estadísticament, ha anat en augment, precisament d'aquelles partides o aquella partida en concret que va destinada explícitament a millorar les condicions de treball i, sobretot, la seguretat industrial per evitar aquests fets, doncs, precisament es minori la seva dotació. Nosaltres entenem que és un contrasentit i que això s'hauria de rectificar. Nosaltres vam presentar esmenes en el període d'altres i baixes; no van tenir la sort de ser acollides, però nosaltres entenem que les necessitats hi són; que, com he dit, els mateixos fets luctuosos demostren que a casa nostra encara cal treballar i esforçar-nos més, i que, per tant, necessiten les empreses l'ajuda de l'Administració per tal de millorar les condicions de treball.

I per últim, una altra esmena, que l'hem volgut col·locar aquí expressament, que probablement algú entendria que millor que s'hagués col·locat en un altre apartat, que és la que fa referència a la morositat de la Generalitat. Nosaltres entenem que aquest és un problema que, tant per les seves dimensions econòmiques com per la seva freqüència i reiteració, ha arribat a convertir-se en un problema greu. És precisament perquè és un problema greu que té efectes negatius –i així s'ha de

dir—, precisament, per a l'economia catalana, i en concret i especialment per als proveïdors de la Generalitat. Nosaltres, jo he sentit algunes paraules que s'han dit al dematí referides a la Llei de contractes; jo, concretament, i el nostre Grup diferim d'allò que s'ha dit, que no necessàriament en aquest apartat la Llei, la nova Llei de contractes de l'Estat, ha d'obligar jurídicament i legalment a modificar alguns dels aspectes d'execució pressupostària de la Generalitat. Nosaltres entenem que sí; és a dir, aquell termini que es marca pel que fa al pagament de les obligacions reconegudes a les administracions, també, al nostre entendre, obliga la Generalitat. Per tant, si s'ha de complir amb la Llei, en concret la Llei de contractes de les administracions públiques, entenem que la Generalitat té ja no només una obligació moral, sinó una obligació jurídica de reduir els terminis de pagament, tant sigui a proveïdors com a d'altres administracions. Tots els grups parlamentaris hem rebut aquests últims dies cartes de diversos ajuntaments de Catalunya i de molt diversos colors polítics en les quals precisament se'ns demana que es demani la reducció del període de liquidació de les obligacions de la Generalitat respecte als ajuntaments. Nosaltres entenem —no només perquè hi obliga la Llei a què he fet referència repetides vegades, sinó, entenem, perquè és una obligació— que aquest període i aquest temps de pagament s'han de reduir de forma dràstica.

Nosaltres som coneixedors —perquè em sembla que, si no ho diguéssim, no faria justícia a la realitat de les coses— que el finançament de la Generalitat, el mal finançament de la Generalitat obliga..., o té una de les conseqüències més greus, precisament, en els problemes de tresoreria o en les tensions de tresoreria que habitualment viu la Generalitat. Nosaltres esperem i desitgem que amb el nou finançament que entra precisament en vigor en aquest nou exercici pressupostari, i probablement amb algun canvi d'actitud, diguem, de tipus burocràtic per part de la Generalitat, facilitarà d'una forma important la reducció d'aquests terminis, tant als proveïdors, els quals en moltes ocasions han de finançar precisament les seves pròpies obres o les obres que executen, com a la resta d'administracions, que prou faltades estan de finançament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Defensaré només les esmenes 8, 11 i 45 d'aquest bloc, i la resta, la farà el meu company, el diputat senyor Joaquim Novella. I faré aquestes tres esmenes, tot i que per part d'alguns altres grups ja s'ha fet la defensa de les conjuntes —concretament, la 8 i la 11—, perquè entenem que, després de la visita, en certs aspectes conflictiva, d'una representació de pagesos d'arreu de Catalunya ahir, però no tant de la part externa, sinó de la interna, que va ser la rebuda dels

portaveus de tots els grups a la Comissió d'Agricultura de membres de la comissió permanent d'Unió de Pagesos —sindicat..., el major representant de la pagesia de forma àmplia—, creiem que van fer manifestacions de la preocupació, bàsicament, per la retallada pressupostària i, sobretot, pel que afecta a mesures que són eixos fonamentals del que hauria de ser la política agrària en defensa del que és l'estructura de les explotacions familiars agràries de Catalunya. I incidien bàsicament en tres temes: modernització, incorporació de joves i reestructuració de cooperatives.

La 8 i la 11 parlen de dos d'aquests aspectes —la modernització i la reestructuració de cooperatives—, perquè entenem que el que fa falta és poder fer front a tots els ajuts complementaris, a les línies comunitàries de modernització de les estructures agràries, i no tan sols als que deriven de les dotacions pressupostàries, actualment, en el Projecte que estem debatent. Si s'accepta —i crec que s'ha d'acceptar— que hi han més de 3.000 milions de pessetes de sol·licituds per part del sector agrari i que, d'aquests, un 25% és el que ha d'aportar el Govern de la Generalitat, i la resta, des de l'Estat l'altre 25%, i el 50% de la Unió Europea, és a dir, més de 1.500 milions, el que està clar que amb una dotació de 200 no podem cobrir aquestes expectatives. No sols això, sinó que tampoc no podem generar noves expectatives dient a més pagesos que es vulguin acollir a aquestes mesures. Si enguany no podem cobrir una petita part d'aquestes demandes, malament per a poder dir que es vagi fent la cua més gran. I això comporta que hi hagi pagesos que volen fer determinades inversions que o bé es queden aturades, o bé recorren a fer crèdits pont, ponts que, quan se van allargant, al final es transformen en aqüeductes.

Òbviament, el mateix passa en el tema de la reestructuració de cooperatives agràries. Hem acordat formalment la seua pròrroga per part d'aquest Govern, per part d'aquest Parlament, però en canvi la dotació pressupostària és insuficient no sols per pagar els compromisos existents, tot i que podem dir que alguns no es portaran a terme, però, evidentment, perquè algunes noves cooperatives puguin acollir-se a aquesta pròrroga. Si prorroguem però no donem noves perspectives al sector cooperatiu, difícilment podem contribuir a la modernització i a la reestructuració que tant necessita el camp, sobretot parlant de la defensa de la petita i mitjana empresa agrària.

Tot això causa, com és obvi, un profund malestar en el sector —la paralització, el retard, la falta de comunicacions favorables a les sol·licituds—, i per això comporta en alguns moments manifestacions, no defensables des d'aquí, però que òbviament donen una prova de l'estat aquest, de descontent del sector.

En l'última esmena que presentem, també són importants, des del nostre punt de vista, tant el fet que es consideri legalment, és a dir, aprovat dins del Parlament, que el fons provinent del FEOGA sigui una partida ampliable —no ho és segons el Projecte de Llei— i, òbviament, un altre, que l'hem discutit diversament, però que penso que és important tornar-hi a insistir, que és l'aplicació dels programes de mesures agroambientals.

Se'n ha dit que no es poden generar expectatives; fins i tot se'n ha arribat a dir que no és interessant per als pagesos, pagesos que volen aplicar aspectes d'agricultura ecològica, o mesures a les zones d'especial protecció per a les aus, o mesures a les zones humides, que formen part del conveni Ramsar, i llavors el que és una paradoxa és que hi ha altres comunitats autònomes, altres territoris de l'Estat, que sí que les apliquen i sí que tenen bons resultats; sense anar més lluny, i per similitud, entre el delta de l'Ebre i el que és l'albufera de València. Avui es pot plantejar o es pot dir que a l'albufera de València hi ha aproximadament vuit mil hectàrees que s'han aollit a l'aplicació de mesures agroambientals. Què tenen els pagesos del delta que els faci diferents dels pagesos de l'albufera? Per què a l'albufera sí que es veu interessant, al cap de dos anys d'aplicació, la sollicitud d'aquestes mesures, i en canvi aquí es considera per part del Govern que els pagesos del delta no mereixen l'atenció i l'aplicació d'aquestes mesures, no els és interessant? Crec que això cada vegada ho està entenent més la pagesia d'allà baix, i pot provocar en un curt termini de temps un cert enrenou si no es corregeix, i encara estem a temps de corregir-ho.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra... (*Veus de fons.*) Perdó, el diputat senyor Novella, perdó.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, anunciar que retirem les esmenes 44 i 46, i en segon lloc, anunciar també que defensaré totes les esmenes del nostre Grup que resten en aquest apartat.

Abans, però, permetin-me dues qüestions. En primer lloc, agrair la presència del conseller de Treball en aquestes esmenes que he fet al seu Departament; és habitual per part del conseller de Treball, i seria bo que s'estengués l'exemple entre altres consellers de la Generalitat. I en segon lloc, voldria referir-me, i permetin-m'ho vostès, a alguna referència que s'ha fet a l'excés de nombre d'esmenes i a les presses que hi ha hagut en la discussió i en els errors. Senyors de la majoria, permetin-me que cordialment els digui una qüestió: si el pressupost hagués entrat quan la Llei de finances ho marca, que és el 10 d'octubre, alguns d'aquests errors o alguna d'aquestes presses no s'haurien donat. És d'esperar que la majoria, l'any que ve, els presenti quan, segons la Llei, està establert. (*Veus de fons.*) En aquest cas, sí, té vostè raó: el Govern, que té, diguem, el recolzament del Grup majoritari.

Bé, un cop fet això, passaré a parlar en primer lloc del tema del treball. Mirin, tenim un bloc d'esmenes que fan referència a les cooperatives de treball associat i a les societats anònimes laborals. Aquest és un tema important; hi treballa molta gent a Catalunya, i entenem nosaltres que la dotació pressupostària que es fa aquí no és equivalent a la que es dona a d'altres comunitats autònomes, és a dir, no arribem al nivell que es dona a

altres comunitats autònomes amb menys gent que treballa en aquest sector. És en aquest sentit que nosaltres hem presentat les esmenes 9 i 16, dient: mirin, facin un diàleg estable, institucionalitzin un diàleg amb el sector; això seria profitós. I una segona és demanar uns 400 milions per a la formació dels cooperativistes i dels treballadors de les SAL. Ens sembla que és important, i en aquest sentit aquest sector ha de tindre un recolzament. Ens agradaria que ens contestessin que sí; ens temem ja la resposta.

El segon tema. Nosaltres estem preocupats, tota l'oposició –ja ho hem dit aquí moltes vegades, m'imagino també que els preocupa a vostès– pel tema de l'atur a Catalunya –el 19%–, i especialment de l'atur jove –36%–, amb una pobresa important –ja els ho hem dit a vostès–, el 13%, i de la pobresa severa a l'àrea metropolitana de Barcelona, l'edat mitjana, vint-i-set anys. Això implica que, al nostre entendre, hem de donar un salt qualitatiu en tot el tema dels programes d'ocupació a Catalunya. Hi ha una proposta, feta per les centrals sindicals, de destinar 30.000 milions l'any 97, i més en anys successius, a un pla d'ocupació. Pensem que seria d'interès que la Conselleria, en aquest cas el Grup de la majoria, recollís aquesta invitació i es dotés, amb aquests 30.000 milions de pessetes, d'un pla d'ocupació per a Catalunya, a discutir amb sindicats, organitzacions empresarials, municipis, etcètera. Ens ha semblat que és important, i en aquest sentit fem l'esmena número 12. Amb una idea similar hi ha la 13, que és declarar crèdit ampliable un crèdit per cobrir aquestes despeses. Així mateix, pensem que les corporacions locals haurien de tindre una participació en la formació ocupacional, i diem que un 30% d'aquestes despeses es vehiculin a través d'acords de formació amb les corporacions locals.

D'altra banda, marquem uns col·lectius, que ens sembla que són importants i prioritaris, amb un percentatge: el 75%. Abans, el diputat Rañé ja ha explicat el perquè d'aquest percentatge: assegurar que la formació ocupacional arribi als aturats. Quins? Persones en atur de llarga durada –els economistes saben que quan més temps roman una persona en l'atur, menys probabilitat té de trobar..., aquest és un tema important–; persones majors de quaranta-cinc anys; dones que es volen reinserir al mercat laboral; joves amb dificultats escolars; disminuïts, amb discapacitats, i persones amb risc de marginació. Marquem unes prioritats, que s'hi pot estar d'acord o no, però que, dintre del que són les anàlisis dels estudiosos del treball, són acceptades com a prioritats necessàries.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Aquestes serien, en principi, les esmenes que tenim presentades a aquest bloc, a més d'una altra: demanem que els crèdits de què es disposa per a afectats per crisis industrials, treballadors afectats per crisis industrials, es declarin ampliables, en el sentit que augmentin al mateix nivell que augmenten els treballadors afectats. Si hi ha un augment dels treballadors afectats per crisis industrials, hauríem d'augmentar els fons destinats a aquests processos de reincorporació dels treba-

lladors afectats per crisis industrials. En definitiva, el missatge que hi ha darrere les esmenes és clar, perquè tota esmena té un missatge polític: hem de donar un salt qualitatiu en el tema dels plans d'ocupació a Catalunya, tenint en compte que tenim un atur important i, sobretot, un atur de llarga durada i atur juvenil.

El segon bloc que jo voldria comentar és el que fa referència a la indústria, al comerç i al turisme. Sobre aquests temes tenim dues esmenes: la 10 i la 48. El Grup de la majoria ens deia: «Escoltin, que fan moltes esmenes.» L'oposició treballem, i això és bo: vol dir que el Parlament té salut, i això és bo. I també que vostès s'hagin d'esforçar a contestar-nos és bo, és un exercici democràtic, que penso que també tots hi estem d'acord. Doncs bé, miri, en aquest tema hem estalviat, els he de dir que hem estalviat: jo he fet només una esmena per resumir-ne cinc –potser se'm veurà una mica la professió. I amb aquesta esmena, la número 48, he volgut fer incidència en els departaments..., en temes d'indústria, temes energètics, temes de comerç i temes de turisme. I podria haver-ne fet més, però de vegades, també des de l'oposició, ens agradaria que vostès recollissin més el diàleg i intentessin també arribar a més acords amb nosaltres. Moltes vegades ho hem dit, i poques vegades vostès ho concreten. I és més –aprofitaré que puc fer-ho des de la tribuna i que potser és la darrera oportunitat en aquests pressupostos–, amb sorpresa per part nostra, de vegades vostès no accepten esmenes nostres i han sigut presentades esmenes, si no iguals, a vegades similars, del seu Grup. Jo entenc que és bo, també és un exercici democràtic, que la majoria accepti esmenes dels grups de l'oposició. Els convidaríem a estudiar-ho amb deteniment i a veure realment aquelles que creuen vostès que poden acceptar.

Mirin, sobre el tema del reequilibrament territorial, el que podem veure és que a Catalunya, des del 90 ençà, no hem millorat en reequilibrament territorial; ja ho vàrem dir: no hem millorat. D'altra banda, si agafo les cinc comarques que tenen menys renda de Catalunya, que són..., que tenen un 13% de població, quin percentatge de les inversions generals de la Generalitat reben? El 9. O sigui, les comarques més pobres reben menys inversió industrial del que representa la seva població. És a dir, no hi ha una millora en el reequilibrament industrial, tampoc, per les qüestions que fem. En definitiva, si miréssim aquestes comarques que han crescut menys del 0,5%, comarques que estan en crisi industrial són o de la Catalunya interior agrícola –han crescut menys del 0,5% entre el 90 i el 95, torno a insistir–, les inversions que reben aquestes comarques aquest any baixen un 5% –baixen un 5%. Llavors, això ens preocupa a nosaltres. Com farem el reequilibrament territorial? Sé que estic en el Departament d'Indústria, i penso que el Departament d'Indústria pot colaborar en això. Doncs, mirin vostès: el que gasta la Direcció General d'Indústria en temes de reequilibrament industrial i l'entitat EPLICSA, sumat, aquest any gasten un 3% menys que l'any passat. Per això, com que veiem que en el tema d'indústria no hi ha unes xifres que ens permetin veure un reequilibrament, fem aquesta esmena, i diem: mirin, per què no posen en vigor una ordre que és de vostès, del 31 de maig del 94... Bé, la data potser la tingui... És del 94? (Pausa.) Molt bé. Doncs, per què

no posen vostès en funcionament aquesta Ordre del 31 del 94 i donen subvencions fins a un 30% per a aquelles que inverteixin en comarques de reequilibrament industrial en tema territorial? Aquesta és una primera demanda. I en la segona el que diem és que es declari un crèdit ampliable les subvencions per a comarques en regressió. No vull donar noms de comarques, no vull ara entrar en comarques, en noms; podria fer-ho, saben vostès que n'hi ha algunes que realment estan en situació greu de fa temps –de fa temps. No dic tampoc que l'origen estigui aquí, a aquest Parlament, lògicament, però sí que aquest Parlament pot fer coses, i és en aquest sentit que nosaltres presentem aquesta esmena.

Hi ha un altre tema que és l'estalvi energètic. Ja ho vàrem dir: 5% d'energies renovables; l'objectiu és el 12%. En canvi, el pressupost de la Direcció General d'Energia, d'Eficiència Energètica i de l'Icaen cau un 17%, sumat. No quadren. He parlat amb el conseller, i ens diu: «No, escolti, miri, a vegades, amb menys diners, es pot fer més.» Bé, aquí estem parlant de diners, i he de parlar de diners. Les partides pressupostàries, doncs, són aquestes i, per tant, creiem que s'ha de dotar més tot el tema d'estalvi energètic, d'energies renovables –en aquest cas, jo ho situava en l'estalvi energètic i les energies renovables.

Tema del comerç. Aquí tenim un gran repte. Saben vostès: s'implantarà una llei, o vindrà aviat, s'ha anunciat ja un projecte de llei sobre les grans superfícies. Bé, fer un projecte de llei sobre grans superfícies sense contemplar reestructuració del petit comerç és un problema seriós. Jo alguna vegada els he indicat que sembla que vostès poden tindre molta incidència política en aquest sector; doncs bé, el que aquí demanem és que siguin crèdits ampliables uns crèdits que van a formació en matèria de comerç, és a dir, que augmentin les partides en aquestes qüestions. Si mirem el que es gasta el Departament en la reforma del petit comerç, s'ha reduït darrerament –s'ha reduït darrerament. Em diran potser vostès que amb el nou projecte de llei sembla que hi hauran unes taxes que es cobraran a les grans superfícies i amb això finançarem. Perfecte, ens n'alegrarem si és així, ens n'alegrarem; ja m'avanço potser al que em diran. Però aquestes partides serien importants: formació en el petit comerç.

Finalment, hi han dos temes importants. Turisme. Al turisme, les transferències corrents i de capital que es fan també es redueixen aquest any: un 13%. I entenc que hi han dos aspectes molt importants en el turisme, que són que els ajuntaments de la zona puguin informar els turistes i que es cuidi, hi hagi cura de l'entorn turístic. Bé, hem posat aquestes dues partides com a emblemàtiques –podrien haver-n'hi més–, i també demanem que aquests crèdits siguin ampliables; que entenc que els crèdits ampliables no vol dir que s'ampliïn, i si ho entenc malament, vostès m'ho diran, perquè a vegades les crítiques..., sembla que dir que un crèdit sigui ampliable impliqui que s'ha d'ampliar. L'ampliació del crèdit, en principi, l'ha d'aprovar la cambra a proposició; en definitiva, no vol dir que s'ampliï: es pot ampliar.

I per últim, el tema de seguretat industrial. Bé, vostès saben que hem d'aplicar tot uns programes de segure-

tat en el treball —aquí estem parlant ara d'Indústria—; aquests programes s'han d'implementar, i les partides que van també a seguretat industrial en aquest país són ridícules; si volen, els les dic: són menys de 60 milions de pessetes. Doncs, clar, seguretat industrial de Catalunya, amb menys de 60 milions de pessetes..., bé, la reflexió és claríssima, senyores diputades i senyors diputats.

En fi, he intentat donar raons per convèncer el ponent de la majoria, i espero haver-lo convençut en algunes qüestions. I ho reitero: senyors diputats de la majoria, convencin el Govern que el pressupost entri quan ha d'entrar: abans del 10 d'octubre de cada any.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara fer un torn en contra al Grup de Convergència i Unió. Té la paraula el diputat il·lustre senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats —començant pel final—, el senyor Novella sí que m'ha convençut en una cosa, que ja ho ha explicat vostè en començar; he pensat: «Això ho has de dir.» Jo em sumaria a la petició que fa el senyor Novella, adreçant-me als membres presents a la cambra, en aquest moment, del Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè vostès ja han sentit... Se'ns ha explicat que els grups de l'oposició han presentat tantes esmenes perquè s'havia entrat excessivament tard el pressupost de la Generalitat. Això vol dir, senyor Novella, girant l'argument al revés, vol dir que jo pregaria als membres del Govern que l'any que ve, si és possible, entrin el pressupost abans de termini, perquè així no hi haurà cap esmena dels grups de l'oposició.

Bé, anant a qüestions una mica més serioses, entrem..., de fet, ha estat tot una mica dels diversos grups, però entrem ara, en els grups subsegüents —me'ls estava repassant durant el debat—, en tota una colla de grups de tipus sectorial que ja veuran que, fonamentalment —almenys, potser, no sentint el que es diu, sinó veient on van aquestes peticions—, que, fonamentalment —política econòmica—, insisteixo, diria que tota la resta de blocs temàtics distribueixen d'una forma aclaparadora les esmenes en dos punts: a crèdits ampliables i a disposicions addicionals; del que és pròpiament articulat pressupostari, ja ni se'n parla, o hi ha molt poques esmenes, com veurem. I a les dues qüestions ja m'he referit bastant aquest matí, però voldria tornar-me a referir al tema dels crèdits ampliables, davant de l'explicació que ha fet el senyor Sanz, quan ha dit —defensant l'esmena número 7, si no recordo malament, que parlava de pesca— que: «Jo ja ho sé, sortirà el representant de la majoria i ens donarà unes explicacions reglamentistes...» Bé, sí, qui els parla, entre les seves característiques, o els seus defectes si vol, és el de ser reglamentista; però aquí —aquí, senyor Sanz— no hi juga per res el reglament. Els crèdits ampliables són una cosa molt seriosa i molt important i molt real; no té res

a veure amb reglaments o normatives secundàries. Evocant el que deia un diputat que havia estat d'aquesta cambra, el senyor Hortalà, que deia que volia fer intervencions didàctiques i fins i tot pedagògiques, és clar, jo voldria tornar a repassar o repetir el que hem explicat al matí, perquè sembla que alguns diputats o podria ser que alguns diputats o diputades no acabessin de copsar exactament què és el crèdit ampliable.

«Crèdit ampliable» vol dir que hi ha una xifra, hi ha una quantitat a la partida i que aleshores hi ha dos motius que fan que aquesta partida, aquest límit, aquesta quantitat pugui ser superada. D'una banda, quan aquesta partida va lligada amb uns ingressos que poden augmentar en el futur, i aleshores hi ha un paral·lisme i, per tant, és lògic que aquella partida sigui ampliable. Per exemple, doncs, el cas que jo sempre citava del tema de les fotocòpies: si es cobren uns diners per fer unes fotocòpies en un centre oficial, lògicament, la partida ha de ser ampliable, perquè, com que hi haurà uns ingressos per la venda de fotocòpies addicionals, també hi pot haver uns ingressos i unes despeses corresponents, perquè, si no, o cobrarien fotocòpies que no es farien o es farien fotocòpies que no cobrarien. Aquest és el grup més tècnicament clar. I aleshores hi ha un segon grup, que és aquell que per causes objectives és impossible saber el volum que adquirirà aquella despesa —i això ho comentàvem al matí. Ara, això vol dir, evidentment, dèficit, i això és el que tots hem d'evitar, i aquesta és la preocupació principal del Govern, i per això —i per això— cal ser molt estricte amb l'acceptació de crèdits ampliables.

Per tant, el que vostè proposa en aquesta esmena 7 no té una contrapartida de majors ingressos; vol dir que en el suposat cas... —estic d'acord amb el senyor Novella que no necessàriament vol dir que se superi, però que si es demana és perquè es pugui superar—, aleshores, això genera dèficit, més... —i veig que el senyor Rañé no acaba d'estar-hi conforme. La intervenció del senyor Rañé em recorda que precisament, en algun altre cas també, però que en aquest grup no sols es fa una filigrana addicional que encara desvirtua el que és fonamentalment o conceptualment el crèdit ampliable, que és que no sols es diu que sigui ampliable, sinó que es diu que sigui ampliable amb 20.000 milions, 30.000 milions —perquè això són xifres que surten. És clar, això, aleshores, evidentment, no és una ampliabilitat: és purament una partida de l'estat de despeses que s'hauria d'haver fet —i en alguns casos s'ha fet— una esmena d'increment, que allà se'ls obligava, òbviament, a buscar una baixa. Aquí, per aquest reglamentisme —que en aquest cas és de vostès, no meu—, els permet discutir qualsevol tema dient que sigui ampliable.

Volia deixar clar això, no perquè està en aquesta línia hortaliana de l'explicació didàctica, sinó per deixar-ho clar d'una vegada per totes aquestes..., perquè, és clar, en aquest punt, en aquest bloc, hi ha vint crèdits ampliables; hi ha —si no ho recordo malament— divuit partides de disposicions addicionals. És clar, el senyor Novella deia: «Espero que els convenceré.» Oh, no, saben que no em poden convèncer, perquè en un tema com el grup primer hi havia uns textos legals que podíem transaccionar —i en algun cas ho hem fet—, que podíem

acceptar, i aquí, evidentment, tot va a dèficit o són qüestions que no tenen relació directa amb el pressupost. Però bé, feta aquesta explicació, que crec que s'havia de fer davant de la intervenció del senyor Mas, doncs, passem, com sempre he fet al llarg d'aquest dia, a repassar les esmenes en funció del text del Projecte de llei de pressupostos.

Article 1, addicionals –és una tècnica que ja hem comentat–, en aquest cas n'hi han tres: la 18, la 19 i la 39. Totes són grans declaracions de principis, que hi podem estar perfectament d'acord, però, com he dit abans, insisteixo, no tenen una eficàcia pressupostària. El fet que féssim cas de l'esmena 18 i diguéssim: «Cal prioritzar l'endegament de plans d'ocupació...», d'acord; però això no permetria que cap interventor de la Generalitat acceptés que una partida fos d'un tipus diferent del que és, perquè ja és una prioritat. El mateix passa amb la 19, també d'Esquerra Republicana, sobre la renda mínima d'inserció. De fet, és una mica estrany, al meu entendre, que aquesta qüestió, típicament social, aparegui dintre de política econòmica, però bé, per no estendre'm més –perquè altres grups la tenen en alguna altra agrupació, i alguna cosa més podem dir–, només els remetria, senyors d'Esquerra Republicana, a la resposta que ha fet el president de la Generalitat al nostre diputat, el company Hinojosa, quan li ha explicat quina és la situació d'aquest moment de la negociació o del preacord, ja, a què s'ha arribat en aquest tema. El mateix dir de la 39, del Grup Mixt, que demana foment d'inversions a les comarques en recessió.

Anem, doncs, a aquest conjunt de vint esmenes a l'article 6, crèdits ampliables. La 7, l'he comentada. L'11 és la qüestió de les cooperatives agràries. Hi ha una moció del Parlament; nosaltres no sols hi estem d'acord, sinó que vam fer iniciatives en aquest sentit. Ara, evidentment, saben vostès que aquesta qüestió té un procediment plurianual, que s'aplica amb uns criteris de prioritat temporal, d'urgència de finançament, de l'impacte sobre els municipis, les comarques, els col·lectius, i per tant, ja té les partides dotades pel que s'ha de fer enguany, i no veiem la necessitat que sigui ampliable. (*Remor de veus.*)

Esmena 12, «Foment d'ocupació»...

El vicepresident primer

Si us plau, es prega atenció. Gràcies.

El Sr. Escudé i Pladellourens

Gràcies, senyor president. Aquesta petició de pactes territorials d'ocupació..., estan condicionats per les normatives comunitàries, que diuen que només es poden fer per via experimental en zones molt limitades, molt localitzades i de molt poca extensió, i que els recursos s'haurien d'instrumentar a través de l'objectiu 2. I aquesta és la primera vegada, que jo recordi, que parlem de legislació comunitària. Ens hauríem de començar a acostumar a saber que, més enllà del que diguem en el nostre Parlament, en uns camps concrets hi ha unes directives, hi ha unes iniciatives, hi ha uns acords comunitaris que ens barren el pas a coses que podríem fer.

Bé, hi ha un altre cas –que després veurem–: quan el senyor Novella parlava de restablir aquesta Ordre de maig del 94 –que ell tenia raó, és 94 i no 95, com d'entrada deia jo–, és el mateix tema. Sap per què no es pot restablir? Perquè és contrària a la legislació comunitària: el 30% és innassolible. Fins i tot si hi poguéssim estar d'acord, per ajudar aquestes zones ens trobaríem, diguem-ne, amb paraules casolanes, amb un cop de pal de la Comissió de Brusselles, perquè no podríem fer-ho. (*El Sr. Novella i Izquierdo fa un gest.*) Bé, els gestos, senyor Novella, no es reflecteixen en el *Diari de Sessions*, i gràcies a Déu no arribaran a Brusselles...

Bé, el tema dels 30.000 milions, que ja comentava, del senyor Rañé i de l'esmena 13, que va lligada amb la 24... Aleshores, ha sortit el tema de la supressió del Servei Català d'Ocupació, millor dit, la supressió del caràcter ampliable. Nosaltres entenem que, en tractar-se d'un servei universal, general, que fa pocs mesos encara –malgrat el que s'ha dit– que funciona, és imprevisible –és un dels casos típics de crèdit ampliable– el nombre d'usuaris que té, i per això, cautelament, es manté –i estem d'acord que es mantingui– el caràcter de partida ampliable.

L'esmena 20, tema de les cooperatives agràries, l'acabo de comentar. Aquí, a més a més, es parla de les avellanques, i aquí tornarem a entrar un altre cop en una hipotètica col·lisió amb la normativa comunitària, perquè saben vostès que tota la qüestió econòmica de subvencions al sector de les avellanques s'insereix en un quadre aprovat per les autoritats comunitàries i, per tant, des de la Generalitat de Catalunya no es pot, unilateralment, alterar aquesta situació.

Esmena 21, tema d'incendis. Com saben, hi ha un programa plurianual, amb un pla propi; per tant, no creiem convenient fer crèdit ampliable.

Assegurances agràries; d'això, el senyor Puigcercós n'ha parlat bastant. El Departament m'informa del mateix que ja em va informar, si no recordo malament, de cara al pressupost de l'any en curs, que vam aprovar fa pocs mesos. D'una banda, el nombre de pòlisses d'assegurances agràries s'ha estabilitzat; per tant no hi ha peticions addicionals. Val la pena recordar que, grosso modo, el pagès paga només el 50% del cost, però aquí, de moment encara no, però ens temem que a curt termini toparem també amb les directives comunitàries, que són contràries a aquest tipus d'ajuda al camp. Per tant, no veiem el perquè s'hagi de declarar ampliable.

L'esmena 25, i lligada amb la 47, treballadors quant a reestructuració. Aquesta partida és finalista i va lligada amb ingressos de l'Estat; per tant, serà ampliable en tant que arribin aquests ingressos de l'Estat, no per les quantitats que vostès demanen. El mateix passa amb el tema de la 26, l'aprenentatge. El Forcem –que se n'ha parlat– és qui té la legislació bàsica de caràcter estatal; la Generalitat té un conveni de gestió, però qui posa els diners és el Forcem. Per tant, no podem anar a les xifres que vostès demanen. Coses similars passen amb els plans d'ocupació per als de més de quaranta-cinc anys, els plans d'ocupació per als de menys de vint-i-cinc

anys... En aquest cas, va vinculat amb el Fons social europeu; ja és ampliable, i anem a remolc d'això.

Abandonant ja els crèdits ampliables, ens trobem l'article 17, que és sobre manaments de pagaments a justificar. Això es vol suprimir; es vol posar un article 17 bis, i el que es demana ja està regulat a la Llei de finances públiques.

Disposicions addicionals; el tema de la 15, de la 29, de la 30 i de la 43. La 15 i la 29 demanen ampliar del 50 al 75% els programes de formació ocupacional, que són cofinançats amb el Fons social europeu. Hem d'anar lligats, coordinats amb el Fons social europeu. Per altra banda, en algunes d'aquestes partides no sempre el Departament té competències sobre la distribució; per tant, no ens podem comprometre a fer uns determinats percentatges de distribució.

La 30 i la 43: una parla de destinar un 15% a autoocupació; l'altra parla que un 30%, com a mínim, es faci forçosament a través dels ajuntaments. També és el mateix: no és prudent, de forma anticipada, fixar aquests límits concrets. *(Persisteix la remor de veus.)*

Abans d'entrar, per acabar, a les disposicions addicionals...

El vicepresident primer

Si us plau, un xic d'atenció. Gràcies.

El Sr. Escudé i Pladellourens

Moltes gràcies, senyor president. La disposició addicional dinovena, sobre la formació ocupacional de cooperatives. De bell antuvi, he agraït la retirada de l'esmena 44, d'Iniciativa per Catalunya, i he pensat: «Bé, potser els has convençut d'alguna cosa.» I no, és clar, llavors m'he adonat que és que han quedat molt curts com a grup parlamentari, perquè, dels 80 milions que, si no recordo malament, hi ha a aquesta partida –i que no és possible, en la situació actual, d'austeritat, que hem explicat, augmentar–, el Grup d'Iniciativa en demanava 120, i aleshores suposo que s'ha adonat que de forma conjunta amb els altres grups en demanava 400, i per raó de congruència ha retirat els 120. En canvi, Esquerra Republicana, afortunadament, ha mantingut els 130 que tenia, però, en tot cas, ni 130 ni 400: els 80 que hi ha, i ho lamentem.

Com deia, per acabar, tenim les noves disposicions addicionals, que n'hi han divuit, i que moltes d'elles, com hem anat veient, són qüestions que escapen bàsicament als aspectes estrictament pressupostaris. Són qüestions interessants, importants, que donen peu a comentar actuacions polítiques, però que entenem –com ja hem explicat– que no cal que tinguin un reflex en el pressupost.

Per al «Programa de suport turisme rural» –esmena 1–, hi ha unes partides –la 761.01/6..., bé, un conjunt de partides– que ja permeten fer aquest Programa de suport al turisme rural. L'esmena número 2, l'arqueologia industrial. Home, existeix per llei –la Llei 17/90– un organisme que té aquesta tasca al Museu de la Ciència i la Tècnica –i que, precisament, radica a Terrassa. L'esme-

na número 3, «Compra i rehabilitació de sostre industrial de comarques amb recessió». L'Incasol –ho saben vostès– té una política d'adequació o de construcció de polígons, i hi ha molts polígons disponibles arreu de Catalunya. Aleshores, ens sembla que no és viable obligar l'Incasol a comprar i rehabilitar sòl industrial o sostre industrial que ja existeixi en aquest moment. «Viver d'empreses», la 4. L'austeritat no permet fer-ho. Posar en vigor l'Ordre de 31 de maig del 94, que surt a dues o tres disposicions addicionals, ja he explicat per què no es pot fer.

I podríem anar repassant les altres; totes, més o menys, són per aquest ordre. La número 9, que també apareix a l'apartat 9, és sobre el tema que es demana..., és un cas típic de qüestió molt interessant, però que no té res a veure amb el pressupost: es demana que s'institucionalitzi un marc de diàleg estable amb les cooperatives de treball associat i societats anònimes laborals. Bé, això no és tema pressupostari, però existeix, com saben vostès, un organisme, el CORESC, que és el Consell d'Organitzacions Representatives d'Economia Social de Catalunya, que ja fa aquesta funció i que té diàleg amb el Departament. Per tant, no tenim per què crear-lo.

Bé, en definitiva, m'estic allargant més del que comptava. Només voldria comentar alguna..., sobretot una del senyor Ferrer i Gironès, que ha defensat un tema molt interessant. És un tema que hi estem plenament d'acord: que cal complir la normativa sobre etiquetatge en català; les lleis del nostre Parlament s'han de complir. Ara, no s'han de complir a través del pressupost. Jo diria que el senyor Ferrer i Gironès s'ha fet ell mateix la resposta, perquè ha dit: «Escolti, això no costarà un duro; això no té res a veure amb el pressupost.» Ja, ja, és que és això: no té res a veure amb el pressupost; estem d'acord. Per tant, no és un tema per incloure en el pressupost. Fins i tot, jo voldria recordar que hi ha jurisprudència del Tribunal Constitucional que nega la possibilitat que per via de pressupost es regulin temes que no tinguin una vinculació directa amb el pressupost. Jo recordaré que fa algun exercici el Govern de la Generalitat va ser persuadit –perquè era clar– perquè la creació d'un determinat organisme relacionat amb els mitjans audiovisuals es retirés del pressupost per evitar el caràcter inconstitucional d'aquella Llei. En tot cas, jo no he sentit –com suposo que no han sentit ni cap senyora ni cap senyor diputat– les expressions, podríem dir, ofensives que ha adreçat el senyor Ferrer i Gironès, perquè –l'hem d'excusar per la seva vehemència, i almenys en el meu cas l'excuso perfectament– em sembla que hem de reconèixer el paper que ha fet en tot moment a Catalunya, i sobretot fora de Catalunya, en defensa de la nostra llengua.

Finalment, no han sortit –no sé què se'ns dirà en el seu moment– dues esmenes d'Esquerra Republicana que apareixen repetides a dos llocs. Aquí no han sortit. Suposo, senyor Puigcercós, que és aquella, diguem-ne, heterodoxa de soterrament de bona part de les línies, o el Pla d'energies renovables. Suposo que sortiran en l'apartat 6, però és que vostès també ho tenien posat aquí.

Bé, en definitiva, senyor president, senyores i senyors diputats, per tot el que he exposat, i més coses que po-

dria explicar (*remor de veus*) –però crec que ens allargaríem; tots estem plenament d'acord que no cal perllongar el debat–, ha quedat acreditat que no és una política sensata –almenys nosaltres ho entenem–, per la via dels crèdits ampliables, una excessiva –per dir-ho suaument– alegria pressupostària generadora de dèficit, i que hi ha tot un reguitzell de qüestions que es volen regular per disposicions addicionals que o bé ja es contemplen –n'he explicat una sèrie de casos–, que es realitzen, o que no tenen relació directa amb el pressupost, i per tant, el nostre Grup hi votarà de forma negativa.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat.

S'escau, doncs, ara passar a la votació d'aquest quart bloc que afecta la política econòmica, és a dir, els departaments de Treball, Agricultura, Indústria, Comerç i Turisme, i Economia i Finances. Si hi ha algun grup que demana votació separada d'alguna esmena dels blocs que tradicionalment hem fet al llarg del dia d'avui, és a dir, de les conjuntes, del Grup Socialista, d'Esquerra Republicana, Mixt o Iniciativa - Els Verds, ara és el moment de fer-ho. Si no, les votarem conjuntament. (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Anem a votar, doncs, les esmenes conjuntes, les que van presentar els grups conjuntament.

S'inicia la votació.

Aquest conjunt d'esmenes han estat refusades per 45 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Passem ara a les esmenes del bloc socialista.

S'inicia la votació.

Aquestes esmenes han estat refusades per 45 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la votació de les esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

S'inicia la votació.

Aquestes esmenes han estat refusades per 45 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la votació de les esmenes presentades pel Grup Mixt.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat refusades per 45 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

I per últim, passem a votar les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, tenint en compte que han retirat l'esmena número 44 i la 46.

S'inicia la votació.

Les esmenes han estat refusades per 45 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Passem al bloc número 5 de debat del pressupost, que és el que afecta la política territorial. Per presentar les

esmenes del Grup Socialista, té la paraula el senyor Oliart. (*Remor de veus.*)

Un moment, senyor diputat... Silenci, si us plau! Moltes gràcies. Pot ja iniciar la seva intervenció el senyor Oliart.

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyor president. Bé, jo faré les esmenes que fan referència a tot el bloc d'habitatge, i la resta, la farà l'illustre diputat senyor Manel Nadal.

Nosaltres hem presentat un bloc d'esmenes sobre habitatge, algunes d'elles conjuntament amb els grups d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i d'Esquerra Republicana, per les següents raons. La primera d'elles, perquè els plans d'habitatge –el que ja es va liquidar i aquest que fa un any que està començant– estan desatenent els sectors de rendes més baixes. Una altra raó és perquè els joves, sobretot també els de menors rendes, en són els més perjudicats. Una altra raó és perquè les grans ciutats tenen una dificultat afegida per a la construcció d'habitatge de protecció oficial, degut a l'escassetat i al preu del sòl edificable. Una altra raó, i molt important, és que en els pressupostos que ens presenta per a l'any que ve el Govern hi ha una disminució important en les inversions en habitatge, al voltant d'uns 6.000 milions de pessetes. Disminució que nosaltres no entenem massa, atès que, si descomptem el tema de les subvencions i de les subsidiacions d'interessos, la major part de les partides d'habitatge són partides d'inversió que són recuperables; és a dir, en el moment que es ven el solar o que es ven l'habitatge, es recuperen els diners. I també per una alta raó afegida, que és que, com tots sabem, hi ha un menor cost de la subsidiació d'interessos dels crèdits hipotecaris, degut a la baixada dels interessos oficials, la qual cosa deixa lliures importants fons que podrien ser adreçats a una major inversió. I una altra raó –i la darrera de les que en aquest moment, doncs, anunciaré– és la necessitat de millorar l'entorn de molts barris. Les nostres esmenes, doncs, van a intentar que els instruments de què disposem es puguin adequar a cobrir aquests dèficits i necessitats reals que acabo d'esmentar.

El primer d'aquests instruments és el règim especial de protecció oficial. És aquell que està adreçat a les persones o segments socials de rendes inferiors a dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, tenen un menor cost i concentren una quantitat d'ajudes superior a les d'altres règims. És, perquè ens entenguem, el veritable habitatge social. Doncs bé, en el Pla d'habitatge d'enguany, solament hi ha un 6% que es dedica a règim especial, quan les necessitats, segons les previsions del mateix Pla d'habitatge que ens van presentar, són del 35%; és a dir, dels futurs o possibles sol·licitants catalans d'habitatge, els que estan per sota de dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional representen el 35% d'aquesta futura demanda. I és precisament aquest 35% el que nosaltres demanem que en la promoció pública es dediqui a règim especial. És una de les esmenes conjuntes.

L'altre instrument de què disposem és la promoció pública, que és, com tots vostès saben, senyores i senyors

diputats, aquells habitatges que són promoguts i construïts, doncs, per l'Administració pública, per organismes i entitats públiques. Nosaltres presentem una esmena en què demanem que es faci una inversió fins arribar a poder construir anualment quatre mil habitatges, la qual cosa repetides vegades venim demanant en anteriors pressupostos perquè creiem que és possible; no creiem que sigui impossible. Recordo que anys anteriors, a finals de la dècada dels vuitanta, la inversió que feia la Generalitat només possibilitava la construcció d'uns set-cents o vuit-cents habitatges anuals de promoció pública; ara ja estem arribant a les cotes dels dos mil, la qual cosa és important, però és indubtable que, quatre mil habitatges anuals, nosaltres hem fet els nostres números i sabem des de ja fa molt de temps que això és possible de fer-ho, sobretot tenint en compte que aquesta vegada sí que tota la inversió que aniria a promoció pública seria una inversió plenament i totalment recuperable. Demanem també que, d'aquesta promoció pública, el 25% sigui en règim de lloguer –perquè tots sabem la necessitat que hi ha que hi hagin habitatges de lloguer–, i també que tot el que són els convenis amb les entitats locals per fer promoció pública, doncs, s'incrementi –perquè també han sofert una baixa important. I aquestes dues últimes són dues esmenes que hem presentat conjuntament els tres grups parlamentaris que abans he esmentat.

Un altre instrument és la política de sòl públic. Nosaltres demanem que la totalitat del sòl residencial creat per l'Incasol es destini a la construcció d'habitatge protegit. Tots sabem que a la promoció privada li és molt difícil, pel cost sobretot del sòl, de poder fer habitatge protegit –sobretot, el de règim especial quasi és impossible–, i, per tant, nosaltres el que demanem, com a mínim, és que l'Incasol..., tot aquell sòl que ell pugui urbanitzar i que vagi destinat a la construcció d'habitatges ho sigui per a habitatges protegits. I també que la nova adquisició de sòl, és a dir, aquell sòl que compra de nou l'Incasol, doncs, es compri prioritàriament a les grans ciutats, perquè són en aquest moment les grans deficitàries d'un sòl adequat per poder-hi –com he dit abans– construir protecció oficial.

Un altre dels instruments que nosaltres hauríem de fer, com a mínim, o que hauríem de propulsar és la política d'habitatge per a joves i sectors més dèbils econòmicament. En aquest sentit, pensem que les subvencions i subsidiacions d'interessos han d'anar concentrats sobretot a les rendes inferiors a tres vegades i mitja el salari mínim interprofessional. I crear també això que venim demanant des de fa molt de temps –que ja vam presentar una proposició de llei en aquest sentit i que la pensem tornar a presentar ben aviat–: la creació d'un fons de garantia de crèdits hipotecaris perquè totes aquelles persones que no poden presentar a les entitats de crèdit els avals suficients, doncs, puguin tenir aquesta garantia addicional i que les entitats de crèdit els concedeixin els crèdits hipotecaris una vegada ja tenen adjudicada i qualificada la seva «vivenda», la seva petició de «vivenda» social. I naturalment, també des d'aquest punt de vista, doncs, un programa específic d'accés als habitatges per als joves, però prioritizant –prioritzant– aquells joves que tenen les rendes baixes i mitjanes, perquè als joves els passa el mateix que als

adults o als més grans: que n'hi han de més pobres, n'hi han de més rics i n'hi han que tenen rendes mitjanes. Doncs, a nosaltres ens sembla que un programa que realment pugui solucionar el problema que en aquest moment tenen els joves ha de prioritzar també els joves que tenen aquestes rendes més baixes. I sobretot, en els programes específics per a joves, una atenció preferent, prioritària, al règim de lloguer.

I l'últim dels temes en què nosaltres creiem –i amb les nostres esmenes, doncs, ho demostrem– que hem d'actuar és la millora de l'entorn urbà. Nosaltres demanem un increment de les subvencions als ajuntaments per a la rehabilitació d'edificis i espais urbans, perquè vull posar a la consideració de tots vostès, senyores i senyors diputats i senyor Mas, que s'ha deixat molt sols als ajuntaments en la immensa tasca de rehabilitar i dignificar uns espais urbans degradats per tantes dècades de desenvolupament incontrolat i de desídia administrativa. Suposo que en això tots vostès, senyores i senyors diputats i senyor Mas, hi estaran completament d'acord.

Per totes aquestes raons, doncs, senyor president, nosaltres demanem el vot favorable a aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Oliart. Tal com vostè havia anunciat, ara tinc el gust de donar la paraula al senyor Manuel Nadal. *(Veus de fons.)* Mariano Gil? *(Pausa.)*

És que el senyor Oliart havia avisat... Doncs, el senyor Mariano Gil té la paraula.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. Gil i Agné

Gràcies, senyor president. Il·lustres diputades i diputats, aquestes tres esmenes que jo intentaré en breus moments aquí clarificar un poc a tots vostès penso que són esmenes que, d'alguna manera, ja n'estan repetits els arguments, ja estan explicades i a mi em dol, em dol personalment –i penso que és una cosa que ens passa, i jo també ho estic observant–, que de vegades les coses se van repetint tant, tantes vegades aquí a la cambra, se van argumentant de la mateixa forma, que això evidencia que o bé no se solucionen els problemes, o no hi ha una voluntat de solucionar els problemes, o potser no sabem explicar-ho tal com s'ha d'explicar i no som capaços de convèncer. El que sí que és veritat és que en aquestos moments jo no puc fer un estudi exhaustiu de les característiques socioeconòmiques d'aquestes comarques que en aquesta esmena diem que necessiten una reactivació perquè són comarques deprimides. I, entre altres motius, no puc allargar-me perquè el temps no m'ho permet, ja que un altre company també ha de parlar, i perquè ja són arguments que s'han sentit, jo diria, massa vegades.

En aquest cas, jo em refereixo particularment a les comarques de l'interior de la Terra Alta, el Priorat i la Conca de Barberà. Són comarques que, si nosaltres contemplem els pressupostos de la Generalitat, jo crec

que a la gent d'aquestes comarques..., en fi, com a mínim, els ha de sorprendre i els ha d'agafar una tristesa de veure, per exemple, que en la Conca de Barberà, en l'exercici econòmic del 1995, en el capítol sisè, hi havia contemplada una partida de 277 milions de pessetes; en el del 96, 136 milions de pessetes, i en el del 97, zero pessetes —però així: zero pessetes. En el Priorat, el 95, 488 milions; el 96, 118 milions, i el 97, 67 milions. I en la Terra Alta, el 95, 280 milions; el 96, 590 milions, i el 97, 19 milions de pessetes. Això, inversions directes de la Generalitat. Curiosament, en la Terra Alta estos 19 milions de pessetes són per a la construcció de «vivendes» —no sé si són vuit o nou «vivendes»—, que és curiós que es facin «vivendes», i possiblement la gent haurà de marxar per llocs de treball, per falta de llocs de treball.

Després, la reactivació d'aquestes comarques, que tots entenem i sabem, jo crec, suficientment bé per on passa, com és completar infraestructures de carreteres, de vials... —pensem que són comarques de l'interior, comarques de secà, comarques muntanyoses. S'ha de reconèixer que la Generalitat, en algun aspecte d'infraestructures, ha avançat i s'ha construït, i dir el contrari seria negar una realitat, però també hem de reconèixer que encara manca bastant per avançar en aquest terreny.

Els regs. Els regs, a la Terra Alta, és una cosa tan important... Jo porto aquí un retall de diari del mes de setembre en què diu..., un titular prou gran i prou clarificador: «Unanimitat a la Terra Alta en definir com a imprescindible el projecte de regadiu». Sí que són regadius que estan contemplats i estan aprovats; això ho diem i és veritat. I faria una diferenciació: la part del regadiu del Pinell està molt avançada i està en projecte, però a la part del regadiu del «reg oriental», que es diu, que abasta poblacions —set poblacions— com són Batea, Bot, Corbera d'Ebre, la Fatarella, Gandesa, la Pobla de Massaluça i Vilalba dels Arcs, aquí jo diria que es resumeix amb paraules d'un alcalde d'aquelles poblacions, que diu: «És veritat que els regadius, els projectes estan fets, s'està avançant, però el que ens preocupa és que el regadiu tardi més del compte a realitzar-se, perquè les terres no esperen, i d'aquesta forma, doncs, les collites se perden o almenys es perden en gran part.» Per tant, un altre aspecte d'aquestes comarques són els regadius. El turisme rural, el turisme verd també té una gran importància. La indústria agroalimentària en aquestes terres és una cosa que es contempla com a viable, com a realitzable. i en alguns indrets s'està portant a terme, però s'hauria d'avançar més en aquest aspecte. Per tant, la reactivació d'aquestes comarques és importantíssima si no volem que les poblacions se vagin desmantellant, se vagin quedant solitàries i que la gent vagi ocupant els llocs costaners i vora la mar i pròxims a les grans vies. Los que som d'aquelles terres i coneixem bé aquestos problemes sabem que no exagerem quan diem aquestes realitats.

L'altre problema d'aquestes esmenes, o l'esmena que es presenta, fa referència al Consorci de Navegabilitat, que ha entrat, ha d'entrar a formar part de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. Del Consorci de Navegabilitat considero les il·lustres dipu-

tades i diputats prou assabentats, però vull remarcar que és una cosa que no ha funcionat mai, no ha funcionat mai bé, de tal manera que el mateix Govern de la Generalitat ha entès que no havia de continuar per aquí, que havia d'entrar dins de l'Institut de Desenvolupament; este organisme que, encara i malgrat el funcionament tan ralenti que està tenint —per no donar-li una altra expressió més pejorativa—, tenim esperança que sigui un organisme molt dinamitzador d'aquelles terres, d'aquelles quatre comarques de les terres de l'Ebre, aquest Institut. Doncs bé, el Consorci ha d'entrar a formar-hi part, però encara no hi ha entrat, està en vies d'entrar a formar-hi part.

Què passa aquí? El que hem de procurar és que, una vegada estigui dins el Consorci este de Navegabilitat, no caiguem en la idea que l'Institut ja compleix la seua missió tirant endavant el que abans feia d'una forma separada. Nosaltres entenem que l'Institut de Desenvolupament ha de tenir dos pilastres, ben fonamentades, de funcionament. Una és una transparència en la seva gestió: que el consell rector, que el consell assessor tinguin més reunions. Aquí està l'honorable president, que és el..., el president de l'entitat, l'honorable conseller, el senyor Mas, i sap que no sempre són àgils aquestes reunions. Jo li puc assegurar, senyor conseller, que hi ha voluntat política dels diferents partits polítics..., almenys jo en aquests moments puc parlar pel Partit Socialista, però també m'atreveria a parlar per algun altre partit que en forma part i que també es queixen del mateix: no hi ha massa voluntat d'agilitzar els mecanismes de treball, que són més reunions del consell rector, més reunions dels consells assessors. I després, que hi hagi una coordinació, una programació general interdepartamental sobre totes aquelles terres.

És clar, tot això què demana? Tot això demana un pressupost ajustat. Tenim els mateixos diners que teníem en l'exercici anterior: 49 milions de pessetes. En el capítol primer, que és de remuneracions de personal, 15 milions i alguna cosa; en el capítol segon, que són despeses de béns corrents i de serveis —lloguers, materials, aigua, etcètera—, 11 milions; en el capítol quart, transferències corrents, 2 milions, i en inversions reals, que és el que realment nos interessa, 19 milions de pessetes, per a despeses d'estudis i projectes. Però encara faria una precisió: si aquells estudis que s'han fet, que s'estan fent, tiressin endavant, jo penso que estaríem molt satisfets, en gran part, del fruit d'aquest organisme; però pensem que, encara que es facin estudis —i se n'han fet—, de vegades estan quedant allí, dins dels calaixos de les oficines, i la cosa no tira endavant. Per tot això és importantíssim que nosaltres vegem que realment aquest Institut tira endavant.

I per acabar, per no fer-me llarg —perquè agafarà de seguida la paraula el company Nadal—, jo voldria fer aquí una menció d'una carta de la Conca de Barberà, en què, davant que els pressupostos de la Generalitat posen zero pessetes d'inversions a la seua comarca, s'adrecen —s'adrecen en realitat a tota la cambra— en aquestos termes: «Rebutjar el tracte» —això és un plenari d'un poble, i crec que n'hi han més—, «rebutjar el tracte discriminatori envers els nostres pobles i els seus

habitants que reflecteix el Projecte de pressupost de la Generalitat de Catalunya per a l'any 1997. Segon, denunciar la manca de sensibilitat cap a la Catalunya rural i comarques de l'interior. Tercer, demanar la col·laboració de tots els grups polítics al Parlament de Catalunya perquè ens ajudin a esmenar aquest tracte injust. Quart, demanar al Govern de la Generalitat que reconsideri la seva actitud cap a la nostra comarca i apliqui dins dels pressupostos l'equilibri territorial.»

Hi ha hagut algun altre company que ha fet esment del que ahir vam presenciar, les manifestacions, jo diria, multitudinàries —així ho porten també els diaris, però nosaltres vam ser protagonistes, mig passius i mig actius—, del que defensaven els pagesos... Jo penso que, encara que no nos agradin aquestes manifestacions, i més quan se porten a terme certes accions dins de les manifestacions, si nosaltres som prou honestos, hem de reconèixer que el món rural —i molta gent que estava aquí davant del Parlament era representativa del món rural d'aquelles comarques— estava demanant amb gran justícia i amb gran veritat que el Parlament de Catalunya reconegui que una vegada més les comarques de l'interior no són, precisament, les comarques que reben més atencions de la Generalitat. Després, evidentment, jo crec que no hauríem de queixar-nos si tenim aquest tipus de manifestacions, no sempre davant del Parlament, però sí en altres moments i en altres llocs.

Res més, i tant de bo que el Govern, que en aquestos moments té la capacitat de decidir els pressupostos, en prengui una bona nota i vagi avançant en aquesta millora d'aquestes comarques.

Gràcies, senyor president, il·lustres diputades i diputats.

El president

Al senyor diputat que ara ha de parlar, li queden trenta-sis segons. Senyor Nadal, per trenta-sis segons, té la paraula. L'hi marcaré quan comenci a parlar.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Molt bé, moltes gràcies, senyor president. Només per comentar, doncs, que dono per defensades la resta de les esmenes i que m'hauria agradat, de totes maneres, que aquest debat pressupostari hagués estat un debat, tal com s'havia plantejat, temàtic, i no un debat esmena per esmena. Jo crec que hem reproduït els vells tics, i jo crec que el senyor Escudé és l'enterramorts del debat pressupostari.

Afortunadament, fora del Parlament hi ha més vida, com hem vist aquests dies, i per tant m'agradaria que en el futur féssim cas al que ens hem plantejat: renovar les fórmules del debat parlamentari i no reproduir esquemes de fa deu anys, de fa molt de temps. Jo recordo que vaig dir una vegada, quan el senyor Subirà estava aquí, al Grup Parlamentari, que això era el Parlament de la senyoreta Pepis; continuem igual, no hem millorat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella. *(Pausa.)*

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. De les diferents esmenes que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana al Departament de Política Territorial, o pel que fa al Departament de Política Territorial, dintre de l'articulat podem fer tres grans blocs: el bloc de l'habitatge, el bloc del transport i el bloc de l'equilibri territorial.

Dintre el bloc de l'habitatge hi han nombroses esmenes que crec que incideixen una mica en cada un dels punts que són importants per promoure una política d'habitatge que vingui a solucionar la situació actual, en què indiscutiblement l'habitatge és insuficient i és inaccessible per a una bona part de la ciutadania. Nosaltres presentem esmenes per tal d'afavorir que els sectors amb menys poder adquisitiu, és a dir, aquells que es poden agafar al règim especial, doncs, puguin incrementar les seves possibilitats d'accedir a habitatge. Igual i amb el mateix sentit va en els sectors de joves, ja que continua essent un problema molt important l'habitatge per a la part dels joves.

És evident i és cert que s'ha fet un esforç i que aquest any hi ha una transferència —per dir-ho d'alguna manera— de Madrid, doncs, que és superior a la dels altres anys. Però és cert també que el problema de l'habitatge s'està enquistant; és a dir, continua havent-hi una situació en què aquella famosa llei de l'oferta i la demanda, doncs, no es compleix: hi han bastants pisos per vendre i bastantes persones que busquen pis i no poden accedir a cap dels pisos que estan per vendre. Per tant, aquí hi ha un problema, que els pisos que estan disponibles no estan adequats a la capacitat i al poder adquisitiu d'un bon grup de gent i sobretot d'alguns sectors de la societat, sectors de persones amb menys poder adquisitiu, sectors de joves, sectors de persones de mitjana edat amb feines retribuïdes de manera bastant insuficient, en termes generals.

Per tant, nosaltres no entenem —tal com deia també el senyor Ferran Pont fa una estona— la reducció en partides destinades a l'habitatge que surt en els pressupostos. I per tant, nosaltres el que fem aquí és presentar diferents esmenes a les quals intentem que es potenciïn aquests convenis amb els ens locals per tal de promocionar, de fer promoció pública de l'habitatge, també que es faci la promoció pública des de la mateixa Generalitat, tant en règim de lloguer com en règim especial. I el règim de lloguer també podríem dir que és un dels clàssics. És a dir, a Barcelona, en concret —que és la ciutat que més conec, perquè hi he nascut i és on visc—, hi ha un parc de lloguer significatiu, però el que passa és que al cap d'un any et trobes que aquell cartell que veus cada dia quan vas cap a la feina i que posa «pis de lloguer» continua essent-hi. I per tant ens trobem en una situació molt similar a la que són els nombrosos pisos que estan en venda, i que en altres èpoques eren les oficines, que també els passava el mateix.

Per tant, aquí hi ha una problemàtica que nosaltres volem contribuir a esmenar introduint nombroses esmenes –no les citaré una per una, però nombroses esmenes que van totes destinades a aquest bloc–, i n'introduïm també una en relació amb la capitalitat de Barcelona i en relació amb la necessitat de regenerar i intervenir dintre dels centres històrics. La lligo amb la de Barcelona, per bé que això seria extensible sobretot a totes les ciutats grans i mitjanes, però en el centre de Barcelona es tendeix també d'una manera molt evident a una marginalització del centre, i això és una cosa a la qual s'hi ha de posar remei, i posar-hi remei vol dir intervenir i millorar els serveis que es donen al centre de la ciutat. El centre de la ciutat a Barcelona s'està component per persones de baix poder adquisitiu, persones d'immigració amb problemes de trobar llocs de feina, i això configura un escenari difícil per la mateixa dinàmica de Barcelona. I demanem uns diners suplementaris a la capitalitat de Barcelona perquè no creiem possible que Catalunya pugui existir com a nació sense una capital forta, i Barcelona, indiscutiblement, és la capital no només de Catalunya, sinó de tota la nació catalana. I per tant, aquests diners que nosaltres reclamem per Barcelona en realitat tenen una funció d'enfortiment del país i en realitat tenen una funció dinamitzadora de tot el que és l'àrea barcelonina.

En un altre gran bloc, les esmenes que tenim van vinculades i dirigides a les qüestions de transport. Dintre del transport, nosaltres hem entrat esmenes tant relatives a les carreteres com relatives al ferrocarril, però bàsicament on posem l'accent és en el ferrocarril. Quan parlem de carreteres parlem específicament d'un tipus de carreteres, parlem de les carreteres que tenen una especial sinistralitat, parlem de les carreteres de muntanya que estan força malmeses i que es vincula directament amb les qüestions d'equilibri territorial, però en canvi quan parlem de transport públic el que demanem és que, com a mínim, les inversions que es fan en transport públic –en ferrocarril, especialment– estiguin equiparades a les que es fan en transport per carreteres i que, bàsicament, s'utilitzen des del transport privat. Per què? Perquè nosaltres creiem que existeix un desequilibri molt important entre el transport públic i el transport particular, i pensem que aquest desequilibri ja és hora de començar-lo a reduir, a escurçar distàncies. I si hom observa els pressupostos el que veu és que no només no s'estan reduint distàncies, sinó que aquestes distàncies cada vegada es van agreujant més.

El transport públic, de fet, és l'única situació de futur, i aquesta afirmació tan contundent probablement dóna peu a discutir molt, però probablement en un temps immediat una gran ciutat com és Barcelona, conjuntament amb una àrea metropolitana i un país com Catalunya, sense un bon transport públic, no té futur. El transport privat cada vegada demostra més les seves mancances no a nivell només de costos per part de l'usuari, sinó també a nivell de temps, a nivell d'accessibilitat real; és evident que el transport privat et permet una mobilitat més ajustada que el transport públic, però a l'hora de la veritat acaba essent un inconvenient molt significatiu a l'hora d'agafar aquest transport privat. Per tant, el transport públic es configura des de la nostra òptica com un fet imprescindible no només dintre la

ciutat, és a dir intraciutat, intraurbà, sinó també interurbà, i no només vinculat dintre del que en podríem dir l'àrea metropolitana, sinó també amb les poblacions més importants que hi han a Catalunya. I és per això també que introduïm una esmena amb la qual demanem que la Generalitat inverteixi fins i tot en aquelles línies que no depenen d'ella, perquè l'objecte final és que hi hagi una bona xarxa de comunicació per via fèrria i l'objecte final és que aquesta xarxa ferroviària sigui suficient perquè es puguin traslladar les poblacions que tenen la sort de tenir una estació de tren amb unes garanties adequades a la contemporaneïtat, és a dir a finals d'aquest final de segle.

També tenim algunes esmenes que fan referència a l'equilibri territorial. Una d'aquestes demana en concret que s'apliqui el que és la primera declaració, la declaració més important del Pla territorial de Catalunya, el qual diu que s'aposta pel reequilibri o equilibri territorial de Catalunya. Però, és clar, nosaltres reclamem que aquest esforç d'equilibri es faci a partir, lògicament, de les comarques més deprimides. Per què? Perquè, lògicament, aquí tornem a estar en una situació que del que es tracta és d'escurçar les distàncies entre les comarques més desenvolupades i les comarques menys desenvolupades.

I conjuntament amb les esmenes d'equilibri territorial, de manera específica, nosaltres introduïm també tot el que fa referència a les telecomunicacions i a tota la sèrie d'elements que configuren realment el que en realitat és l'equilibri territorial, perquè lògicament les comunicacions que poden haver-hi dintre d'un territori són fonamentals per a aquest equilibri territorial, però aquest equilibri territorial té molts més factors, molts dels quals se surten del Departament de Política Territorial i que van vinculats a Ensenyament i Sanitat, per posar dos dels casos més clars, però també van molt vinculats a tots els aspectes de telecomunicacions.

I en definitiva, aquestes són totes les esmenes que nosaltres presentem, anant bastant ràpid i fent un canemàs de les diferents esmenes que hem anat presentant, que lògicament, i com correspon als pressupostos, afecten partides concretes i afecten amb percentatges concrets, de 35 i 25%. Però, atenent també a allò que deia fa un moment el senyor Manel Nadal, i atenent també a l'esperit de com es plantejava aquest debat de pressupostos, aquestes agrupacions nosaltres les hem volgut aprofitar per donar, diguem, una visió més general del que representen aquestes esmenes, més que entrar en si és un 35, un 20 o un 25% l'esmena que seria adequada per tal que, miraculosament, fos aprovada.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Intentaré, senyores i senyors diputats, intentaré agrupar –per facilitar, si més no, la

resposta del senyor Escudé— en quatre grans blocs: equilibri territorial, habitatge, política hidràulica i política de transport públic.

En relació amb el primer bloc, d'equilibri territorial, serien les esmenes 54, 57, 60, 61 i 62. Nosaltres pensem que ja s'han publicat gran quantitat d'estudis socioeconòmics, poblacionals o senzillament la simple realitat ens demostren que el país, Catalunya, està desequilibrat territorialment, que la diferència entre comarques és cada vegada més àmplia i que fins i tot els pressupostos d'enguany reflecteixen aquesta realitat que jo acabo de dir. Per comptes de fer una discriminació positiva en relació amb la inversió, es fa a l'inrevés. En comarques com la Conca de Barberà, el Priorat o el Pla de l'Estany no s'inverteix absolutament res, i en altres, com el Ripollès o la Garrotxa, disminueixen les inversions en relació amb els pressupostos anteriors. Els plans comarcals de muntanya no s'acompleixen; un exemple, doncs, seria que el Pla comarcal del Ripollès, com és l'esmena que nosaltres plantegem, l'esmena 61, està pendent de tot un seguit d'equipaments esportius per al seu reequilibri —així ho diu el programa, des del programa 90-94— i no s'han portat a terme, com és l'exemple de Camprodon.

Però també ens han quedat vives unes quantes esmenes que mostren que en el territori sempre es deixa en segon pla les infraestructures o les accions que s'hi han de portar a terme, com demostrava també la intervenció que no s'ha fet a Hostalric, a la comarca de la Selva, o com és també la construcció del desdoblament de la carretera C-235, de l'Aldea a Tortosa, que és un compromís del Govern i que enguany només hi ha una proposta, un pressupost de 20 milions, que no serveix ni per pagar les expropiacions. A més a més, es retiren i s'han retirat les partides destinades a incentivar la indústria en zones deprimides; les inversions del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca han baixat en picat i han provocat crispació en el sector —i no fa falta que jo expliqui de quina manera està crispat el sector—, i a més a més, el que és més greu des del nostre punt de vista és que no s'utilitzen les eines de què ens hem dotat aquest Parlament per desenvolupar equilibradament el territori: m'estic referint al Pla territorial general i als plans territorials parcials. Enguany només s'està elaborant el de la regió primera; dic «s'està elaborant» perquè des del 1987 s'està elaborant i s'hi han gastat 1.500 milions per fer aquest pla, i encara no ha vist la llum pública, i em temo que encara tardarà bastant.

Al Govern, des del nostre punt de vista, no l'interessa planificar el territori —ho hem dit moltes vegades i ho estem demostrant amb gran quantitat d'exemples—; prefereix deixar-ho en mans del mercat i dels interessos privats, en detriment dels interessos públics. Hi ha una constant a privatitzar patrimoni públic, com és la destrucció del litoral mitjançant la construcció indiscriminada de ports esportius —Portbou, la proposta de Portlligat, el port de Roses, i ara per últim la Marina de Lloret, que a més a més en sentirem a parlar i d'una manera —em sembla— molt escandalosa. Per això nosaltres hem presentat tot aquest seguit d'esmenes, sobretot les dues primeres, que fan referència a aquesta ne-

cessitat d'equilibrar el territori i prioritzar les zones deprimides.

En relació amb la política hidràulica també hi ha tot un seguit d'esmenes que intenten superar un dels dèficits importants del Govern de la Generalitat de Catalunya. En aquests moments, la política hidràulica que s'està portant a terme es basa en la gestió de la demanda i no en l'estalvi i la reutilització; una política hidràulica erràtica i al servei d'interessos partidistes i no del país. I els en posaré un exemple: el Govern fa un temps creu que per paliar el suposat dèficit d'aigua a Catalunya caldrà fer el transvasament d'aigua del Roine. A partir d'aquells moments sorgeixen tot un seguit de discrepàncies, evidentment, per part d'Iniciativa - Els Verds, però també des de l'Estat; concretament, la senyora Tocino va dir..., creia que potser no era del tot adequat aquest transvasament, i el Govern respon que si no arriba aigua del Roine mirarem de fer un transvasament de l'Ebre. Aquest cap de setmana passat el senyor Pujol va estar a Tamarit de Llitera, a la Franja de Ponent, prop d'Aragó —és important aquesta dada—, i diu allà que l'aigua ja no vindrà de l'Ebre, sinó del Roine, o sigui que segons d'on vingui la discrepància es canvia de transvasament, i tenim uns quants transvasaments a la butxaca i els anem posant segons quan convingui a interessos exclusivament partidistes. Em sembla que és un ridícul espantós el que està fent el Govern de la Generalitat en aquest tema de la política hidràulica, sobretot quan està provat que amb mesures d'estalvi, racionalització i reutilització Catalunya no necessita ni necessitarà aigua, però es veu que aquesta no és la política que porta a terme el Govern.

Però a més a més, dintre de la política hidràulica, hi ha tot un seguit d'incompliments de compromisos —ho vaig dir i ho tornem a repetir des del Grup d'Iniciativa - Els Verds—, els compromisos que es van adoptar amb la signatura de la plataforma de l'aigua el setembre del 94, incompliment de la no-presentació de les lleis 4 i 5/1990, que fins i tot ara amb la relació amb la Confavc el conseller Mas va dir que no les tenien preparades per qüestions internes, interdepartamentals, però que pròximament les presentarien —pròximament, ja fa dos anys que encara no les han presentades—, i d'aquesta manera s'està podrint tot el tema de l'aigua i del rebut de l'aigua.

Al mateix temps, en un altre d'aquests compromisos deia que el finançament del Programa d'obres hidràuliques es faria en un 40%, com a mínim, procedent de recursos propis de la Generalitat, via pressupostos, i d'un 60%, com a màxim, procedent del cànon d'infraestructures hidràuliques. En els pressupostos d'enguany es recapten més de 6.000 milions en concepte del cànon, i només se n'inverteixen 3.000 milions. On ha anat a parar la resta? Què se n'ha fet? S'han venut aquests diners en altres departaments o en altres inversions? Un incompliment total i absolut. A més a més, on són els 4.000 milions que faltarien per complir el compromís d'aportar un 40% de recursos propis per tal de portar a terme tot un programa d'infraestructures hidràuliques? Tampoc hi són.

Tot això porta una descapitalització de la Junta d'Aigües, una descapitalització de l'empresa d'Aigües Ter Llobregat, cosa que provoca que aquesta entitat només acumuli deute, ja que la Junta no transfereix ni un duro a aquesta entitat. A més a més, provoca que no es transfereixin partides per atendre la part no finançada pels fons de cohesió en relació amb les obres de collectors pluvials als municipis i entitats supramunicipals, que recordo que la Junta d'Aigües ha d'aportar un 20% d'aquesta partida. Provoca també que no es portin a terme obres d'infraestructura hidràulica compromeses per part del Govern, obres al Maresme, a Palau de Plegamans, al riu Sec al pas per Badia, o la regeneració de les ribes de la Tordera, des del pont del ferrocarril fins a la desembocadura, com es reflecteix en les esmenes que nosaltres presentem. Provoca que no s'inverteixi en la construcció de la planta potabilitzadora de Lloret - Tossa de Mar, i provoca una situació difícil, una situació problemàtica per a aquells ciutadans que estan bevent aigua amb certa contaminació de dioxans. S'incompleix també l'acord del Parlament de Catalunya de fer els estudis per veure l'estat de contaminació de la Tordera i el seu aquífer, de fer un pla de recursos hídrics de la conca i de crear un consorci per gestionar-los. Res de tot això s'ha fet, i és un acord del Parlament, un dels acords, doncs, que es varen fer abans del març. En definitiva, no s'unifica la gestió del cicle de l'aigua, es té una política hidràulica erràtica i sotmesa a criteris partidistes i, sobretot, no es porten a terme polítiques que fomentin l'estalvi, la racionalització i la reutilització de l'aigua.

El tercer bloc fa referència al transport públic. L'esperit de totes aquestes esmenes referides al transport públic s'exemplifica en l'esmena número 32, que diu que el Govern incrementarà les dotacions per a inversions en transport públic fins a anivellar-les a les que s'efectuen en carreteres, per tal d'acostar-se als objectius de la mobilitat sostenible. I quina és la mobilitat sostenible? La mobilitat sostenible –i ho explico, i segur que tota la cambra ho sap– és aquella que transvasa usuaris del cotxe al transport públic, disminueix les necessitats de mobilitat, recerca l'eficiència energètica i contribueix a disminuir la contaminació. A partir d'aquesta esmena mostrem tot un seguit de prioritats d'inversió –el senyor Mas ens reclamava prioritats, més prioritats– en el transport públic. Primer, inversió en la xarxa de transport públic de la conurbació de Barcelona, incrementant les línies del metro, impulsant l'Autoritat Única del Transport i el Pla intermodal del transport. Dos, inversions per al desenvolupament del transport de viatgers, sobretot en comarques de l'interior, que així es facilitaria la connexió dels homes i dones d'aquestes contrades que tenen una accessibilitat al transport públic bastant difícil. Tres, invertir en la línia dels Ferrocarrils de la Generalitat de Martorell - Igualada - Manresa, a través de tot un seguit d'inversions que soterrin les línies al pas d'alguns centres urbans i que es converteixi aquesta línia en el metro del Baix Llobregat. Quatre, inversions en les línies ferroviàries de feble trànsit dependents de l'Estat; no ens cansem de repetir-ho: Pobla de Segur - Lleida, Manresa - Lleida, Puigcerdà - Ripoll. En aquestes dues últimes hi ha compromisos, hi ha acords del Parlament de Catalunya per tal de fer-ho. En relació

amb la línia Manresa - Lleida, s'ha complert només escrivint una carta al director general de Transport de l'Estat espanyol, dient-li que hem acordat una cosa i que, si us plau, facin el que puguin. I en la línia de Puigcerdà a Ripoll, hi ha una inversió de 700 milions i ens consta altra vegada amb material de segona mà i que, evidentment, no facilitarà l'augment de la velocitat i la conseqüent eficiència d'aquest transport. Cinc, diners per als ajuntaments per ajudar-los a fomentar l'establiment d'un sistema de tarifació social; enguany, 10 milions. Sis, pla d'ajut per a l'aplicació del Pla de reestructuració del sector de l'autotaxi; és un problema important, un problema social que s'està generant i que cal una solució i un suport per part de la Generalitat de Catalunya. En definitiva, tot un seguit de mesures per fomentar el transport públic en la línia del desenvolupament sostenible.

Tornem-ho a dir aquí en aquesta cambra: el que no és sostenible, des del nostre punt de vista, és el projecte de construcció del TGV Barcelona - frontera francesa. El que nosaltres creiem és que aquesta proposta és irracional, atès que no té cap tipus de lògica i, sobretot, perquè no es busquen altres alternatives menys costoses econòmicament, territorialment i ecològicament. Estem nosaltres a disposició, quan vulgui el Govern, de discutir aquestes alternatives, en la mesura que tinguem, doncs, el nostre coneixement.

En relació amb la política d'habitatge, que seria l'últim bloc, dir que totes les anàlisis que s'han fet de l'aplicació del Pla d'habitatge 92 - 95 i del nou Pla 96 - 99 mostren que hi ha grans mancances en la política d'habitatge del Govern de la Generalitat. No es cobreix la demanda d'habitatges en règim especial i de lloguer; en canvi, es potencia l'habitatge a preu taxat. Un exemple –de les comarques gironines, perquè no sigui tot tan metropolitana–: del Pla d'habitatge 92 - 95, un 22% es va dedicar a protecció oficial, del qual un 8%, no arriba ni a un 8%, el de règim especial; un 60% a preu taxat i un 18% a rehabilitació. No hi ha necessitat d'habitatge de preu taxat; sí que hi ha necessitat d'habitatge en règim especial. Segon, no s'assimila la rehabilitació en general a rehabilitació per patologies, i així es redueix dràsticament la partida destinada a la rehabilitació d'edificis i espais urbans; tampoc s'impulsa la rehabilitació de les àrees antigues, i així no es fomenta un creixement innecessari de les ciutats ni l'ocupació de més sòl que l'estrictament necessari. Tres, no hi ha una veritable política de sòl, i això impossibilita als municipis crear un patrimoni públic de sòl; nosaltres pensem que els ajuntaments haurien de tenir un banc de sòl per fer unes veritables promocions públiques d'habitatge. Quatre, no es potencia l'habitatge per a joves, concretament en règim de lloguer, que creiem que seria un element importantíssim.

Per tot això, nosaltres fem una priorització, també, en la política d'habitatges, i proposem tot un seguit d'esmenes per, a partir de la partida d'«Obres i solars en promoció d'habitatge», destinar uns percentatges, un 35% –sense ampliació de crèdits, en aquest cas, senyor Escudé– en règim especial, un 25% en lloguer i un 20% destinat exclusivament per a joves. I per altra banda,

proposen la prioritització de polítiques públiques destinades a la rehabilitació i construcció ecològica i mediambiental dels habitatges. Primer, aplicació de l'energia solar tèrmica per a la producció d'aigua calenta sanitària i calefacció als edificis públics; això ens portaria a una reducció del consum d'energia i a una reducció d'emissions a l'atmosfera de CO₂ i SO₂. Segon, control del comportament energètic dels edificis públics construïts amb criteris bioclimàtics; el resultat seria augmentar la credibilitat i confiança de l'usuari, que provocaria una creació de demanda i una obertura d'aquest tipus de mercat. Tercer, aplicació de la certificació energètica als habitatges que compleixen els criteris bioclimàtics, que utilitzin materials renovables i que tinguin un comportament energètic eficient. I quart, desenvolupar criteris de planificació urbanística que permetin la construcció d'edificis enèrgicament eficients, i incorporar-ho com a normativa en el plec de condicions per a la construcció d'habitatges promoguts per la Generalitat o per altres ens públics. Aquesta és una acció que el Patronat Municipal de l'Habitatge de Barcelona, gestionat per Iniciativa per Catalunya - Els Verds, ha portat a terme en la construcció de tres-cents cinquanta habitatges al cinturó de ronda. Les característiques: promoció pública de lloguer, assequible i preferentment per a joves. I ha introduït elements de sostenibilitat en les edificacions. Un exemple, doncs, que això es pot portar a terme també en la promoció de la Generalitat. En definitiva –i amb això acabo–, donar un valor d'ús a l'habitatge i no un valor a canvi, com fa el Govern de Convergència i Unió.

Per acabar, les esmenes presentades pel nostre Grup representen, des del nostre punt de vista, evidentment, una alternativa progressista, d'esquerres, a uns pressupostos desequilibrats socialment, territorialment i ecològicament, uns pressupostos conservadors, uns pressupostos, a diferència del nostre, de dretes.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, entrem en el bloc, el gran bloc, de Política Territorial. Aquí hi ha moltes esmenes, i no em sé estar de subratllar el fet –que ja he comentat abans però que es va accentuant a mesura que anem avançant en el debat– que, de crèdits ampliables, se'n demanen vint-i-quatre, i de disposicions addicionals, trenta-sis. Vol dir que, d'allò que és estrictament, directament pressupostari, queden mitja dotzena d'esmenes. És clar, jo ja ho entenc, que és un motiu, un..., jo diria, una excusa per entrar en diàleg sobre matèries. Però, òbviament, hauran observat vostès que tots –perquè és que aquest és el debat– fan referència a les esmenes, perquè estem fent un debat d'esmenes. Un debat de política general de cada departament, ja es va fer; es va fer en el Ple anterior. Per tant, sincerament, no entenc l'actuació del meu

bon amic, per altra banda, el senyor Manuel Nadal, que en trenta-sis segons que li han deixat els seus companys ens ha adreçat una sèrie d'exabruptes, gairebé, dient que el debat es falsejava, que només es discutien esmenes, i aleshores ha marxat. Però bé, en definitiva... (*Veus de fons.*) Bé, ha tornat. Ben tornat, senyor Nadal.

Bé, aleshores, doncs, feta també aquesta petita expansió, entrem en les esmenes –ho lamento, senyor Nadal, perquè parlarem d'esmenes. El nou article 1, aquella famosa qüestió d'incrementar l'article 1, que només fa la referència, diguem-ne, jurídica a l'àmbit de l'aplicació del pressupost, vostès, en diverses ocasions –ja ho hem comentat–, presenten nous articles que manifesten principis genèrics. Aquí hi ha un cas curiós, perquè l'esmena 34 d'aquest nou article 1, d'Esquerra Republicana, té la particularitat que lliga quant a text amb l'esmena 61, d'Iniciativa per Catalunya –que no és a aquest article, cosa que és correcta, entenem nosaltres–, i és la qüestió de vetllar pel Pla territorial. Aleshores, malgrat els nostres esforços semàntics a nivell de comissió, no hem aconseguit que cap grup tregui aquesta anacrònica referència al futur Pla territorial, perquè això era futur, potser, quan fa un parell d'anys van començar a presentar aquestes esmenes, però ara ja no és futur, sinó que és present i en vies de desplaçament.

Aleshores, també em sembla recordar que l'any passat es va fer la mateixa actuació en els nostres rengles, i les coses són com són: en els nostres rengles tenim un diputat que té, jo diria, una autèntica obsessió personal en aquesta qüestió del Pla territorial des de fa molts anys –de molts anys, parlo de dotze anys com a mínim–, el senyor Ferran Pont, i ell, amb els seus bons oficis, ha aconseguit arribar a un acord transaccional en relació amb aquest tema –que, òbviament, no dóna satisfacció a ningú plenament, i per això és una autèntica transacció–, i a més ha aconseguit que el Grup Socialista... –dic això perquè les signatures hi són de tots els portaveus; per tant, senyor president, jo li faig arribar l'esmena transaccional–, ha aconseguit, doncs, que una esmena, un xic estranya, del Grup Socialista, que era una disposició addicional, la número 15, que parlava de la reactivació de comarques deprimides..., i dic que és una mica estranya perquè, per poder-la admetre a tràmit, la Mesa de la Comissió la va mutilar en treure el nom de les comarques que havien de ser ajudades, i quedava una esmena, així, un xic esotèrica. I aleshores –amb bon encert, crec jo– el Grup Socialista s'ha sumat a aquesta –perquè en definitiva és un tema de reequilibrament territorial–, aquesta transacció. I per això, senyor president, d'aquestes dues esmenes que ara feia referència, i d'aquesta última número 15, entre les disposicions addicionals, del Grup Socialista, doncs, no hi haig de dir res més, ja que existeix aquesta transaccional.

Article 6, crèdits ampliables. Ja he explicat –ja no sé com explicar-ho més– quina és la situació dels crèdits ampliables. I a més aquí, allò que apuntava al senyor Sanz, que en un bloc anterior apareixien crèdits ampliables que ja no eren ni tècnicament crèdits ampliables perquè no declaraven l'ampliabilitat, sinó que incorporaven una quantitat exacta de diners, aquí es dóna pel seguit... Per això tenim l'esmena 55, que demana 30

milions, que sigui ampliable amb 30 milions. L'esmena 56, amb 253 milions. L'esmena 57, amb 500 milions, i tot això per a finalitats concretes, per al desdoblament de la carretera comarcal 235, d'Aldea a Tortosa, o el transport de viatgers, o la ronda a la muralla d'Hostalric, que deia el senyor Boada, que hi destinava 25 milions, o sigui un crèdit ampliable per 25 milions; això, tècnicament, el seu company suposo que li pot illustrar que no és excessivament un crèdit ampliable aquesta qüestió. Però bé, en definitiva, aquesta és la situació. S'ha parlat –esmena 51– de declarar una partida ampliable per a les línies de la Pobla, Manresa i Puigcerdà. Molt bonic, molt d'acord, però, és clar, no se'ns escaparà a ningú que és competència estatal.

El tema de les esmenes 52 i 53, ampliables per una sèrie d'actuacions intraurbanes, a Barcelona, relacionades amb el metro. Tots sabem que hi ha un conveni de finançament d'estructures del transport metropolità de l'any 95 que allà diu, es van pactar unes coses, i el que hi ha allà es fa i el que no hi ha allà no es farà; no es pot utilitzar alegrement un mecanisme de crèdit ampliable. S'ha parlat..., sí, em sembla que sí que ha parlat el senyor Boada –crec que era el senyor Boada– d'un equipament esportiu a Camprodon. És clar, vull dir, això com a mínim s'hauria de demanar a un altre departament, no al Departament de Política Territorial, que no té... Oh, és que vostè demana crèdit ampliable en una partida de Departament de Política Territorial!

El tema de qüestions urbanístiques en el terreny de l'habitatge, que se n'ha parlat moltíssim –el senyor Oliart, com sempre, molt sensible a aquesta qüestió ens ha il·lustrat abundantment, després altres diputats hi han fet referència–, l'esmena número 1, aquests 4.000 habitatges de què parlava la partida, entén el Departament –i així m'ho comunica– que cobreix aquests 4.000 habitatges. Per tant, doncs, no creiem que hi hagi necessitat de declarar-la ampliable.

Hi ha una sèrie d'esmenes, com la 27, la 39 i potser alguna altra, que demanen que siguin ampliables determinades parts de l'Incasol. És que ja ho són aquestes, no perquè nominativament ho digui, sinó perquè a l'article 6, el mateix article 6 del Projecte de Llei del Govern, apartat 2, lletra a, ja declara genèricament ampliables aquelles parts que vagin vinculades a majors recursos que arribin, que és una de les definicions que –si ho recorden– feia fa poca estona al senyor Sanz, de quin és un tipus de crèdit ampliable: que s'ampliï la despesa perquè també és ampliable l'ingrés. Qüestió de tarifació social? No se n'ha parlat gaire, ja n'hem parlat a un altre grup, és competència municipal. Bé, potser no ens allargassem més amb els crèdits ampliables.

Passem a l'article 43, que curiosament sembla que ningú n'ha parlat: el tema dels avals. Vostès volen limitar els avals donats o a donar en virtut d'aquesta autorització pressupostària a Tabasa i al Túnel del Cadí, i també –l'esmena 13– a Eutema. És clar, tot això, aquests avals s'ajusten a les condicions econòmicofinanceres de la concessió. Per tant, doncs, no hi ha jurídicament manera de variar aquesta situació. Hi ha un problema que sí que plantegen algunes d'aquestes esmenes, que

fa referència al fet que no s'aval, sinó que se li diu que allò que no s'ha materialitzat en el curs de l'exercici 96 es pot fer en l'exercici següent. Això ens sembla correcte. Si aquestes operacions, que tenen la seva complexitat, estan fetes, autoritzades, endegades, a punt de signatura, però no estan realitzades el 31 de desembre, d'aquí a quinze dies, entenem que és correcte que a principis de l'any 97 es puguin instrumentar.

L'article 41, participació en ingressos. De bell antuvi ens sorprenia aquesta esmena, perquè tots els altres grups l'han posada a «corporacions locals», i essent també conjunta, el Grup d'Esquerra Republicana l'ha reservat aquí parlant del Fons municipal, de cara a Barcelona. El senyor Portabella ens ha explicat la seva vinculació biològica a la ciutat, hi estem molt d'acord, però és clar, tota l'argumentació que hem donat allà és de directa aplicació aquí, i més perquè és la mateixa esmena que vostès l'han reservada amb un altre grup.

Disposició addicional trenta-dosena, que aquí no n'ha parlat..., ah, sí, el Grup Socialista, i em temo que amb aquella intervenció *in promptu* del senyor Nadal ha estat impossible explicar-nos, el fet que amb l'esmena 14 el Grup Socialista no està d'acord que s'afectin els ingressos fruit de l'alienació... És clar, entenem que això, precisament, és una cautela i una limitació important, perquè s'afecten aquests ingressos a la compra de terrenys i això facilita l'acció del Departament. Ja que això era fruit d'una alienació d'uns béns adquirits per una expropiació forçosa, sembla lògic que vagin en el mateix tipus d'actuació.

I ja per anar acabant –i diria «anar acabant» molt a poc a poc, perquè, és clar, com he explicat, hi ha 36 esmenes de disposicions addicionals, que són un autèntic calaix de sastre i miraré –si no totes, almenys les que em semblin més significatives– de dir-hi alguna cosa, perquè es vegi que tenim interès a donar resposta.

Tenim l'esmena número 2, sobre la qüestió de l'habitatge jove. El tema de l'habitatge és una preocupació del Govern, vostès saben de la preocupació del senyor Mas i dels seus antecessors en aquest càrrec en relació amb aquesta qüestió tan important per al futur del país, per als problemes demogràfics, els problemes del correcte creixement de la societat catalana, que els joves disposin d'un habitatge digne i en bones condicions. Per això aquest tema entenem nosaltres que està bé, si no solucionat del tot, perquè en aquest món un problema tan gran com aquest és difícil de solucionar de burrada, però sí que està ben endegat a través del Pla d'habitatge de Catalunya, aprovat pel Decret 65 d'enguany, i l'article 14, apartat 1, lletra a, i el capítol 3, secció segona, ja diu tot això que vostès demanen. Per tant, entenem que no cal repetir-ho en el pressupost.

Un altre tema molt interessant, l'esmena número 3, el Fons de garantia de crèdits hipotecaris. És una idea brillant, però és una idea molt difícil de realitzar, fins al punt que partint de la base que només té un sentit en un àmbit molt gran per repartir els riscos, a nivell d'Estat es va convenir que això es faria amb l'anterior Administració, i l'any 95 el Govern de l'Administració central va llençar l'esponja –o la tovallola, com vulguin dir–, perquè va arribar a la conclusió que era un cost

extraordinari i d'una gran complexitat tècnica. Aleshores, no té sentit que se'n demani que això es faci a nivell de Catalunya. El tema de l'habitatge protegit també ha sortit amb el senyor Boada, quan parlava de percentatges. És clar, hi ha un *real decreto* –per tant, no és una legislació nostra–, el *Real decreto* 2190/95, que fixa els percentatges de cada tipus d'habitatge. Per tant, nosaltres per via de disposició addicional entenem que no ho podem modificar.

L'esmena 5. Volen que les partides corresponents a la rehabilitació vagin a les grans ciutats. El criteri del Departament –i nosaltres entenem que és encertat– és que majoritàriament vagin a ciutats mitjanes per esponjar l'habitat urbà de Catalunya. (*Remor de veus.*)

El Pla de lluita i prevenció de les avingudes, que tampoc ha sortit, però, evidentment, el Govern de la Generalitat està interessat –com el que més– en aquest tema, el Pla aprovat i coordinat forma part, les seves partides, del pressupost, i per tant entenem que no cal posar una disposició addicional. La número 7 parla de fer-ho en tres mesos, quan la Moció que vam aprovar en aquest Parlament amb el número 34 posa un termini mínim de sis mesos. Aleshores, tampoc hi estem d'acord.

El tema de l'Institut de Desenvolupament i Promoció de l'Alt Pirineu. En aquest debat jo he trobat a faltar la veu poètica i punyent del senyor Ganyet, però és clar, evidentment, li diria a ell i li dic al senyor Nadal –que *in mente* ha fet aquesta defensa–, que, és clar, aquest institut no existeix; mal el podem dotar... Ah, sí, sí, però, evidentment, tampoc el crearem per pressupost!

Bé, i podríem anar avançant. Veig que s'incorporen moltes senyores i senyors diputats, premonició d'una propera votació i, per tant, per donar una satisfacció al màxim nombre de diputats, passem-ne més via.

El Pla de reducció de peatges. Evidentment, això seria un dels temes estrella. Vostès saben les afirmacions ben fonamentades que ha fet el president de la Generalitat, i molt especialment el conseller de Política Territorial, vostès saben les dificultats de tot ordre, fins i tot fiscal, que això comporta; saben vostès les actuacions que s'han fet, les reduccions que hi ha en pràctica en determinats peatges actuals... Bé, donaria peu a un gran debat que em sembla que ara no correspon. Però, en definitiva, no creiem que sigui útil regular aquesta qüestió a través d'una disposició addicional.

La número 20, el foment del transport públic. Ja hi ha unes partides, si ho volen les hi cantaré. Entenem que és suficient. És clar, el senyor Portabella ens feia aquella vinculació estranya del transport públic, el transport de carreteres, i a més ell ens parlava d'un tipus especial de carreteres que m'agradaria que almenys en privat me l'expliquéssiu, per veure com es poden fer carreteres ecològiques; m'imagino que deu anar per aquí la qüestió, o no sé què pretén fer amb aquestes carreteres de configuració especial.

L'estudi de dèficits hídrics. Escolti, és que no cal incorporar-hi res, no cal incorporar una partida. Ja disposa el Departament de partides per a estudis. El tema de les telecomunicacions a les zones de muntanya. Tornem a estar una mica en la mateixa línia del que deia abans al

senyor Boada; aquest és un tema que no és competència del Departament de Política Territorial, per tant no podem assignar a aquest Departament per pressupost una competència que és d'un altre departament. Bé, el tema del taxi, que ja ha sortit abans, torna a sortir aquí, a l'esmena 33. A través d'Esquerra Republicana torna a sortir la Disposició 42. El tema de les línies fèrries: ja l'he contestat. El transport, la promoció del transport públic a l'Alt Pirineu, l'esmena 46; hi ha unes partides molt concretes que hi tenen aplicació. El tema de la delegació de funcions de l'Institut de l'Ebre. Això, el senyor Gimeno ens l'ha presentat cada any i la resposta és la de cada any: no cal delegar allò que en virtut de la pròpia llei de creació ja té dret a fer per ell mateix.

Plans territorials parcials. També és una esmena que els últims anys sortia i em sembla que era bastant raonable –o més raonable, fins i tot, que la mitjana de les nostres respostes– la resposta en aquest cas concret. Em sembla que seria antieconòmic fer tots els plans parcials alhora, perquè es necessitaria un recurs i vostès saben –em sembla que ja els ho vaig explicar fa quatre mesos en el debat del 96– que en aquests moments es fa el metropolità, el de les terres de l'Ebre, i s'aniran fent tots successivament. Seria antieconòmic –i el senyor Novella ho coneix perfectament– tenir aquí un gran equip d'experts en totes les especialitats que es vinculen, que lliguen, que rodegen, que entornen tota aquesta qüestió per fer tots els estudis alhora.

Bé, sí, hi ha uns temes de normativa NRAT 87, que no l'ha explicada ningú. Hi ha unes partides finals –i amb això acabo, senyor president– que es pretén que d'unes determinades partides se'n destini un 10% a estalvi energètic i a energia solar, i aquí podria dir que aquesta partida que es vol reduir –i potser per això el senyor Portabella, m'imagino, no n'ha parlat..., sí, sí, perdoni'm, és el senyor Boada, és d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té tota la raó–, suposo que vostè haurà vist igual que jo en comprovar el pressupost que aquesta partida que volen reduir en un 10% per aquestes finalitats és la que va destinada al conveni amb Eucat per construir l'autopista Sitges-Vendrell, i aleshores comprendrà que davant d'aquesta divergència total de finalitats de la partida no creguem apropiat per via de disposició addicional destinar-hi un 10%, treure-li un 20%, en definitiva, per a aquestes altres activitats.

Per tots aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, arribat el moment –que suposo que serà ara mateix–, el nostre Grup, amb el seu vot, s'oposarà a l'adopció de totes aquestes modificacions d'aquest gran bloc de política territorial, que fonamentalment –insisteixo– afecten qüestions molt genèriques i generadores de dèficit, com són les modificacions als crèdits ampliables de l'article 6 i aquest gran calaix de sastre, de qüestions diverses, molt interessants moltes d'elles, però que no lliguen amb el que és el pressupost, que són aquestes trenta-sis disposicions addicionals noves.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, diputat senyor Escudé.

Acabat el debat sobre el bloc de política territorial, procedirem a realitzar les votacions. Abans, però, com que hi ha dues esmenes transaccionals, l'esmena número 15, del Grup Socialista, i l'esmena número 34, del Grup d'Esquerra Republicana, el secretari segon de la mesa procedirà a llegir-les, per a coneixement de tots els membres.

El secretari segon

Esmena transaccional entre l'esmena número 15, del Grup Socialista, l'esmena número 34, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i l'esmena número 61, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: «El Govern vetllarà perquè la gestió pressupostària garanteixi el compliment dels objectius del Pla territorial general en ordre al reequilibri de Catalunya i l'atenció específica i coordinada dels diferents departaments vers les comarques deprimides. Signat: Grup Parlamentari d'Esquerra, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, de Convergència i Unió, Grup Socialista al Parlament, Grup Parlamentari Popular i Grup Mixt.»

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirem ara a iniciar la votació. Votacions separades?

El Sr. Novella i Izquierdo

Sí, senyor president. Demanaríem votació separada de la número 22, del Grup Socialista.

El president

Moltes gràcies. Alguna petició més de votacions separades? (*Pausa.*) No.

Iniciarem les votacions i, en primer lloc, votarem les esmenes conjuntes.

S'inicia la votació.

Les esmenes conjuntes han estat refusades per 42 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Votaríem seguidament les esmenes transaccionals que portaven la firma de tots els grups parlamentaris, que són la número 15, del Grup Socialista; la número 34, del Grup d'Esquerra Republicana, i la número 61, del Grup d'Iniciativa - Els Verds. (*Veus de fons.*) És una sola transaccional, però adequada als tres grups i firmada per tots els grups.

Iniciem la votació.

L'esmena transaccional ha sigut aprovada per 107 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votarem ara l'esmena número 22, del Grup Socialista, que se n'ha demanat votació separada.

Iniciem la votació. (*Remor de veus.*) Guardin silenci, per favor.

L'esmena número 22, del Grup Socialista, ha sigut refusada per 32 vots a favor, 61 en contra i 14 abstencions.

Votarem seguidament la resta d'esmenes del Grup Socialista. (*Persisteix la remor de veus.*) Guardin silenci, si us plau.

S'inicia la votació.

Les esmenes del Grup Socialista han estat refusades per 42 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a votar les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, fent constar que l'esmena número 13 ha sigut retirada.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya han sigut refusades per 42 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

I votem, per últim, les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Les esmenes del Grup d'Iniciativa - Els Verds han sigut refusades per 41 vots a favor, 65 en contra i 1 abstenció.

Suspendrem seguidament el Ple, que reemprendrem demà al matí, a dos quarts de deu.

Es suspèn el Ple.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i set minuts.